

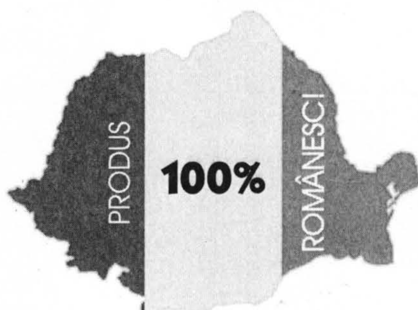
109

ÎNTOARCEREA VRĂJITORULUI

ANA-VERONICA MIRCEA

PAVCON / FICTION

ÎNTOARCEREA VRĂJITORULUI

Citește românește!

Susține autorii români prin cumpărarea cărților lor și promovarea acestora în rândul prietenilor tăi!

FANTASY # HORROR # **SCIENCE-FICTION** # HEROIC-FANTASY # FICTION

Colecția Science-Fiction

109

Ana-Veronica Mircea
ÎNTOARCEREA VRĂJITORULUI

© 2018, Ana-Veronica Mircea
© 2018, Editura PAVCON

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MIRCEA, ANA-VERONICA
Întoarcerea vrăjitorului: povestiri / Ana-Veronica Mircea. - București: Pavcon, 2018
ISBN 978-606-8879-95-6

821.135.1

Comenzi:
Editura PAVCON, tel.: 031-100.80.70
0723.26.90.40
office@pavcon.ro
www.pavcon.ro
www.colectiasf.ro

Această lucrare nu poate fi reprodusă, parțial sau integral, fără acordul scris al deținătorilor de copyright.

Coperta: **George Ionescu**
Editor: **Constantin Pavel**

ISBN 978-606-8879-95-6

ANA-VERONICA MIRCEA

Întoarcerea Vrăjitorului

Povestiri

Editura **PAVCON**
Bucureşti, România, 2018

Completează-ți *Colecția Science-Fiction* cu:

#1 Extra-Terestrul
#2 Secretul emisferei
#3 Nerecurgerea la Forță și la amenințarea cu Forța
#4 Scorniturі spăimântătoare
#5 Rangkook
#6 Vendetta lui Ucigă-l Toaca
#7 În anul 4000 sau O călătorie la Venus
#8 Erezia egumenului Glicherie
#9 Scurtă istorie a viitorului aristotelic - IVA 1
#10 Forțe ale Naturii, Moartea Vie
#11 O tragedie cerească
#12 Cetiți-le noaptea
#13 Marginea curcubeului
#14 Incredibila aventură a cuviosului Achim
#15 Praf
#16 Manuscrisul episcopului Petronius
#17 Steaua fulgurantă - IVA 2
#18 Un român în Lună
#19 Oameni pe care i-am cunoscut
#20 Sawtooth
#21 Rău de spațiu Omul fără nume
#22 Progradia
#23 A doua Lună a Pământului
#24 Dialogul păsărilor
#25 Cumulonimbus deasupra Atlantidei
#26 Știință, Filosofie și Religie în Avatar
#27 Therra
#28 1944 Ein Freak
#29 Oameni pe care i-am cunoscut 2
#30 CdT 1 - Bacteria nemuririi
#31 CdT 2 - Cârligul spațial
#32 CdT 3 - Poarta mânturii
#33 RSA – Furia fiarelor
#34 RSA – Marile migrații
#35 Olympus Mons
#36 RSA – Noaptea lemurienilor
#37 Praf 2 – Atingerea sălbăticiei
#38 RSA – Auro Luck
#39 Războiul Celestinei
#40–49 Aripile Albastre
#50 Sânge, Metal și Speranță
#51 Decadența sufletelor noastre
#52 Povestiri spăimântătoare
#53 Forțe ale Naturii, Mrejele Focului
#54 Războiul Eleninei
#55 Casa din altă viață
#54 Războiul Eleninei
#55 Casa din altă viață
#56 Dinosauria
#57 Mercenarii 1 - Războiul pietrelor
#58 Învățătorul
#59 Noaptea orașului ilustrat
#60 Praf 3
#61 Saurianul de metan - IVA 3
#62 Artefactul
#63 Casa fără cărți
#64 Apophis
#65 Parlamentul
#66 RSA – Hora hoiturilor
#67 Dragonul fără aripi
#68 RSA – Judecata de Apoi
#69 Avatarii faraonului Tlá
#70 RSA – România sub Asediu
#71 Efectul Metamorphis
#72 Dicționar de Enigme și Mistere
#73 Elogiu muncii de partid
#74 Insula pescărușilor
#75 Aurul beznei
#76 București, 2058
#77 Încăpățânarea Timpului
#78 Deocamdată... enigme
#79 Tunelul de la capătul lumii
#80 Ultima frontieră
#81- 83 Istoria Literaturii SF
#84 Orașele caracatițelor
#85 Europa benzilor desenate 2
#86 Confesiunile Omului-câine
#87 Mercenarii 2 - Luptător cu Moartea
#88 Oameni goi pe străzi
#89 Omul cu masca de cobalt - IVA 4
#90 RSA - Tg. Jiu '59

I DE DRAGOSTE

— Iubitule! exclamă Regina.

— Poftim? tresări Regele, ostentativ îndatoritor – dar Regina se încruntă, căci îi observase ochii spăimoşi înainte ca el să îşi coboare pleoapele inflamate. (Deşi conviețuiau de trei ani, încă nu reuşise să se învețe cu temperaturile scăzute care erau, pentru soția lui, o adevărată desfătare.)

— Iubitule..., repetă ea – răspicat, aproape silabisind.

— Da, scumpa mea, făcu el, mieros – dar evident preocupat să studieze firul lung şi alb care se lăfăia, alături de jilțul ei, pe mocheta pufoasă, ruginie.

— Asta voiam să spun, surâse ea, urmărindu-i privirea. Că năpârlesc. E prima zi a perioadei fertile. Adică e timpul să avem urmaşi. Urmaşi, înțelegeți, sire?

Regele sări ca ars.

— Doamnă, atât contractul de alianță cât şi cel matrimonial stipulează însămânțarea artificială, spuse, sperând că vorbea cu demnitate. Medicul Curții e întotdeauna pregătit să vă ajute, adăugă, după o scurtă pauză, arătând cu un gest larg către uşă.

— Sire, ripostă ea, indignată, doar ştiți că religia mea interzice...

— Despre religie nu se pomeneşte nicăieri, oftă Regele, dar am aflat că, oriunde în lumea civilizată, situaţiile similare se rezolvă renunţând la vechile superstiţii idioate...

— Ia te uită! se zbârli Regina. Va să zică, sire, v-aţi informat! Şi încă fără ştirea mea! Ce spun contractele despre asta?

— Uite ce e, doamnă, zise Regele, cu groaza tremurându-i în glas – şi înghesuindu-se într-un colţ ca să evite atingerea ei drăgăstoasă, ştiu că trebuie să avem urmaşi, că trebuie, conform uzanţelor de pe toate planetele Federaţiei pe care două specii inteligente îşi dispută supremaţia, să facilităm apariţia unei specii hibrid, cea a noilor stăpâni. Dar mai ştiu şi că organele noastre sexuale nu sunt compatibile şi că însămânţarea artificială e singura cale care respectă Drepturile Raţionalilor, pentru că noi, ihomii, nu putem fi de acord cu...

— Cu asta, nu-i aşa? rânji Regina, reuşind să cuprindă în laba ei pufoasă trupul firav al Regelui înfricoşat.

El se zbătu cu disperare, chiţcăind îndelung – şi ea salivă, excitată, recunoscând aşa-numitul ţipăt al ihomului muribund. Şi apucă să vadă ochii lui pleznind de spaimă înainte de a-i reteza capul dintr-o singură muşcătură.

— Noi, alegonii, am considerat întotdeauna capul de ihom o delicatesă, spuse, încă ronţăind, adresându-se trupului celui care-i fusese soţ – după ce îl lăsase să-i cadă la picioare. Fireşte, continuă, privindu-i atentă ultimele zvârcoliri, religia ne interzice până şi plăcerea asta măruntă!... O veche superstiţie idioată, adăugă, râgâind, pe care am nesocotit-o, aşa cum se procedează oriunde în

lumea civilizată! Ce-mi pasă mie că, acum nu ştiu câte milenii, nişte alegone ignorante s-au speriat pricepând că, la trei luni după o astfel de gustare, zămislesc pocitanii? Eu ştiu că-i vorba doar de drăgălaşii pui hibrid, la fel de reuşiţi ca ăia cu care m-ar blagoslovi chinul şi umilinţa însămânţării artificiale!

I
IADUL

— Îmi pare rău, Mlatlalmal, spuse purtătorul de cuvânt al Supremului Juriu. Îmi pare rău că tocmai eu trebuie să-ți comunic sentința: Mlatlalmal, Iadul te așteaptă!

Entitatea gazoasă de tip masculin Mlatlalmal se lungi ca un fuior, își schimbă culoarea din bleu pal în roșu carmin – nu fără a rătăci prin numeroase culori și nuanțe intermediare – se încolăci, se contorsionă, se înnodă de trei-patru ori și sfârși prin a se spirala în jurul celuilalt, care optase pentru modelul romboedru cenușiu – cel preferat, de altfel, de majoritatea membrilor Supremului Juriu.

— În amintirea prieteniei noastre din a treia existență, nu voi menționa în niciun raport această agresiune gravă, susură – solemn! – purtătorul de cuvânt, în timp ce vârfurile romboedrului i se metamorfozau în excrescențe tubulare, bântuite de curenți purpurii.

— N-am vrut să te înfurii, se scuză Mlatlalmal, retrăgându-se și adunându-și buclele într-un glob argintiu. Dar nu m-am putut stăpâni. Iadul e o pedeapsă prea grea! Tu mă cunoști doar, Aglorbalal. În nicio existență n-am căzut în păcatul agresivității în așa hal încât să merit Iadul, doar tu știi asta foarte bine!

— Nu contează ce ştiu eu, răspunse sec Aglorbalal, recăpătându-şi indiferenţa cenuşie. Contează numai cele ştiute şi hotărâte de Juriul Suprem. Supremul Juriu nu greşeşte niciodată, de aceea sentinţele sale nu sunt discutabile! Ca unul ce ţi-a fost odată prieten, te sfătuiesc să renunţi la argintiul nevinovăţiei şi să porneşti – chiar acum! – pe calea ispăşirii!

Mlatlalmal şuieră ascuţit, a pagubă şi a resemnare, şi, deşirându-se într-o şuviţă neagră, şovăitoare, se strecură, de bună voie, prin orificiul tip sfincter al Incintei-cu-formă-bine-definită-şi-volum-la-limita-inferioară-a-necesităţii. În urmă-i, incinta îşi blocă instantaneu calea de acces, încorsetându-l. Invadat de panică, încercă iarăşi şi iarăşi – dar fără succes – să se dilate, până când se simţi doborât de oboseală. Apoi, colac peste pupăză, închisoarea prinse a se contracta, şi entitatea gazoasă de tip masculin Mlatlalmal fu comprimată în aşa hal, încât îşi pierdu toate facultăţile de percepţie.

Când îşi reveni, avea formă impusă şi un volum aparent nemodificabil – „Mă simt preponderent solid, fir-ar să fie!" – şi era captiv în bezna unei cavităţi închise, inundate, aparţinând unei alte entităţi preponderent solide, una de dimensiuni impresionante! Se agită îndelung, nedorind decât să evadeze. Dar nu reuşi decât atunci când entitatea închisoare, bănuită a fi de tip feminin, se alătură luptei lui, căci devenise ciudat de nerăbdătoare să-l expulzeze.

Mlatlalmal se pomeni pe neaşteptate într-o lume stranie, în care câteva entităţi preponderent solide, cu dimensiuni comparabile cu cele ale cărei de care tocmai se des-

prinsese, se agitau dizgrațios, în timp ce altele – evident nespiritualizate – zăceau imobile, dar amenințător solide și periculos colțuroase. „Nu sunt destul de agresiv ca să mă descurc în Iadul ăsta!" își spuse, clocotind de revoltă, și vru să-și urle gândul, dar nu reuși să emită decât un orăcăit strident, prelungit.

— E băiat! Al treilea, nu, doamnă Brown? spuse una din entitățile preponderent solide, prinzându-l cu două apendice lungi.

Deși inițial dezagreabil, contactul avu darul să-l liniștească, revărsând asupră-i deplina uitare, atât a celor șase existențe precedente, cât și a actualului său statut de condamnat la o viață în Iad – cea mai grea pedeapsă imaginabilă!

NEGUSTORUL AMBULANT, CALCULATORUL ȘI FALIMENTUL

(Fragment din „Tarele unui secol prosper", conferința romanțată a istoricului Yehudi Karmah, difuzată vineri, 22.02.2222, la o oră de maxima audiență, pe toate canalele audio din Eurasia Centrală.)

Calculatoarele de buzunar cu bio-alimentare sunt nu numai cele mai fiabile, ci şi cele care îți asigură independența – ceea ce nu se poate spune nici despre cele cu baterii solare, nici despre cele cu baterii clasice, de unică folosință. Căci smogul deceniului VIII al secolului XXI fiind dens şi aproape omniprezent, o baterie solară se reîncarcă greu, dacă – norocosule! – ai nimerit una excepțională; altfel, nu se reîncarcă niciodată! Cât despre bateriile clasice, deşi sunt din ce în ce mai scumpe şi mai greu de procurat, toți negustorii ambulanți le preferă.

— Paradoxal! exclamă cei care nu ştiu că veniturile modeste ale ambulanților nu permit accesul la un regim alimentar strict natural, bogat şi variat şi la odihna zilnică de minimum opt ore, fără de care niciun organism nu

poate alimenta un calculator (fie el şi de buzunar) cu propria lui bioenergie.

Cât despre renunţarea la calculator... Aşa ceva nu se poate concepe! Cum altfel ar putea un ambulant (care nu-şi poate permite nici să achiziţioneze un cititor de cărţi de credit sau de cartele) să afle câte bancnote din fiecare tip valoric trebuie să primească pentru a aduna suma de, să zicem, 2147 de unităţi monetare? Şi cum altfel ar şti cât să ceară atunci când clientul cumpără mai mult de un singur articol?

Aşadar, când are ghinion şi calculatorul i se strică... Prăpăditul lui de calculator uzat moral, cu baterii de unică folosinţă... Ei bine, individul se poate considera falit! Căci toţi reprezentanţii breslei depanatorilor sunt fie morţi, fie atât de decrepiţi încât mai mult distrug decât repară! Iar un calculator nou costă o mică avere şi prea puţini reuşesc să adune bani albi pentru zile negre!

Desigur, nu toţi ghinioniştii cedează fără luptă. Unii se fac luntre şi punte până găsesc câte un escroc bătrân (născut în anul 2000 sau cam pe atunci) de la care obţin, în schimbul unei părţi rezonabile din marfa din stoc, câteva hârţoage îngălbenite, botezate pompos „Tainele adunării şi scăderii şi tablele înmulţirii şi împărţirii". Numai că apoi îşi plimbă, zadarnic, ore întregi ochii peste coloane înţesate de cifre mărunte, pentru că nicăieri nu scrie cât fac, de exemplu, 3x2147+4x5394.

— Hârtiile te învaţă cum să calculezi tu însuţi, spune Şarlatanul – atunci când păcălitul, c-o falcă-n cer şi alta-n pământ, îi cere socoteală.

— Să calculez eu însumi?! Cum?! Explică-mi!

— Nu ştiu, oftează ghiujul. Ai mei mi-au cumpărat calculator de buzunar de când m-au dat la grădiniță!

— Şi eu ce fac cu astea? urlă nefericitul, începând să priceapă că, într-adevăr, îl paşte falimentul.

— Citeşte instrucțiunile, i se răspunde, arătându-i-se, cu vârful unui deget stafidit, cele câteva rânduri de semne cabalistice din subsolul fiecărei pagini.

— Să citesc semnele astea decorative?!

— Nu-s semne decorative, i se explică. Sunt litere. Semne care formează cuvinte!

— Cuvinte scrise?! Citeşte-mi-le tu, hodorogule, dacă eşti în stare!

Hodorogul ridică din umeri şi îşi destinde, într-un zâmbet plin de regrete, gura pungită.

— Îmi pare rău, mormăie, cu voce obosită. Când am făcut eu şcoala existau deja calculatoare vorbitoare!

I

ÎNVINS

E lumina LUI, o recunosc, rece ca bisturiul, concentrată într-o pată informă şi azvârlind, spasm după spasm, pseudopode flenduroase. Ca o dâră băloasă de melc, se prelinge, prudentă, peste mâzga bolborosindă de pe dalele crăpate. Tremur când se aburcă pe ziduri, hărtănind negura groasă, mucegăită, şi transpir când, inevitabil, spot lângă spot, atacă tavanul.

E o sudoare rece, împuţită. Îmi vine să vărs. Niciodată n-am suportat izul de mortăciune!

M-a lovit! Mi-a sfredelit genunchiul! Urlu şi nu mă aud! Înaintează, îmi palpează coapsele, îmi contureaza imaginea lăbărţată pe bagdadia veche, coşcovită. O simt hăcuindu-mă. Urlu ca o vită în preajma tăişului. Îmi scuip plămânii urlând. Şi nu aud niciun sunet!

Pentru că nu am – nu mai am – coarde vocale. Mi-a golit trupul ca pe o amforă veche, a aruncat în scârnă totul: maţe îmbârligate, duhnitoare, ficat, rinichi, inimă încă pulsând, ochi rostogolindu-se..., totul... Nu, nu totul: creierul pluteşte în bolul cu lichid chihlimbariu, spânzurat de o maşină verde, cu luciu dur, de oţel. De acolo îmi percep învelişul, hoitul conservat. Încastrat în cristal, mă fi-

xează idiot, cu două safire oarbe, sclipitoare. Pe mine mă fixează. Eu sunt creierul! Asta am fost dintotdeauna...

Imaginea care doare?! Nu e a mea! Nu mă tortureazǎ scalpelul lucitor! Nu pe mine! Nu sunt fugar, lipit de bolta unei hrube părăsite! Nu m-a găsit! N-o să mă prindă niciodată!

Pentru că trâmbița victoriei mele sună!

Himeră stupidă!

Sună „cântul supunerii"! Mă trezesc în trilurile lui pițigăiate. Buimac, mă zbat şi mă dezmeticesc în craniul străin. Îmi amintesc, a fost al meu... cândva... Atunci când nu era placat cu un metal poros, necunoscut. Atunci când nu vedeam prin ochi sticloşi, de piatră verde, moartă. Atunci când planctonul microscopic, din atmosfera de EL otrăvită, nu era hrana suptă de mine prin toți porii, sorbită de buretele ce-mi umple acum trupul, buretele din care stoarce apă vie sinele meu exilat! Atunci când nu scuipam necurățenii acre şi vălătuci fetizi prin gura acum ştirbă, cu buze încrețite, plumburii.

Şi nici nu viermuiam, printre jivine ce mi-au fost cândva supuse, acum hrănindu-se asemeni mie, privind prin ochi la fel de prețioşi şi goi, spurcând cu aceleaşi miasme aerul din jur, condiționate de aceleaşi triluri să facă sluj în fața celui care ne-a colecționat ca să ne poarte, robi, pe arca LUI, spre stele nenumite.

EL intră, ca întotdeauna, rânjindu-şi botul – rădăcina colțuroasă a celor două mutre triunghiulare, galben-vinetii, răsfirate sub băşica țepoasă, adăpostul inteligenței nepereche, perla biogalaxiei!

E colecționarul, e creierul, e noul stăpân, e cuceritorul! În fața LUI nu tremur, nici nu asud rece, cu iz de mortăciune. Frica, ura şi durerea sunt doar un vis atavic şi rebel. În fața LUI ascult şi mă supun. E tot ce mi-a lăsat ÎNVINGĂTORUL!

I

OYOJA ONUK

Despre Sheagad Hurm se vorbeşte mereu, pretutindeni – dar nu i se pronunţă numele. Oamenii o numesc Vrăjitoarea Roşie – dacă o urăsc mai mult decât se tem de ea, sau Stăpâna Timpului – dacă teama le e mai puternică decât ura.

Doar cei ca Oyoja Onuk nu o numesc nicicum. Pentru că statuile nu pot vorbi, şi ei – exponatele din valea numită Circul Clipelor, la care gloata se zgâieşte cu fascinaţie bolnăvicioasă – par statui de carne bine conservată între ziduri invizibile şi impenetrabile, cadavre rigidizate, cu jalea uitată în ochii larg deschişi şi imobili. Totuşi, minţile le trăiesc în propriile trupuri încastrate în stropi de timp îngheţat – de pildă, al lui Oyoja e captiv în fracţiunea de secundă în care tăişul ghilotinei i-a atins ceafa. Sheagad a oprit cu măiestrie timpul – numai timpul lui – exact înainte ca lama să-i despice pielea, când Oyoja tocmai începea să simtă răceala oţelului aducător de moarte. Trebuia să fie ultima senzaţie din viaţa lui – şi singura conştientizată în acel moment. Dar el e condamnat la atemporalitate. El e prizonierul etern al unei infinitezimale fărâmături a vremii şi are (aproape că a început să guste ironia!) la dispoziţie tot timpul din lume pentru a-şi

simţi şi pieptul sfâşiat de gheara groazei, şi balele prelinse pe bărbie, şi udul cald ajungându-i la genunchi, şi necurăţeniile năboind prin sfincterul scăpat de sub control, şi demenţa bulbucându-i ochii şi căscându-i gura spre a slobozi, zadarnic şi iraţional, un urlet amputat... Cu atingerea ei nemiloasă, Sheagad nu i-a rupt de firul vremii şi conştientul, dar l-a condamnat în schimb să primească aceleaşi şi aceleaşi senzaţii, fiindcă, dintre toate simţurile lui Oyoja, doar văzul şi auzul nu sunt captive în timpul lui împietrit.

Atingerea ei nemiloasă... Atingerea femeii cu păr acaju, buze de carmin şi straie sângerii... Atingerea femeii ai cărei irişi sunt două inele de culoarea coralului, două inele fine, parcă străvezii, în jurul pupilelor enorme, adânci ca două hăuri sfredelite înspre păcat... Atingerea femeii a cărei fascinantă stranietate nu se lasă descrisă de vorbe sau de gânduri omeneşti... Atingerea pe care (o altă ironie, deloc gustată!) Oyoja nu o poate simţi...

Atingerea ei nemiloasă se petrece, cumva, în afara timpului cunoscut şi perceput. Sheagad nu înlemneşte ceea ce atinge în clipa vie, în clipa pe care muritorii neputincioşi o numesc prezent şi care le alunecă printre degete ca vântul prins în pumni. Oyoja bănuieşte că Sheagad cutreieră nestânjenită prin viitorul condamnatului, alege un crâmpei minuscul din timpul lui şi îl aşteaptă acolo, aşteaptă ca viaţa lui să curgă – exact până atunci. Atunci, cei din jurul nefericitului o întrezăresc pe Sheagad într-o străfulgerare şi îl văd înţepenind pe el, cel rămas, în clipa

tocmai abandonată de ea, ca prizonier nemuritor şi neputincios al timpului încremenit...

Acum, Oyoja ştie că asta s-a întâmplat şi când era captiv în gura ghilotinei şi s-a pomenit plutind, cu ea cu tot, deasupra ovaţiilor gloatei îmbulzite să-i savureze execuţia. Dar atunci s-a crezut deja mort, deja doar spirit desprins de nevolnicia celor omeneşti... Dar nu-şi vedea – precum s-ar fi cuvenit –, trupul descăpăţânat zăcând pe eşafod... Şi zbura, precum spiritele nu o fac, cu unealta morţii aninată de grumaz...

Aşa că şi-a amintit sentinţa pronunţată de Marele Jude – mai tare şi mai răspicat decât l-ar fi crezut în stare pe moşneagul ăla pipernicit şi spelb:

— Răz-vră-ti-tul Oyoja Onuk se con-dam-nă la moarte prin de-ca-pi-ta-re sau la a-tem-po-ra-li-ta-te. Sen-tin-ţa se va a-le-ge în clipa e-xe-cu-ţi-ei şi se va e-xe-cu-ta când Timpul va fi pro-pice...

...Şi-a amintit şi că, din stânga Judelui, Sheagad îi zâmbise îngereşte şi el, prostul, se cutremurase din rărunchi...

...Şi s-a cutremurat văzându-se deja deasupra Circului Clipelor, realizând că deja cobora spre unul din spaţiile încă fără timp – un spaţiu de care îşi amintea, între un cuplu închis în clipa orgasmului şi un diriguitor de rangul al treilea, învinuit de corupţie, prins în momentul când se îneca, hulpav, cu o îmbucătură prea gustoasă...

Stă între ei de cinci luni. O voce caldă – vocea lui Sheagad, îşi spune el –, care, în zori şi în amurg, anunţă ora şi data înainte de a le spune bun venit sau bun rămas vizitatorilor, îl ajută să măsoare timpul viu. E tot un chin iz-

vorât, fără îndoială, din aceeaşi cruzime sofisticată a vrăjitoarei. Vrăjitoarea care i-a coborât, acum o lună, în spațiul de vizavi, tocmai pe conjurații pe care el a refuzat să îi trădeze. Sunt doisprezece puşti înflăcărați – în flăcările rugului lor comun. Exact în clipa în care începeau să ardă...

Oyoja îi poate vedea, Oyoja ştie că îl pot vedea şi ei. Ar vrea şi să le poată citi gândurile, să afle dacă li s-a spus că nu el i-a vândut – dar ar fi mult mai mulțumit dacă şi-ar potoli curiozitatea morbidă comparând chinul lui cu chinurile lor. Ar vrea să ştie dacă idioții care n-au înțeles din eşecul lui că e mai bine să-şi piardă urma, renunțând la lupta pentru o cauză pierdută, sunt, aşa cum bănuieşte, torturați de suferințe mai cumplite ca a lui. Ar vrea să ştie dacă ei îl invidiază, aşa cum el îşi invidiază vecinul ghiftuit, care o fi simțind că se sufocă, dar are gura plină de savoarea – şi nările înecate în aroma delicatesei ce e pe cale să-l ucidă...

Da, e păcat că nu cunoaşte gândurile celor doisprezece amărâți – şi-ar fi păcat dacă ei le-ar cunoaşte pe-ale lui...

Fiindcă Oyoja n-a fost niciodată unul de-al lor, n-a fost niciodată un biet fanatic naiv, n-a crezut niciodată că şi-ar fi putut smulge de sub puterea Seniorilor lumea şi vremea... Căci Seniorii sunt suveranii întregului continuum multidimensional şi ai fiecărei dimensiuni în parte, sunt atotputernicii care jonglează fără efort cu acea iluzie numită timp... Şi Oyoja ştie, a ştiut mereu, că Seniorii vin, văd, şi stăpânesc, şi nu pot fi goniți!

Dar Ei sunt Cei-de-nevăzut, sunt undeva, în dimensiuni insesizabile, inimaginabile, inaccesibile unui biet creier tridimensional! În lumea lui Oyoja, în numele lor guvernează Temporarul, un om ales de ghilda judecătorilor, sfătuit de Marele Jude şi slujit cu credință de Sheagad Hurm – de vrăjitoarea care e, acum, imaginea în oglindă a celei ce a fost înainte ca Seniorii s-o răsucească în afara tridimensionalului în care s-a născut, dăruindu-i puterea de a hălădui prin timpul semenilor săi... Sheagad, vrăjitoarea care nu iubeşte pe nimeni, dar căreia Seniorii i-au poruncit să îl primească, supusă, în culcuşul ei, pe Temporar...

Oyoja a visat să scape de judecători, să facă alții din acoliții săi, să fie noul Temporar – să aibă în slujba lui, deopotrivă, puterile şi trupul vrăjitoarei Sheagad... Pe urmă ar fi scăpat uşor de acoliții cu mintea cutreierată de utopii, s-ar fi înconjurat de oameni realişti – şi Seniorii nu l-ar fi mazilit, fiindcă, la drept vorbind, credea în ei, şi el ar fi iubit-o, nestingherit, pe Sheagad...

Dar s-a crezut născut ca să conspire – şi n-a fost aşa. S-a crezut mai viclean ca diriguitorii – şi ei l-au prins, ca pe un țânc, când nici nu se aştepta. L-au prins şi, în felul lor, au fost mărinimoşi. I-au oferit o şansă: să îşi trădeze complicii – şi să fie răsplătit.

El a refuzat. Nu fiindcă ar fi crezut că bieții puşti mai aveau sorți de izbândă. A sperat doar că urmau să facă ochi, să înțeleagă că luptau cu Zeii, că triumful lor era cea mai deşartă utopie... Desigur, nu-i păsa de pielea lor, dar n-avea rost să îi jertfească inutil. Fiindcă Marele Jude răs-

plăteşte ceea ce el numeşte cooperare dăruindu-i trădătorului încremenirea în orgasm, alături de orice femeie şi-ar alege. Orice femeie – în afară de vrăjitoarea Sheagad!

I
CĂLUGĂRIȚA

Ai reuşit! Eşti în inima Buncărului Călugărițelor pentru a doua oară!

A fost uşor să înşeli vigilența surorilor-păzitoare! Le-a fost necunoscut noul tău trup, capodopera vârfurilor chirurgiei metamorfice (cinci bărbați care s-au bucurat să slujească toanelor tale). Şi ți-au crezut povestea îngăimată printre lacrimi. Te-au înregistrat pe lista celor seduse şi abandonate şi te-au condus, îndatoritoare, până la un scaun de pe primul inel al Rotondei Negre.

Eşti lângă podiumul rotitor, pe care tronează, cu trupul elefantin drapat într-o amplă sutană roşie – roşul e, spun ele, culoarea pasiunii şi a răzbunării –, chiar stareța, Maica Alinătoare. Iar vocea ei, aceeaşi voce de stentor, lovind pereții imensei rotonde, zămisleşte ecouri învălmăşite.

— Mi-e milă de voi, fiicelor! Pentru că vreți să vă-ngropați aici, departe de goana după fericirea lumească! Pentru că vreți să vă jeliți visele răposate în zile şi nopți pe care nu le ştiți cât sunt de lungi!

Pentru că vreți să-mbătrâniți în post şi-n plâns! Pentru că nu pricepeți că, acolo de unde ați fugit, EI se desfată! Pentru că nu pricepeți că trebuie, că e drept ca EI să ispăşească! Pentru EI şi pentru înaintaşi, pentru tot neamul

bărbătesc! EI, care ne-au pus jugul – şi ne-au adus războiul! – după ce-au scăpat de matriarhat!

Au nu gândiţi voi, fiicelor, că au rămas în libertate monştrii care v-au siluit, care v-au terfelit cum nici o fiară nu-şi terfeleşte prada? Şi monştrii care v-au smintit cu vorbe goale, care şi-au râs de sfânta voastră nevinovăţie, ca să vă zvârle pe urmă cu dispreţ, ca pe o jucărie dezmembrată? Monştrii care-au făcut din voi unelte dătătoare de plăcere, obiecte de-nchiriat? Monştrii care se însoţesc cu voi doar ca să vă transforme în maşini pentru trudit şi procreat?

Au n-aţi vrea, fiicelor, în loc de jale, fiorul răzbunării? N-aţi vrea plăcerea – cea supremă – culeasă doar prin talpa proptită pe grumazul vrăjmaşului răpus, învins tocmai în jocul lui nelegiuit, în care crede el că te-a atras? N-aţi vrea să îi aveţi drept sclavi bicisnici, întotdeauna la cheremul vostru, pe monştrii care uită că o făptură asemeni vouă i-a cărat în pântec şi i-a născut în chin?

— Am vrea! O vrem! Da, vrem! urlă nebunele în cor.

Fireşte că tu taci. Aşa cum n-ai făcut-o prima dată. Fireşte, Maica nu observă. Dar tu ai ochi să vezi, aşa cum n-ai făcut-o prima dată, când erai orbită de ură, că rotonda e împânzită cu năluci. Pe inelele periferice, umăr lângă umăr, mii de holograme formează corul de care s-au lipit, la început timide, pe urmă pradă isteriei colective, vreo sută de femei, toate plasate pe inelele centrale.

— Dacă o vreţi într-adevăr, continuă Maica, cu un surâs de-a curmezişul feţei late, noi, singurele monahii care n-au dezertat de pe planeta asta muribundă, sufocată de păcate,

vă oferim puterea minții! Vă oțelim hulita minte scurtă, de muiere! O să puteți struni orice bărbat! Orice bărbat avut în fața ochilor, orice bărbat avut în amintire! V-ar plăcea, nu-i aşa?

— Da, da! se avântă corul.

— Deci, fiicelor, acceptați darul? Vă încumetați?

— Da, da, ne-ncumetăm! Da, da! scandează corul.

— Eu nu! țipi tu. Şi te ridici, şi sari cu uşurință (atletul Jhin ți-a mulțumit că l-ai „lăsat" să te antreneze o lună) pe podiumul înalt, chiar lângă Maică. Eu – şi-ngenunchezi – eu am venit să te implor să-ți iei darul înapoi! Te conjur, izbăveşte-mă de harul ăsta blestemat!

— Da, da, ne-ncumetăm! continuă să urle corul, ca şi cum tu n-ai fi acolo, lângă Maică, cu mâinile încleştate de poalele sutanei purpurii.

Netulburată, ea le face semn, iar ele, femei printre năluci părând asemeni lor, prind să se scurgă, în şiruri spiralate, spre ieşiri.

Tu ştii ce le aşteaptă. O chilie albă, două surori cu chipuri seci, îndemnul de a se întinde pe patul strâmt şi înalt. Şi gelatina de un galben translucid, flască, rece şi rea ca hrana prost sintetizată, pusă pe frunte şi întinsă pe păr. Apoi, dementă, durerea, teama că țeasta tocmai ți se crapă şi, fără veste, uşurarea, calmul, senzația de a fi parte dintr-un întreg, grăunte de nisip adăugat în dună. Şi comuniunea stranie cu miliarde de minți străine, care se năpustesc, impresia că te pierzi spre a te regăsi ca parte infimă din conştiința unei enorme entități... Şi, într-un târziu, trezirea – din nou tu însăți, ca şi cum nimic şi nimeni nu s-ar fi schimbat.

Dar ai plecat, atunci, mânată de o nouă încredere către viesparul lumii care te învinsese, care-ți lăsase numai lașitatea – sau tăria? – de a fugi.

Şi a fost, la început, ca o minune! În preajma ta, bărbații își pierdeau voința. Le comandai gesturi și vorbe după placul tău, iar ei, sărmane marionete, se supuneau firesc, fără să dea vreun semn că ar fi priceput ce se întâmplă.

O vreme, te-ai amuzat cu șotii, punându-i să facă tumbe în metrouri sau în tunelele-autostrăzi, să schițeze gesturi obscene în incintele comune sau în buncărele oficiale, să-și înjure șefii la recepții sau la consfătuiri mediatizate... Oricând și orice!

Dar, mai ales, i-ai obligat să se târască în genunchi în urma ta, plângând, cerșind o vorbă bună, un sărut, o mână alintătoare poposită-n pripă pe un obraz, sau numai o privire, fie ea și rea!

Până ți s-a făcut lehamite de traiul între momâi! Și ți s-a făcut dor să simți în brațe un bărbat adevărat. Zadarnic îți porunceai să nu-l influențezi, tot îți scăpa un gând răzleț, sau o dorință, chiar neînsemnată, ceva care să-l schimbe după pofta ta. Şi, Doamne, cum mai jinduiai după plăcerea aia pe care simți c-o dărui! Şi cât o detestai pe cea primită, ai înțeles, de tine de la tine!

Ai plâns când ți-a fost limpede că, pentru totdeauna, bărbații aveau să-ți fie doar anexe cărora le comanzi chiar fără să o știi, așa cum le ordoni picioarelor să meargă!

Ai plâns și ai fugit printre lesbiene. Le cunoșteai din vremea când te oploșiseși în taverna Cocoșatei. Atunci borâseși de fiecare dată, punând pe goană clientela. E

drept că erau babe urduroase! Însă acum, când ți-ai ales drept partenere femei a căror frumusețe o invidiai, iar greața te-a lovit cu aceeaşi violență, ai înțeles că vina o purta, şi o purtase, sila stârnită înăuntrul tău de carnea muierească.

Şi ai fugit din nou! Unde puteai să fugi? În Buncărul Călugărițelor, de parcă nu le-ai fi jurat că niciodată n-o să te întorci!...

Te-ai întors, gata să le dai surorilor averea jumulită de la cei care crezuseră că era dorința şi plăcerea lor să îți îngraşe contul, gata să faci orice ca să te regăseşti pe tine, cea de acum trei ani, venită să-şi plângă în mânăstire tinerețea irosită.

Tu, plângând, îți dezveleşti de-a fir a păr durerea, acolo, prăbuşită, căutând zadarnic în ochii Maicii Alinătoare înțelegerea şi mila.

— Eu, Maică, am fost şi siluită, şi amăgită, am fost şi târfă înainte de a mă refugia aici... Şi-ți mulțumesc pentru că am putut să mă răzbun! Dar eu şi ura ne urâm acum, am stat prea mult alături! Vreau dragoste! Te rog, dă-mi-o înapoi!

În rotonda goală, Maica stă neclintită. De parcă tu n-ai fi.

Aşa că te ridici şi o priveşti în față.

— Vreau dragoste! îi strigi. Nu masturbare!

Maica se-nsuflețeşte. Te fixează îngustându-şi ochii. Şi îşi înalță colțul stâng al gurii, a dispreț.

— Vrei dragoste? De ce n-ai luat-o când o puteai avea? Atunci te-ai tras aici, nevolnică, bocind. Şi noi, şi eu, ți-am dat putere! Ai vrut-o! Acum nu o mai vrei? Nu-mi spune mie asta! Nu pot să iau ce-am dat! Acum ai harul, fato, şi

o să mori cu el! Poți să te sinucizi, adăugă, cu glasul îndulcit. E un păcat, dar eu te-absolv! Iar Ordinul îți iartă jurământul nesocotit şi chipul măsluit sub care ai revenit în Buncăr. Mai mult nu pot să fac!

— Ba poți! De ce nu-mi spui în față că nu vrei? Tot am să mă răzbun! Tot am să stau în poartă, să afle smintitele care doresc să intre, să afle ce găsesc aici!

Blajină, Maica îți zâmbeşte:

— N-o să te oprim. Încearcă! Câte crezi că o să întorci din drum?

Tu nu cedezi.

— Poate n-or să m-asculte. Dar am o armă. Darul tău! Bărbații or să se supună când o să le cer să surpe cuibul vostru blestemat!

— Se vor supune, aprobă Maica. Dar câți vor fi supuşi de tine şi câți de cele care sunt, şi-o să mai fie, ca mine – atâtea alte mii?

Te pierzi, îi prinzi umerii în mâini, încerci să zgâlțâi cilindrul gros care îi este trup. Şi zbieri din nou, punând peste înverşunarea de dinainte ciuda că nu o poți clinti:

— Tu m-ai făcut neom! Vreau să fiu din nou om!

Maica se scutură de tine ca de un val de praf. Îți întoarce spatele, coboară de pe podium şi îți azvârle peste umăr, apăsat:

— Ce proastă eşti!

Tu țipi în urma ei:

— Ba nu! Eu ştiu! Vrei pentru tine lumea, chiar dacă e pe moarte, ciopârțită de nechibzuințe, sufocată de păcate. Ca s-o conduci, vrei să transformi bărbații într-o colecție

de marionete cu sfori trase de noi, cealaltă colecție a ta, fanaticele iresponsabile care se joacă nebunește cu un har spurcat!

Şi taci, speriată. Fiindcă înțelegi ce-ai spus. Şi pentru că nu știi de ce ai spus așa! Dar Maica îți răspunde. Fără să se întoarcă și fără să privească înapoi:

— Mă-ncumet să o fac!

I
FELIX, THE KING

— Ei?! făcu Doll, scrutând chipul celuilalt cu speranța c-o să deslușească un cât de firav şi de efemer semn, dacă nu de admirație, cel puțin de invidie, de ciudă.

— Deh..., mormăi Rim, răsucind sticla pântecoasă, de bere Terra, din care tocmai supsese ultima picătură. Părea foarte ocupat să studieze eticheta holografică, model 2513, pe care, sub inscripția cu caractere fonetice – singurele pe care le considera demne de a fi memorate –, planeta albastră plutea în spuma unei halbe. Deh, brevet de invenție, spui? Şi ofertă grasă de cumpărare? Din partea vicepreşedintelui Confederației Interplanetare a Neuropsihiatrilor? Ce să facă ăştia cu... cum îi zice... teleemițătorul ăla al tău?

— Emițătorul telepatic condiționant „Doll I", îl corectă inventatorul, străduindu-se să pronunțe cuvintele cât mai egal şi fără vreo urmă de infatuare. Ce să facă ăştia cu el? Să-şi trateze turma de nevropați, psihopați, drogați, senili, debili şi ce-or mai fi fiind, să reimplanteze în creierele lor bolnave realitatea, vindecându-i instantaneu. Pe lângă tratamentele individuale, poate fi folosit – cu succes garantat, omule! – pentru terapie în grup, sau chiar în masă.

Îți dai seama? Un singur medic poate potoli – de la mare distanță – o hoardă de nebuni furioşi! Vicepreşedintele mi-a oferit trei milioane – în credite interplanetare! –, dacă măresc raza de acțiune a aparatului până la trei ore lumină. În felul ăsta, fără să-şi părăsească biroul, vor putea pătrunde în mintea oricărui pacient, fie el chiar în cel mai îndepărtat cotlon al Zonei Colonizate, înțelegi?

Rim rânji, balansându-se pe scaunul şubred, care prinse a scârțâi, atrăgând privirea acră a singurului ochi al lui Igor Grigorievici, zis Rusu sau Chioru, patronul tavernei „Marțianul Lefter".

— Eu înțeleg. Tu însă... Crezi că vicepreşedintele ăla al tău vrea doar să-şi condiționeze nebunii? Hai să fim serioşi, nene inventatorule! Vor scociorî în mințile noastre, ale tuturor! Ne vor dirija, ne vor...

Doll se ridică răsturnându-şi scaunul.

— Să te ia dracu', Rim! Cu tot cu imaginația ta bolnavă! Nu ştii decât să scuipi venin şi să strici chefu'! Halal prieten!

— Halal geniu! ripostă Rim. Ai inventat o armă, năucule! Asta e capodopera ta! Da' tu vinde-o, scaldă-te în aur, îmbată-te cu iluzia că vei sălta omenirea cu un stânjen mai aproape de rai...

— Tu te-ai îmbătat deja. Cu bere!

— Mda, mormăi Rim, fără să-i pese că Doll îi întorsese deja spatele, sunt prea beat ca să te pot convinge... Şi nu destul de beat ca să-ți sucesc gâtu'...

— Am făcut o achiziție formidabilă, domnule Weber! se lăudă Cesare Fagiano, vicepreşedintele Confederației Interplanetare a Neuropsihiatrilor, adresându-se preşedintelui aceleiaşi organizații. E invenția unui inginer şomer de pe Marte. Am spus întotdeauna că societatea noastră aruncă perle în mocirlă!

Preşedintele Weber simulă o criză de tuse tabagică, evitând, foarte încântat de propria-i diplomație, orice comentariu. Ştia prea bine că Fagiano se considera pe sine însuşi o perlă, nu chiar azvârlită în mocirlă, dar neavând parte de montura prețioasă ce i s-ar fi cuvenit cu prisosință.

— Scuzați-mă, reluă vicepreşedintele, eram pe cale să răpesc din timpul dumneavoastră prețios îndepărtându-mă de la subiect. De fapt, mi-am permis să vă invit în biroul meu tocmai pentru a vă demonstra performanțele de excepție ale acestui aparat.

Preşedintele dădu să răsufle uşurat, dar nu apucă să o facă; Felix, nesuferitul motan obez pe care Fagiano îl căra pretutindeni, îi sări în brațe cu o sprinteneală de care nu părea capabil şi prinse să toarcă, alintându-se. Ca unul ce nu putea suporta pisicile, Weber îşi înfrână cu greu dorința de a azvârli cât colo jivina galben-roşcată. Se mulțumi să o apuce stângaci şi să o aşeze alături de fotoliul în care se instalase.

— La mine, Felix! porunci Fagiano.

Motanul execută ordinul şi reîncepu să toarcă, de data asta frecându-se de pantalonii stăpânului.

— E deştept, sublinie vicepreşedintele, parcă scuzându-se, cu un surâs dulceag. Şi acum – demonstrația promisă!

Solemn ca un mare preot îndeplinind un ritual mai mult decât sacru, se aşeză în fața emițătorului, apăsă tasta „în masă", puse mâna dreaptă pe un minuscul contactor auriu, şi-l aduse în dreptul ochilor, privindu-l cu venerație de fanatic extaziat, apoi şi-l lipi de tâmpla stângă.

Weber urmări amuzat scurta ceremonie. „Şi ce-i cu asta?" vru să întrebe, văzând cum pe chipul celuilalt se lățea un zâmbet triumfător. Dar o voință mai puternică decât a lui îl făcu să-şi înghită vorbele şi să sară în picioare, ca împins de un resort.

Năucit, privi în jur şi se cutremură, ca trezit dintr-un vis rău.

— Domnule Fagiano! Vă rog respectuos să mă scuzați! M-am tolănit în prezența unei personalități de excepție, ca dumneavoastră! E aproape o blasfemie! Cât despre faptul că am uzurpat atâția ani funcția de preşedinte al confederației noastre, funcția care vi se cuvenea cu prisosință...

— Dragul meu Weber!

Cesare Fagiano se ridică şi, cu un zâmbet bonom, îl bătu pe umăr, ca pe un vechi protejat.

Celălalt îl privi cu pioşenie şi recunoştință.

— Vă mulțumesc că m-ați iertat şi că îmi permiteți să păstrez această funcție – pentru dumneavoastră mult prea măruntă! Nici nu ştiu cum am putut să-mi închipui că v-ar putea interesa! Pe dumneav... pe Excelența Voastră – cel predestinat să fiți Cezarul!... De altfel, cred că e important să nu pierdem „Ştirile". E imposibil să nu anunțe că, în sfârşit, vi s-a făcut dreptate!

— ...tumorile societății vor fi extirpate de îndată ce Marele Fagiano va deveni ceea ce trebuie să fie: Cezarul!

Rusu se urcase pe tejgheaua barului şi începuse să peroreze pe neaşteptate, dar niciunul din cei prezenți nu păruse surprins. Rim îşi încetase obişnuita legănare – fapt pentru care muribundul scaun ar fi trebuit să-i fie etern recunoscător –, iar Doll îşi surghiunise hăt departe gândul la noua şi fabuloasa sa carte de credit; amândoi ascultau tirada lui Igor Grigorievici, fiecare cuvânt părându-li-se o muzică divină. La masa alăturată, trei negri mătăhăloşi începură chiar să aplaude.

Oratorul le făcu semn să înceteze.

— Linişte! E timpul să ascultăm „Ştirile". Trebuie să aflăm dacă s-a făcut dreptate!

Ca şi cum vorbele patronului ar fi fost semnalul mult aşteptat, o picoliță mărunțică activă imediat holovizorul.

— Parlamentul central, spunea o crainică emoționată, ca şi toate Parlamentele Complementare din Zona Colonizată, reunite în sesiuni extraordinare, recunosc dreptul sacru al Marelui Cesare Fagiano de a fi Unicul şi Niciodată-contestatul conducător al lumii civilizate. Ex-liderii îi mulțumesc Marelui Fagiano, Cezarul, care ia povara guvernării de pe umerii lor slabi. Trăiască Dreptatea! Trăiască Cezarul!

— S-a făcut dreptate! zbierară într-un glas clienții „Marțianului Lefter". Şi continuară să urle şi să aplaude

în timp ce Rusu țopăia căzăcește, chiuind „Trăiască Cezarul!".

— Cesare – te iubim! Cesare – te iubim! scanda gloata adunată în jurul reședinței oficiale a Cezarului.

„Prea multă gălăgie. E obositor", cugetă Cesare în cea de-a o sută treizecea zi a guvernării sale.

Și urmă liniștea.

Lipsit de zgomotul de fond, motanul Felix se trezi și căscă prelung, arcuindu-se.

Privind plictisit ecranul de urmărire, Cesare văzu că mulțimea se retrăgea călcând pe vârfuri. Amuzat, ceru câteva imagini de detaliu și rânji constatând că nu exista chip pe care să nu se poată citi regretul de a fi tulburat siesta Cezarului.

Mulțumit, goni cu un gest fata care-i încălzise patul, se întinse, căscând la rândul lui, și luă în brațe singura ființă care-i era cu adevărat dragă: motanul.

Adormi imediat, ca un om lipsit de orice grijă.

Instalat ca un sfinx pe pieptul stăpânului, Felix toarse o vreme. Dar mișcările ritmice ale toracelui Cezarului începură să-i displacă, așa că se instală pe pernă, alături de tâmpla împodobită cu micul contactor auriu – obiect pe care îl remarcă imediat și căruia îi arse o labă; iar ochii lui drăcești sclipiră când contactorul se rostogoli pe podea.

— La urma urmei, cine dracu' mai e şi Fagiano ăsta? întrebă Rim – destupând o nouă sticlă de bere.

Felix se jucă o vreme, dând contactorul de-a dura, ca pe un şoarece ameţit. Pe urmă îi veni ideea să-l lovească brusc cu capul, şi obiectul i se fixă de pata albă dintre ochi, ceea ce nu păru să-l deranjeze.

— Fagiano a fost un impostor! Ne trebuie un conducător ca motanul Felix! răcni Rusu.

Fagiano sări ca ars, azvârlind plapuma cu o smucitură.

— Îndată, stăpâne, îndată, bâigui – cu umilinţă. Îndată îţi aduc cel mai gras şobolan din metropolă!

Escaladă balconul şi se pomeni într-un copac din care coborî din creangă-n creangă – acesta fiind traseul favorit al noului stăpân al lumii. Dar, odată ajuns jos, uită pentru ce plecase – inconsecvent, Felix hotărâse că pe primul plan era nevoia de afecţiune – şi se amestecă în mulţimea care se readuna. Iar în secunda următoare începu să scandeze într-un glas cu gloata pe care, nu cu mult înainte, o dispreţuise:

— Felix – te iubim! Felix – te iubim!

BIFURCAȚIA

— Odată şi odată vei dori să-ți faci semn ție însăți, şi atunci – crede-mă! – eu te voi ajuta!

Femeia (femeia cu straie bizare, Venetica) îi vorbeşte ei. E nebună! De ce îi vorbeşte aşa? Ei, aşa? Ei?!

„Eu? Cine sunt eu? Unde sunt eu? se întreabă, pierdută.

Pierdută – şi regăsită când Mănuşa lui Zutra se face simțită, zvâcnind, şi mai ales când o percepe ca fiind carne din carnea ei, când îi trăieşte extazul înmuguririi.

Sus, în căuşul confortabil al patului, Încă-Marea-Preoteasă Edrada trage să moară. E penultima zi a vieții ei, dar ultima din Decada Desprinderii, cea în care Mănuşa, ultimul veşmânt al lui Zutra care încă n-a părăsit-o, o va abandona, rupându-i sufletul sanctificat de învelişul nedemn – de trupul care, azvârlit în Cripta Deschisă, inconştient şi insensibil la orice stimul din lumea rațională, se va mai zvârcoli o zi, răscolind mormanul de oseminte, rămăşițele pământeşti ale numeroaselor ei predecesoare.

Zace nemişcată, îmbrățişând cu priviri pierdute cerul – pe care plafonul transparent nu îl ascunde.

Jur-împrejur, îngenuncheate pe treapta cea mai de sus a Patului, Celelalte Preotese aşteaptă, tremurând de emoţie şi nerăbdare, cu mâinile încleştate de marginile cearşafului care, după ce a fost imaculat vreme de nouă zile, tocmai a prins să capete, pe nesimţite, o tentă verzuie – aidoma corpului gol al Edradei, care, în plus, emană, din ce în ce mai perceptibil, un parfum greu, dulce-amărui, ce coboară din nări, inundând gura şi provocând o senzaţie familiară – gustul terciului cleios făcut din Cozile lui Zutra, singura hrană a Celorlalte Preotese.

Edrada strâmbă din nas din ce în ce mai des şi mai vizibil – şi sfârşeşte prin a reuşi să-şi schimonosească faţa, trădându-şi imensa silă stârnită de propria ei duhoare. „Oare Atrata s-o fi strâmbat tot aşa?" se întreabă. Cine poate şti! În a zecea zi Celelalte au ochi numai pentru Mănuşă, niciuna nu priveşte chipul Încă-Marii.

Ei da, îşi aminteşte foarte bine – doar e ultima amintire a sinelui ei nealterat – se vede, cu trei ani în urmă, prosternată lângă Pat (pe atunci Patul Atratei), îmbătată de mireasma ce i se părea divină şi sorbind din ochi Mănuşa care se prelingea, înnebunitor de încet, părăsind mâna Încă-Marii. O, da, a privit-o cu disperare, cu toată puterea dorinţei supraomeneşti de a fi mâna ei aceea care o va atrage, de a fi ea Noua-Mare-Preoteasă, Mireasa, Purtătoarea Noului Veşmânt, cel pe care Zutra, în mărinimia lui, îl va face să înmugurească din mănuşa moştenită. Iar pe Atrata a crezut-o atunci pornită pe Calea Cerului, desprinsă aproape cu totul de trupul secătuit.

„Aşa cum mă cred pe mine acum", îşi spune, îngrozită. Cui îi mai pasă de corpul nedemn? Cine îl mai priveşte? Şi dacă l-ar privi? Îşi aminteşte poveştile cu Încă-Mari care s-au strâmbat şi s-au zbătut înainte ca Mănuşa să le părăsească – şi ştie că remediul-sacru e tăierea mâinii ce încă mai leagă Veşmântul Zeului de forma materială care l-a purtat, căzută pradă lui Tra înainte de vreme.

„De ce mă arunci, stăpân nemilos?" suspină gândul Edradei şi, cu un efort de care nu se mai credea în stare, îşi strânge pumnul, reţinând mănuşa frunzoasă, de un verde crud.

De data asta gestul nu le scapă Celorlalte, şi murmurul lor stupefiat se transformă iute în şoapte grăbite, care cresc, devenind exclamaţii şi porunci:

— Ce-i asta?!

— Vedeţi şi voi?!

— Nu s-a mai întâmplat!

— Nu e o zbatere nelegiuită!

— E un gest-adevărat!

— Sufletul Încă-Marii vrea să mai rămână! Poate să-l mai slujească pe Zutra printre noi!

— E un miracol!

— Luaţi mâinile! Mănuşa e a ei, încă a ei. N-o să ne-o dea!

— Nu cred! Nu pot să cred! Nu s-a mai întâmplat!

— Păgâno, taci! E un miracol!

— E o minune-rea, sau o minune-bună?

— E o minune-rea, spune, apăsat, Marele-Preot-Păzitor, întorcându-se, mânios, spre femeia care, înălţată pe

vârfuri, s-a străduit tot timpul să îi privească peste umăr. Cum ai făcut să fie aşa?

Sora Amelita, firava misionară a Ordinului Samaritenilor, căreia Altaranii continuă să-i spună Venetica deşi trăieşte printre ei de patru ani, nu-şi pleacă ochii sub uitătura cruntă a bărbatului mătăhălos.

— Ce-ți pasă? Contează numai făgăduiala Mai-Marilor-Soborului vostru de a mă lăsa să îi vorbesc, fără martori, Încă-Marii voastre Preotese dacă şi când ea va strânge Mănuşa în pumn – aşa cum am prezis eu!

— Ți-au făgăduit ca să-ți închidă gura! Nu credeau că poți să faci minuni-rele! Deşi eu îi prevenisem! Dar nesăbuiții nu m-au ascultat!

— De ce tragi de timp, omule? Nu mă interesează toate astea. Eu cer doar ceea ce mi s-a făgăduit!

— Vrei să-i vorbeşti unei carcase fără suflet, pe care o mişti tu prin vrăjile lui Tra? Pentru asta vrei să gonesc de lângă Pat atâtea Cuvioase Preotese care jinduiesc Mănuşa Sacră?!

— Nu le goni, acceptă Amelita, cu aerul cuiva care face concesii împins numai de inima prea largă. E suficient să coboare pe treapta cea de jos. Doar pentru două-trei minute. Hai, nu te mai codi! Sau eşti şi tu nesăbuit şi nu mă crezi în stare să-i pedepsesc pe cei care mă mint?

Marele-Preot-Păzitor se răsuceşte către Pat şovăind, cu capul vâjâind de blesteme adresate Veneticei, femeii care a ieşit din Pădurea lui Zutra după ce Tra, Răul Ceresc, a aruncat într-acolo un ochi de foc.

— Zutra e duşmanul Răului, l-a contrazis atunci Umrama, pe care vârsta o îndreptăţea să fie conducătoarea de necontestat a Soborului, căci era cea mai bătrână dintre Celelalte, încărunţită şi stafidită de emoţiile şi de dorinţele neîmplinite care o măcinaseră în Vremea Aşteptării din numeroasele Decade ale Desprinderii pe care le trăise. Zutra nu ar primi în pădurea LUI un sol al lui Tra şi – mai cu seamă – nu l-ar slobozi viu în lume!

— S-o întrebăm pe Marea Preoteasă, a propus, împăciuitoare, Orrara, Sfătuitoarea Novicelor, căreia Mănuşa Zeului îi atinsese vârfurile degetelor în trei rânduri, dar se retrăsese de fiecare dată, atrasă de mâini mai potrivite.

Aşa că i-au înfăţişat-o pe Amelita Atratei, Marea Preoteasă din acel timp, şi Femeia-Arbore n-a părut supărată când a simţit-o în grădina ei. Ba chiar s-a apropiat de străină, a ocolit-o – clătinându-şi graţios numeroşii muguri degete –, a privit-o cercetător printre frunzele măştii sacre, a atins-o, apoi a rostit, aproape cu dispreţ:

— Nu poate face rău.

Şi, pierzându-şi brusc interesul, s-a cuibărit printre florile de alamon şi a prins să suspine sacadat, extaziată.

Mai-Marii Soborului s-au retras imediat, cuprinşi de respect pentru comuniunea Marii-Preotese cu Zutra şi pentru transa contopirii ei cu Sfântul LUI Veşmânt.

Iar pe Amelita au acceptat-o, însă tratând-o cu aceeaşi calmă indiferenţă şi cu acelaşi nedefinit dispreţ pe care i le arătase Atrata, cea recunoscută atunci pe întreaga planetă Altar drept Aleasa Zeului Zutra.

„Da, Soborul a subestimat-o pe femeia asta", cugetă Marele-Preot-Păzitor cu amărăciune. „Pentru că însuşi Zutra a subestimat-o!... Adică tu, nelegiuitule", se mustră singur, „gândeşti că Zutra cel Atotputernic a greşit?! Vai ție! Şi vai nouă!" se căinează, făcând, cu mâna dreaptă, un semn de acceptare către Umrama, care, de pe prima treaptă, îl priveşte întrebător.

— Coborâți! porunceşte bătrâna. Pe ultima treaptă! Nu putem judeca dacă suntem fericite cu o minune-bună sau pedepsite c-o minune-rea, dar ştim că Venetica e amestecată şi că remediul-sacru e să urce ea, singură, acum, aici!

Celelalte coboară tremurând, copleşite de spaimă şi cu vlaga suptă de concentrarea întreruptă pe neaşteptate. Şi Venetica se apropie. Edrada o poate vedea doar întorcându-şi – dar cu ce neomenească trudă! – capul într-o parte. O vede, o recunoaşte şi îşi aminteşte – confuz, pentru că amintirea e din clipele când tocmai începea să nu mai fie ea:

„Odată şi odată vei dori să-ți faci semn ție însăți, şi atunci – crede-mă! – eu te voi ajuta!"

Da, Venetica i-a spus asta, chiar ei, atunci când mănuşa înmugurindă o lua în stăpânire. Dar ea a uitat, pentru că aşa a vrut Zutra! Zutra-uzurpatorul, cel care a surghiunit-o, rupând-o de ea însăşi, copleşind-o cu un extaz dement, căci un orgasm perpetuu a fost tot ceea ce a mai legat-o de trupul căruia el îi poruncea, pe care el îl folosea, pe care el îl vlăguia, din care mugurii lui blestemați sugeau puterea vieții. Trupul în care e reprimită acum, ca să se stingă odată cu el, neputincioasă ca el, cel părăsit de

Mănuşa-mugur-fertilizator, pe care o atrage un trup nou, bine hrănit cu ramuri din pădurea lui Zutra, locul unde Celelalte plantează, cu smintită evlavie, mugurii-degete pe care Marea Preoteasă, Femeia-Arbore, posedată şi parazitată de Zutra, şi-i desprinde singură când simte că acea hrană care este ea însăşi nu le mai prieşte.

Edrada înțelege totul. Cunoaşterea e darul lui Zutra. Darul?! Nu, plata pentru viața ei furată, sau, mai degrabă, ultimul supliciu. Căci ea, acum stăpâna adevărului, se stinge, lucidă dar neajutorată, prizonieră a corpului care, odată părăsit de Mănuşă, va putrezi de viu, într-o singură zi, zbătându-se, pradă durerilor atroce – pe care nu le va putea urla! – şi rupându-şi sfărâmicioasa şi duhnitoarea carne în zvârcolirea printre oase.

Să ştii, şi să nu poți vorbi! Să n-o poți preveni – măcar prin semne! – pe nefericita care abia aşteaptă să-ți ia locul!

Şi chiar dac-ar putea dezvălui oroarea, ar crede cineva? Cine ar fi dispus să creadă că Marea Preoteasă, cea care proroceşte dezlănțuirea stihiilor (fie ele cutremure, uragane, arşițe, înghețuri, revărsări de lavă ori de ape) şi care ştie întotdeauna cum pot fi înfrânte, e doar o biată posedată, pe care Zutra-parazitul şi-o face mireasă înfocată, mamă iubitoare, hrană resemnată? Zutra, a cărui pădure creşte ca-n poveşti, sufocând şi înlocuind păşunile şi ogoarele – aşa cum terciul din „cozile" pe care le oferă el înlocuieşte mâncărurile străvechi. Terciul care le preschimbă pe Celelalte Preotese – al căror număr e tot mai mare an de an – în femei sterpe, dar în fertile purtătoare ale mugurilor lui afurisiți!

„O, de-aş putea să fac un semn! Să fac un semn cuiva care m-ar crede! Un semn pentru mine însămi, pentru mine, cea de acum trei ani!"

— Se poate, spune Venetica, care a ajuns pe prima treaptă, destul de aproape ca să-şi facă auzite şoaptele. Totuşi grăieşte fără vorbe, în acel limbaj al gândului pe care şi Zutra îl pricepe, căci Mănuşa se agită, parcă muşcând palma Edradei.

Încă-Marea simte durerea, îşi simte şi lacrimile. Dar mâna nu şi-o poate descleşta.

— De ce? reproşează gândul ei, sperând că Venetica îl aude. De ce îmi trebuie o durere-n plus?

— Fără Mănuşă te pierzi. Şi putrezeşti. Doar acum ştii şi tu că am dreptate! Eu i-am dat mâinii tale o bună parte din puterea mea. Priveşte, dreapta îmi atârnă fără vlagă! Tu rabdă. Durerea-n plus înseamnă viața ta!

— Rabd... Rabd... Dar semnul? se tânguie Edrada. Semnul meu către mine? Ca să mă pot salva?

— Sunt oameni ca şi noi! Strămoşii lor au fost, ca şi ai noştri, fiii Pământului secătuit. Au rătăcit, ca şi ai noştri, căutând adăpost în lumi mai bune. Numai că înşelătorprimitoarea Altar i-a prins în capcana unei religii inumane, care-i devorează! Nu e o figură de stil! Specia umană e, pentru parazitul zutra, gazda ideală, în aşteptarea căreia un mugur mănuşă a hibernat timp de milenii.

— Să nu fabulăm, fiule, spune, tărăgănat şi ironic, Marele Maestru al Ordinului Samaritenilor.

— Nu fabulez, Eminenţă! se aprinde, ofensat, Coordonatorul Programului de Explorare şi Expansiune. Agenţii noştri au descoperit planeta Altar acum două sute de ani şi au putut studia nestingheriţi ceea ce li se întâmplă acelor oameni – oameni! – recăzuţi în barbarie. Doar când au încercat să intervină au fost numiţi „solii lui Tra" şi au fost ucişi. Marile-Preotese, vreau să spun marile-posedate, i-au depistat întotdeauna fără greş! Eram pe punctul de a renunţa, convinşi că parazitul e invincibil, că nu poate fi distrus decât odată cu planeta.

— Oribilă intenţie! Intenţie-sacrilegiu! decretează Eminenţa Sa îngustându-şi ochii şi ridicând un deget acuzator.

— Nici n-am avut-o, se scutură Coordonatorul. Eram doar gata să ne recunoaştem înfrânţi când sora Amelita, aflând de sacrificiile noastre zadarnice, s-a oferit să-şi pună puterile minţii în luptă cu cele ale monstrului altaran. Şi eu cred, Eminenţă, că e păcat ca asta să-i atragă excomunicarea!

— Iar eu cred, fiule, subliniază cu blândeţe Marele Maestru, că nu-nţelegi ce se petrece! Menirea noastră, a Samaritenilor, e într-adevăr ajutorarea dezinteresată a aproapelui; menirea sorei Amelita, ca misionară, e într-adevăr readucerea la Dreapta Credinţă a fraţilor noştri rătăciţi. Şi e adevărat că, spre a ne îndeplini menirile, ne folosim de puterile pe care gloata ni le crede mai presus de fire – neştiind că orice copil bine îndrumat de la o vârstă fragedă le poate dobândi.

Dar există, fiule, limite şi restricţii. Există încercări pe care Universul le admite, le tolerează, şi altele – pe care nu le poate suporta!

Femeia întoarsă în timp spre a vorbi cu sine însăşi e sfidare pură a legilor universale, e o contorsiune nepermisă a continuului spaţio-temporal, o suprapunere, o anulare, un concentrator de tensiuni, un focar de explozie... O, Doamne, nici nu vreau să mă gândesc! Sper s-o putem opri la timp!

— Dar, insistă Coordonatorul, noi, care cunoaştem planul sorei Amelita de trei ani, nu doar de-o zi, ca Eminenţa Voastră, am făcut calcule şi simulări şi, vă asigur...

— O, Doamne! urlă Marele Maestru. Trei nave am trimis, nu una, şi ei, incompetenţii, au dat greş! Nebuna face saltul! O simt! O, Doamne! Se întâmplă... Ce se întâmplă, Doamne Milostiv?!

Dacă ar privi în sus, şi Celelalte Preotese şi Preoţii Păzitori ar zări coborând nu unul, ci trei globuri de foc. Dar ei se uită cum prinde Venetica mâna liberă a Încă-Marii – şi, când le pierd din ochi pe amândouă, îşi urlă groaza într-un singur glas. Pentru că ele, ca şi Mănuşa Zeului, au dispărut. Ca şi cum niciodată n-ar fi existat!

Sus, în căuşul confortabil al patului, Încă-Marea-Preoteasă Atrata trage să moară. E penultima zi a vieții ei, dar ultima din Decada Desprinderii, cea în care Mănuşa, ultimul veşmânt al lui Zutra care încă n-a părăsit-o, o va abandona, rupându-i trupul nedemn de sufletul sanctificat.

Îngenuncheată pe treapta cea mai de sus a Patului, alături de surorile ei întru speranță, Cealaltă Preoteasă Edrada, îmbătată de mirosul divin pe care Încă-Marea îl împrăştie ca pe o binecuvântare, aşteaptă, sorbind din ochi Mănuşa care, înnebunitor de încet, se prelinge de pe mâna muribundei.

Aşteaptă mistuită de flacăra dorinței supraomeneşti de a fi ea Noua-Mare-Preoteasă, Mireasa, Purtătoarea Noului Veşmânt. „Acum ori niciodată", îşi spune, ignorând orice umbră a altui gând şi îngropându-şi în adâncă uitare visul terifiant din noaptea nu de mult trecută. Visul în care s-a simțit pe sine însăşi muribundă, chinuită, înşelată, neînțeleasă, urlând şi blasfemiind. Visul din care s-a trezit spre a se smeri, cerşind îndurarea lui Zutra, Milostivul. Dar, căzând iar în somn, visul s-a-ntors, purtând-o şi pe femeia aceea ciudată, Venetica, care îi repeta întruna:

— Ce vezi acum şi mâine vei vedea!

Şi vede, într-adevăr!

Vede, îngrozită, că în Pat sunt două Încă-Mari – şi cea de-a doua e chiar ea, aşa cum sieşi şi-a apărut în vis, adică goală, cu pielea marmorată de irizații din ce în ce mai verzi, cu o Mănuşă strânsă în pumnul stâng şi, fără doar şi poate, suferind.

— Piei, nălucă! Întoarce-te la Tra, stăpânul tău!

E formula care alungă Răul, şi Edrada o rosteşte clar şi răspicat. Dar înlemneşte auzind cum Celelalte spun toate acelaşi lucru, toate într-un glas.

— Eşti tu acolo, îi şopteşte Venetica, care i-a apărut alături – din senin! Priveşte! Este semnul pe care ți-l faci, ție, tu!

Soborul Preoteselor priveşte. Priveşte cum Mănuşa Atratei îmbracă mâna dreaptă a Edradei celei vlăguite, care zace-n Pat. Şi ea, deodată plină de putere, se saltă şi îşi uneşte palmele. Şi ochii îi fulgeră a răzbunare – şi-a izbândă.

Mănuşile împreunate scrâşnesc, apoi schelălăie ascuțit, sfredelitor... Şi, după o lungă clipă în care nimeni nu răsuflă, se sfărâmă, devin pulbere de care Edrada cea din Pat se scutură cu un suspin înainte de a se topi, scurgându-se în sine însăşi până ce nu-i mai rămâne nici măcar urma pe cearşaf.

Abia acum tăcerea stupefiată se transformă în murmur, în şoapte grăbite, care cresc, devenind exclamații şi porunci:

— Ce-a fost?!

— Ați văzut şi voi?!

— Nu s-a mai întâmplat!

— Sufletul Încă-Marii l-a ucis pe Zutra!

— Ba nu, Edrada!

— Edrada şi-a ieşit din trup! Edrada l-a ucis!

— Nu cred! Nu pot să cred! Nu s-a mai întâmplat!

— Păgâno, taci! E un miracol!

— E o minune-rea, sau o minune-bună?

— E o minune-bună, spune Venetica, apăsat. Iar Edrada, pe care tot Soborul o priveşte cu o nouă teamă şi cu un nou respect, aprobă dând din cap şi, cu o mângâiere, închide ochii Atratei, Fosta-Mare-Preoteasă, care, senină şi destinsă, a murit.

— Ce se întâmplă, Doamne Milostiv?! bâiguie Marele Maestru al Ordinului Samaritenilor, speriat cum nu ar fi crezut că poate fi. Doamne, de ce mă văd, pe mine, eu?

— Adio, frate! îi spune Celălalt. Celălalt el. Odată am fost unul, acum ne despărţim!

— E o bifurcaţie. Nu putem şti dacă e prima, îi explică, precipitat, Coordonatorului, Celălalt Coordonator. Îi vom spune Nodul Amelita!

— Ba mai corect ar fi, îl contrazice Coordonatorul Iniţial, Răspântia Mănuşii. Sau Bifurcaţia lui Zutra. Aşa, ca să ne amintim de parazitul care...

— Care s-a autodevorat! se bucură Duplicatul. Iar tu/eu/noi am avut dreptate: Universul a suportat! Suportă orice, pentru că are, sau creează, legi pentru orice!

— Felicitări! spune Iniţialul.

— Felicitări! i-o-ntoarce Duplicatul.

— Şi vezi ce tratative duci cu Marele Maestru. Să o sanctifice pe Amelita! E drept că, până una-alta, doar ea, cea surghiunită printre voi de fapta ei, o să mai ştie pentru ce! Dar calculele mele spun că va veni o vreme când nici noi, ceilalţi, nu vom mai uita!

— Ce se întâmplă, Doamne Milostiv?!

— Ce spune Eminența Voastră? tresare Coordonatorul. Apoi, îngrijorat: Ce palid sunteți! Vă e rău?

— Nu... Dar a fost... o pierdere... o rupere a legăturii cu una dintre misionare... Ştii, e rutina comuniunii dintre noi, samaritenii, senzația că există ceilalți, toți... Ea parcă ar fi murit! Deşi a fost... altfel... În fine, tot ceva ireversibil... Oricum, să ne întoarcem la... Of, fiule, să nu râzi de-un bătrân care-a uitat ce îi spuneai! Oare-mi cereai ceva?

TURNAT 2

(povestire scrisă împreună cu Gheorghe Mircea)

Da, babo, sunt obosit... Sunt rupt de oboseală!... Pentru că, babo, să vezi ce mi s-a întâmplat...

...Da, am zis „babo"! Ce dacă io am o mie cinci sute de ani şi tu numai o mie patru sute? Tot babă eşti! Ce mai înseamnă un secol în ziua de azi? Azi, când un flăcău de trei secole jumate e numai bun de însurătoare, ca stră-strănepotu' Ykin, ştii, al doilea născut al strănepoatei Fyania, care...

...A, ştii de cine e vorba... Nu te supăra, dragă, credeam că păţeşti şi tu ca mine, că mai pierzi socoteala neamurilor câteodată...

...Da' ce zici de Kaela, fâţa aia blondă, de numai trei sute de ani, aia de era logodnica lui? Aşa-i că nici ţie nu prea-ţi place? De, păcatele mele, nici mie nu-mi plăcea, săraca...

...Da, am zis „săraca" şi am zis „era". Am zis şi „păcatele mele" – fiindcă mă simt vinovat. De multe ori ăia care mi-au fost nesuferiţi au avut necazuri – poate nu din vina mea, poate a fost doar o coincidenţă... Da', babo, ghinion ca al fetei ăsteia...

...Păi dacă mă tot întrerupi, de-aia nu pricepi nimic! Io începusem să-ți povestesc ce s-a întâmplat astăzi.

...Da, la Centrul Spațial. Tocmai ațipisem în fotoliul meu de Coordonator al Zborurilor de Rutină...

...Da, ai dreptate, dormeam de-a binelea, exact aşa cum îți închipui, răsturnat în fotoliu – ca o păpuşă veche, dezarticulată – şi respirând şuierat, cu gura întredeschisă. Da' ştie toată lumea că mai mult dorm, şi nu mi-o reproşează nimeni, nici măcar şefu' ăl mare. Pentru că toată lumea recunoaşte că, de fapt, nu prea am ce coordona. De-aia nici nu i-au dat postul ăsta unuia mai tânăr. Doar ştii până şi tu, zborurile de rutină sunt de „risc zero", au coeficient de periculozitate de ordinul 10^{-37}. Sunt călătorii banale, monotone – un soi de repetiție generală pentru tinereii care-şi petrec mai tot timpul exersându-şi talentele de homo-sapiens-spirituallis, adică în nivelul M, plutind departe de trupurile abandonate în hibernare...

...Mda, poate că M vine de la magic, pe-asta n-am ştiut-o niciodată. Da' când mi-a reuşit prima oară m-am simțit ca prins de-o vrajă, rupt nu numai de trup, dar şi de timp şi de spațiu – şi hălăduind prin imensități imateriale, îmbătat deopotrivă de frumusețea diafană a inocenței şi de atingerea incitantă a cunoaşterii absolute, ce părea a mi se dărui, pentru ca imediat să mi se scurgă printre gânduri sfâşiate, lăsând totuşi în urmă-i, cu zgârcenie, crâmpeie prețioase, parcă din ce în ce mai multe, parcă din ce în ce mai prețioase... Încă de atunci mi-a părut nespus de rău că niciun om nu e în stare să se mențină în starea asta mai mult de o sută douăzeci de ore standard... Iar când eşti

nevoit să recazi în nivelul zero, al existenței materiale, în timpul unui zbor de rutină... Tu, babo, n-ai de unde s-o ştii, că n-ai făcut explorări niciodată, da-ți spun io că e o plictiseală...

...Ei, sigur că oricare din pereții navei devine transparent la simpla atingere a unei taste, dar... ce-oi fi crezând tu că e de văzut? Doar roiuri luminoase, fugărindu-se, sau pale de întuneric... Printre ele se strecoară nava, condusă fără greş de SUPER STAR...

...Da, asta e sigur, STAR vine de la Strumarov, Trent, Amtoh şi Rietre. Ei înşişi şi-au imortalizat inițialele în numele inteligenței ăsteia artificiale, pe care au făurit-o în îndepărtatul an 2307 – îți dai seama? – şi care se orientează prin labirintul curburilor spațio-temporale ca roboții tăi menajeri prin hardughia noastră de casă... SUPER STAR face totul; pasagerii – că exploratori nu prea merită să le zici –, ca să nu se simtă cu totul inutili, aleg locul asolizării pe planeta destinație, sau amplasamentul de pe orbită, şi programează roboții trimişi în cercetare; iar ei înşişi ies din navă doar dacă SUPER STAR nu consideră planeta „ostilă"...

...Cum adică să-ți spun odată ce s-a întâmplat? Păi asta şi fac – asta aş face dacă ai fi în stare să m-asculți!

Va să zică, dormeam şi visam. Te visam pe tine, hodoroago, da' se făcea că erai tânără, că eram tineri amândoi. Tineri, frumoşi şi îndrăgostiți, singuri pe o plajă parcă fără sfârşit – singuri cu pescăruşii, cu briza, cu oceanul, cu delfinii... Era în zori – soarele de-abia se săltase deasupra unor valuri molcomite, dar căldura lui deja se înfăşu-

rase în jurul nostru, în al meu cel puțin; o căldură blândă, pufoasă... Cu toate astea, să vezi drăcie, mi s-a făcut pielea ca de găină şi-au început să-mi clănțănească dinții! Bizar, nu? Ba chiar înfricoşător! Şi chiar m-am trezit, speriat, şi chiar eram zgribulit. Mi-era frig de-adevăratelea, dar afurisiții de senzori termici nu dădeau niciun semnal de alarmă! Întâi m-am gândit că s-au defectat şi i-am înjurat pe neisprăviții de la „Ambianță" – mai ții minte ce de înjurături am învățat noi din romanele şi filmele alea antice, de la începutul mileniului III? Pe urmă m-am gândit că s-ar fi putut să fiu pe punctul de a capta un mesaj telepatic! Un mesaj telepatic din partea unui echipajului unui zbor de rutină! Mi s-a părut o absurditate, exploratorii folosesc telepatia ca mijloc de comunicare cu noi numai în cazuri de forță majoră – transmiterea pe distanțe astronomice îți stoarce aproape toată vlaga (au fost câțiva, nu mulți, dar au fost, care-au dat ortu' popii), da' uneori n-ai de ales, trebuie s-o faci când eşti într-adevăr la ananghie, fiindcă nimic nu zboară mai repede ca gându' omului – ca gându' unui om disperat...

Până în ultima fracțiune de secundă, n-am crezut că, de fapt, asta se întâmpla... Fiindcă nu mi se mai întâmplase niciodată. Niciunui Coordonator al Zborurilor de Rutină nu i s-a întâmplat, sau, cel puțin, niciunul nu a raportat vreodată aşa ceva...

Şi totuşi... Totuşi babo, mesajul a sosit! Din partea echipajului unui zbor de rutină! *„ZR 020139800476 – Kaela Awy şi Raik Zwar – către Terra, Centru Spațial, Coordonator ZR... ZR 020139800476 – Kaela Awy şi Raik Zwar – către*

Terra, Centru Spațial, Coordonator ZR... ZR 020139800476 – Kaela Awy și Raik Zwar – către Terra, Centru Spațial, Coordonator ZR..." Și, chiar înainte să apuc să mă dumiresc că tocmai primeam un mesaj de la logodnica stră-strănepotului, în bietul meu creier bătrân au început să se îndese o droaie de gânduri străine...

Ce să-ți spun, m-a cuprins amețeala, și ce amețeală! Noroc că eram așezat, altfel mi-ar fi fugit podeaua de sub picioare! Și noroc că aveam alături un înregistrator telepatic! M-am conectat imediat – nu trebuia să-mi scape nimic, pentru că, una la mână, orice amănunt putea fi extrem de important pentru salvarea copiilor ălora, și alta – acest prim mesaj telepatic din partea unui ZR (da, babo, așa le zicem noi întotdeauna, ZR-uri) trebuia să rămână în Memorialul Explorărilor Spațiale!...

...Răbdare, dragă, afli acuș' care e mesaju', chiar ți-am adus o copie a înregistrării, deși zău că n-aveam voie! Da' fiind vorba de o fată care ar fi trebuit să intre în clanul nostru...

...Păi, de, io cred că n-o să mai intre... Da' n-ai decât să asculți și să tragi singură concluzii!

ZR 020139800476 – Kaela Awy și Raik Zwar – către Terra, Centru Spațial, Coordonator ZR...

Coordonatele noastre sunt X3980627356, Y0006004738, Z0801007777, T0000009849. Naveta de salvare a asolizat – pilotată manual! – pe o planetă neînregistrată. Nava a explodat. Nu știm de ce. Totul a început cu un semnal intermitent de avarie neînsemnată, pe care SUPER STAR nu a fost în stare să o identifice. N-a fost în stare decât să afișeze, pe monitorul Omega,

55 de secunde până la explozie!!!

Doar atât. Fără alte semnale luminoase, fără vreun semnal sonor de avertizare!

...poate că au fost şi semnale sonore, înainte, când eu încercam să ating nivelul M, iar Raik alunecase de acolo direct în somn şi sforăia ca un...

...poate că nu s-ar fi întâmplat nimic, dar Kaela şi-a dorit tot timpul să scape de „monotonie"... Cred că are puteri pe care nu e în stare să şi le controleze şi a rezonat cu cine ştie ce forţe malefice, nenorocita...

Am apelat la programul de prim ajutor al navetei. Am accesat „instrucţiunile pentru situaţii limită – tip naufragiu pe planete necunoscute". Am urmat întocmai procedura, am efectuat toate prelevările materiale, toate analizele şi toate calculele necesare pentru a determina dacă planeta este sau nu favorabilă vieţii în formă umană. Răspunsul a fost negativ, aşa că tot ce ne-a mai rămas de făcut a fost să accesăm „instrucţiunile finale". Şi iarăşi am urmat procedura, am instalat „bolta transparentă zonală de microclimat şi protecţie mecanică" şi am trecut la evaluarea probabilităţii de evoluţie a mediului ambiant în sens favorabil vieţii în formă umană. Iar acum comunicăm, telepatic – „pentru că numai viteza net superioară a undelor telepatice poate garanta schimbul de mesaje în timp util" – rezultatul la care ajuns programul de evaluare al navetei: „probabilitate de evoluţie a mediului ambiant în sensul solicitat: 99,(9)%; timp necesar evoluţiei: 12.987.000$^{\pm 10.000}$ ani standard".

...Raik a remarcat că afurisitul de program a început cu vestea bună...

...Kaela s-a pleoştit complet – ca şi cum s-ar fi aşteptat să i se promită că totul se va rezolva în şase zile...

...moş Mattus, dacă tu eşti acolo, spune-i lui Ykin că ne vom căsători, poate, în altă viaţă... Pentru că ne vom reîncarna odată şi odată... La cursurile speciale, toţi instructorii spuneau asta... Trebuie să fie adevărat, nu-i aşa?...

...n-o să revedem niciodată Pământul! Cel puţin, nu prin ochii de acum – fiindcă, zice-se, ne vom reîncarna odată şi odată... Roagă-te pentru noi, coordonatorule!... Şi, dacă eşti tu, moş Mattus, spune-i lui Ykin să n-o uite pe Kaela... E speriată şi e – abia acum o văd cu adevărat, prostul de mine! – e atât de fragilă, atât de frumoasă...

...dacă Ykin ar fi aici, m-ar putea ajuta?... Mă poate ajuta Raik? Ne poate salva, pe amândoi? De ce se îmbătau femeile lumii vechi cu iluzia că pieptul lat al bărbatului le poate apăra de primejdii fără nume?...

...avem provizii pentru zece zile standard, plus timpul pe care-l putem petrece la nivel M... Pe urmă... Pe urmă, asta văd eu, coordonatorule: spectrul morţii prinzând chip – zeci, sute de hârci schimonosite, rânjind dincoace şi dincolo de bolta transparentă... Roagă-te pentru noi, coordonatorule, oricine ai fi! Ne trebuie puterea de a schimba spaima cu dorinţa de a trăi miracolul contopirii cu neamul cel pe rând adormit, pentru ca, pe rând, să renască...

Solicităm instrucţiuni specifice.

ZR 020139800476 – Kaela Awy şi Raik Zwar."

...Da, babo, asta a fost tot.

...Cum, ce-am făcut io? Ce puteam să fac?! Am desigilat instrucţiunile pentru cazuri teoretic imposibile, le-am

introdus în convertorul optic şi am transmis, telepatic, tot ce-am citit pe ecran.

...Ei, ai răbdare, sigur că am adus şi-o copie de-asta, că, dacă tot am încălcat regulamentul o dată... Uite-o, astâmpără-ţi curiozitatea!

„Sunteţi în afara zonei de ajutor! Vă mulţumim că aţi închinat această viaţă **datoriei**!

Vă sugerăm să lăsaţi în habitatul artificial două capsule cu ovule fecundate (mascul şi femelă), acumulatorul de substanţe nutritive, generatorul de hologramă dădacă-instructor şi toate echipamentele aferente. Puteţi să n-o faceţi, dar ar fi păcat!

Dorim sufletelor voastre un răgaz de binemeritată odihnă!"

...Cum adică, sunt un câine?!

...Aida-de, drept cine mă iei? Sigur că am adăugat şi ceva de la mine:

„Sunt chiar eu, moş Mattus. Ykin va primi mesajele voastre. Se pare că n-a fost scris să fie el tatăl copiilor tăi, Kaela. O va regreta, dar nu vă va purta pică. Bucuraţi-vă unul de altul, trăiţi beţia dragostei sub aripa morţii... Cuibăreşte-te în braţele lui Raik, Kaela, şi o să înţelegi de ce, în uitate vremuri tulburi, femeile credeau că pieptul bărbatului e singura pavăză pe care şi-o doresc...

Şi fie ca lumea îndepărtată şi încă ostilă pe care v-a aruncat ghinionul să fie cândva leagănul primitor al urmaşilor voştri!"

Cândva, undeva, departe, la periferia lumilor cunoscute, pe o planetă – acum albastră, pe un platou – acum fertil, sub o boltă transparentă, se joacă doi copii cu ochi verzi şi păr buclat. Climatul exterior e identic cu cel din habitatul artificial, dar bolta îi fereşte de agresivitatea animalelor care îi privesc curioase.

Copiii cresc, vegheați de o făptură de fum căreia ei îi spun „Învățătorul".

Copiii cresc – şi deosebirile dintre ei sunt tot mai multe. Despre asta, Învățătorul programat să le vorbească mai târziu, dar sunt în stare să descopere singuri că trupurile lor par croite anume spre a se contopi, dăruindu-le senzații de vis. Numai că pântecul ei începe să se rotunjească – şi plâng amândoi văzând-o astfel urâțită.

— Nu e grav. Trece, îi linişteşte Învățătorul. Am să vă explic totul pe îndelete.

Dar nu mai are când. Pentru că ea, pântecoasa, a devenit lacomă, curioasă, capricioasă... Vrea hrană mai multă, mai gustoasă decât cea oferită, după un program enervant de inflexibil, de sfera verde pe care o au în adăpost.

— S-o desfacem, trebuie să fie plină cu bunătăți pe care nu vrea să ni le dea, sugerează.

El nu e convins că are dreptate, dar o ascultă. Ar face orice pentru ea, pentru plăcerea fără egal pe care trupul ei i-o dăruieşte. Fireşte, sfera nu vrea să se deschidă cu una, cu două. Dar ce nu se deschide, când găseşti un retevei şi loveşti cu forța unui tânăr bine hrănit?

Învățătorul nu îl opreşte – nu a fost programat să prevină una ca asta!

Sfera se face țăndări, scoțând sunete ciudate şi dezvăluind un morman de obiecte stranii, nenumite. Bolta dispare – ca şi cum niciodată n-ar fi fost, iar holograma dădacă-instructor numită Învățător se destramă – ca un fum.

Speriați şi nedumeriți, cei doi se pomenesc singuri sub arşița nemiloasă a miezului de zi. Se trag la umbra unui pom. Un animal se apropie, adulmecând. Dar nu se mai tem de el; acum ştiu cum să-i impună voința lor. A fost lecția care le-a plăcut cel mai mult şi pe care au învățat-o cel mai bine.

Lighioana înfulecă, lacomă, un fruct roşu, rotund, căzut în iarbă.

Cei doi îşi amintesc că le e foame. Dar de la mormanul ciudat – tot ce a mai rămas din fostul lor adăpost! – nu se mai poate căpăta, în niciun fel, niciun soi de mâncare.

Disperat, el ia pomul în brațe şi se cațără până la fructe. Rupe unul. Îl miroase. Muşcă. Cu frică, numai o fărâmă. Dar e bun! E nemaipomenit! Îl mănâncă lacom, uitând că ea îl aşteaptă jos, salivând. Totuşi, într-un târziu îşi aminteşte – şi culege două fructe mari.

— Hei! o strigă. Prinde şi mănâncă! Sunt foarte bune! Cine ştie, poate te şi vindecă de burta aia a ta...

I OLTZII

— Dumnezeule, Gom! exclamă bătrâna Hilde, după ce se dezlipi de rotocolul transparent pe care îl croise, cu poala şorţului, pe geamul murdar. De ce-or fi crezând proştii ăştia în reclame?!

Încântat, Gom îşi frecă palmele grăsulii.

— Câţi vin? întrebă, înveselit.

— Trei. Mulţi pentru hârbul care i-a adus! L-am zărit asolizând pe platou acum o oră.

— Doar trei! se posomorî Gom. Oricum, se răsti, nu sta, babo! Deschide uşa, zâmbeşte-le – şi ţine-ţi gura!

— Păcătosule, mârâi Hilde, încruntându-se, dar nepotu-său o privi chiorâş, şi ea, amintindu-şi că, de vreo trei ori, chiar o bătuse, înălţă din umeri şi se grăbi să-i facă pe plac.

„A cam dat în mintea copiilor", comentă Gom, pentru sine, instalându-se în spatele tejghelei late, exact sub firma ştirbă pe care scria, cu litere jumulite:

I SUL RUL

Bi e a i ven t !

De acolo le surâse larg noilor sosiţi, trei vlăjgani cu figuri obosite.

— E chiar „Insularu'"? întrebă primul, un tip aproape chel şi cu barba despicată. Şi tu eşti chiar Gom, hangiu' şi Coordonatoru'?

— Chiar el. Ce, nu semăn?

— Păreai mai tânăr, spuse al doilea, scărpinându-şi obrajii tatuaţi.

— Şi coşmelia – nu chiar dărăpănată! adăugă al treilea, un tânăr spân, cu nasul turtit. Iar baba nu era!

— Ei, holoreclama e veche! Aveam zece ani mai puţin, şi hanul era nou. Iar mătuşa... Mi-au spus că nu-i deloc hologenică!

— În fine, nu contează! i-o reteză chelul. Vrem să ne stabilim în Oraş şi ştim că tu repartizezi pământu'...

— Nu trebuie să fie chiar în centru, se amestecă tatuatul. În suburbii e viaţa adevărată!

— Îmi pare rău, domnilor, spuse Gom, mieros. Toate parcelele din Metropolă au fost concesionate...

— Ce faceee?! urlă spânul. Escrocule! Reclama spunea că...

— Vai, domnule! suspină Gom. Da, holoreclama trebuia corectată, dar ştiţi de cât gosub m-ar fi jumulit pentru reactualizare?

— Asta-i treaba ta! făcu, ameninţător, tatuatul.

— Domnilor, domnilor! se precipită Gom. Vă rog, fiţi calmi! E doar o neînţelegere! Pe malul oceanului sunt sute de parcele mari, ieftine, în care gosubul musteşte! Nu trebuie să sapi, ca în Oraş! Ajunge doar să scurmi şi bogăţia ţâşneşte! Ştiţi, primii colonişti au sperat că tot de gosub e şi oceanul...

— Şi nu-i? întrebă chelul, cu ochii sticlind.

— O, nu! E apă! Apă chioară, din păcate! Gosub e doar în pânza freatică. Dar asta, de-a lungul țărmului, e din belşug – şi e aproape de suprafață.

— Atunci de ce Oraşu' e în centru' insulei, printre dealuri? se stropşi tatuatul.

— Există o explicație, zâmbi Gom, destins şi amabil. În zona oceanică, seismele sunt dese şi oamenii se tem de tsunami, ştiți, valul... Dar nu-i niciun pericol, se grăbi să adauge, văzând strâmbătura chelului, uitătura cruntă a spânului şi rânjetul tatuatului. Trebuie doar să urmăriți oltzii, peştii păsări, şi să-i urmați când zboară către dealuri. Instinctul lor nu greşeşte niciodată!

— Şi domurile? obiectă spânul. Ne facem câte unu' după fiecare tsunami?

— Glumiți? se miră hangiul. Avem câțiva specialişti care construiesc domuri rezistente, cu nişe etanşe, pentru depozitarea obiectelor de preț. Vă puteți chiar adăposti în câte una – dacă nu sunteți nici claustrofobi, nici slabi de înger.

— Rămânem? întrebă chelul, întorcându-se către ceilalți. Sau îi facem felu' şi ne cărăm acasă?

— Nu putem pleca, oftă spânul. S-a terminat combustibilu', s-au terminat banii...

— Rămânem, hotărî tatuatul. Şi ăstuia îi tăiem gâtu' dacă ne-a dus cu preşu'!

— Eu nu mint! se oțărî Gom. Puteți verifica! Chiar imediat!

— De ce nu? acceptă tatuatul. Ai un vehicul de teren? Şi o hartă?

— Te cred! răspunse Gom. Şi, fiind prima zi, nu le-nchiriez, le împrumut!

— Ăsta-i ocean? se strâmbă spânul, privind scârbit întinderea de apă neclintită. Arată ca o baltă! Ca bălţile de acasă, împuţite şi mişunând de...

— Ce dracu'! ţipă chelul, imediat ce spânul amuţi, îngrozit. Pentru că oglinda apei se spărgea, sfredelită de mii de boturi prelungi, în urma cărora trupuri fusiforme se înălţau înfoindu-se şi fluturând, imense, aripi sângerii.

— Oltzii! se dezmetici tatuatul. Tsunami!

Ca la o comandă, toţi se întoarseră, repezindu-se spre motobihunca sprintenă pe care le-o împrumutase hangiul.

„Prea târziu!", disperară, la unison, simţind nisipul pierindu-le de sub tălpi. Şi niciunul nu avu timp să înţeleagă că asupră-le se prăvălea, năvalnic, un val de păsări mari şi mute, care-i săltaseră în aer şi îi mărunţeau deja, cu gheare agere şi ciocuri iuţi.

„Amuzant! Şi gustos! Dar ce puţin!"

Gom tresări şi o privi pe Hilde tocmai când mâinile ei, contorsionate, se îndesau în buzunarul adânc al şorţului ponosit.

„Vocea oltzilor!", îşi zise. „Şi ea a auzit-o!"

— Ei, ce ne-au dat de data asta? o întrebă, nerăbdător.

Bătrâna se ridică, scoase dreapta din şorţ şi o întinse spre el, cu palma deschisă, arătându-i şase perle pipernicite.

— Dumnezeule, Gom! exclamă. Pentru asta?! Pentru asta cred proştii în reclame?!

— Ramolito! o ocărî hangiul. Gosubul există! Dincolo este! O grămadă!

Dar ea pufni dispreţuitoare şi azvârli perlele pe tejghea.

— Pentru nimic! spuse. Pentru nimic!

Şi, târşâindu-şi picioarele, îşi sui trupul mătăhălos pe scara care ducea spre dormitoare.

„Aproape nimic!" suspină Gom, mângâind distrat perlele mărunte. Oltzii deveniseră meschini!

Oftând, decuplă hologeneratorul. Pentru moment, holograma dealurilor şi a oraşului nu mai era necesară!

Apoi se concentră, dibuind cu mintea răscrucea spaţio-temporară. Trebuia să schimbe „macazul". Menţinerea echilibrului interlumic cerea ca următorii căutători de gosub să ajungă în adevărata lui lume, la mult mai veselul han al celuilalt Gom, omologul său mai tânăr.

Gosubul! Nu ştia decât că e o licoare miraculoasă, dar se simţea din ce în ce mai îmboldit să lase lumea oltzilor şi aprovizionarea lor în seama babei şi a întâmplării şi să-şi rişte propriul transfer Dincolo, unde Metropola cu fântâni de gosub nu era doar hologramă şi minciună. Cine ştie, poate aşa avea, în sfârşit, să se îmbogăţească!

Ideea, din ce în ce mai tentantă, îl măcină toată noaptea, gonind somnul lui, umplându-l de coşmaruri pe al Hildei şi silind peştii-păsări să îşi azvârle trupurile în zbor contorsionat şi inutil.

În zori era hotărât. Trebuia să plece! Avea s-o facă în amurg, în ceasul cel mai potrivit concentrării.

Dar, cu puţin înaintea miezului zilei, obişnuinţa îl mână spre plajă. Trebuia să recupereze, ca întotdeauna, motobihunca. Şi, ca niciodată, boturile oltzilor se iţiră de sub unde.

„Ciudat", îşi spuse, deodată înspăimântat, cu nici o secundă înainte ca ei să se avânte, înhăţându-l.

„Sfinte Sisoe!", pricepu, ca o străfulgerare. „Bestiile îmi ştiu, întotdeauna, toate gândurile!"

„O, da", îi auzi râzând. „Tu ce-ai crezut?!"

„Chiar, ce-am crezut?", se întrebă. Şi, în timp ce lumea devenea durere: „Măcar de i-ar plăti babei trei perle pentru mine! Trei din alea mari!"

NĂPÂRSTOCII

— Îs făpturile Răului! s-a oțărât moș Gherasim, înverșunat, încropind o cruce din două crengi de mesteacăn legate cu sfoară.

— Ba ale Domnului! i-a ținut piept baba Anica, nevastă-sa, străduindu-se să-și înăsprească glasul firav și să-și sumețească boiul încovoiat și împuținat de povara anilor, de năvala corvezilor și de supunerea cu care, înainte de a fi blagoslovită cu înțelepciunea bătrâneții, răbdase toanele bărbatului. A spus-o Părintele ieri, la îngropăciunea lui Mitu. Și învățătoru' ăl tânăr, azi, în mijlocu' satului...

— Învățătoru' s-a vândut dracului, s-a întărâtat moș Gherasim, stupind într-o parte. Ca și popa! Năpârstocii îs neoameni! Ca pocitania de la televizor, de-au hărtănit-o doftorii din America. De-aia nu se cade să ne spurce pământul și mâine, în ziua Nașterii Domnului! Și geaba te-a îndemnat mintea ta a proastă să dosești crucea a sfințită! I-oi goni și cu asta. Că e făcută de mână de om cu frica lu' Dumnezeu și cu credința nesmintită!

— Ba ești smintit! s-a burzuluit baba. Că altminteri te-ai potoli și m-ai ajuta să-mpodobesc bradu', că acuș e ziuă și fac ochi nepoții!

— Te-oi ajuta după ce-oi avea cugetu-mpăcat. Va să zică, după ce pipernicitii o să plece! a spus moşul, îndesându-şi căciula bine pe urechi. Apoi a luat crucea şi, fără să-i mai pese de bodogănelile babei, a ieşit în ogradă.

Era noapte senină, dar lumina stelelor se oprea dincolo de curcubeiele strălucitoare şi jucăuşe pe care le zămislea, pe coama măgurii, „strachina diavolească" ce adusese străinii „de pe cele pustii".

„Zaiafet păgânesc" a bolborosit Gherasim – şi a ridicat ameninţător crucea. Pe urmă s-a simţit învigorat, a deschis portiţa care a scâncit subţire şi jalnic, ca un prunc părăsit, şi a pornit-o către măgură cu paşi mari, înfigându-şi hotărât bocancii ponosiţi în zăpadă.

A trecut pe lângă casa fiică-si, pe lângă ale fraţilor, ale verilor, ale finilor, ale cumetrilor. Pe lângă ale prietenilor cu care, după ce-şi golea ţoiul, tăifăsuia la cârciuma din vale. Şi peste tot a zărit câte-o lumină (pasămite, îşi găteau brazii, că se lăţise obiceiul ăsta orăşenesc, de ani buni, în tot satul). Dar n-a bătut la nicio poartă. Că n-avea nevoie de ajutor. Pe „ăia" putea să-i alunge singur, cu tăria gândului curat cu care încropise crucea.

Până pe culme era ceva cale! Cam de un ceas pentru un moşneag, la vreme de iarnă şi de noapte. Dar el, cu mâna încleştată pe crucea licărind din ce în ce mai albă, a prins să urce cu graba unui făt-frumos şi cu sprinteneala unui bidiviu înaripat.

— Mulţumescu-ţi, Doamne! a spus, cu ochii flacără din flacăra credinţei, când s-a văzut ajuns degrabă, dar fără urmă de osteneală, la câţiva paşi de soborul oaspeţilor ne-

poftiți. În numele Tatălui, al Fiului şi al Sfântului Duh, a strigat apoi, săltând crucea deasupra capului, pieriți, făpturi necurate!

— În numele Tatălui, al Fiilor şi al Sfântului Duh, i-au răspuns, în cor smerit, năpârstocii. Nu ne goni, omule, că amar ne căim pentru păcatele noastre! Căci într-adevăr ucisu-l-am pe Fiul Domnului, cel ce, prin dumnezeiască minune, s-a fost născut din stirpea noastră! Dar el înviat-a, arătatu-s-a mulțimilor, dojenitu-le-a pentru credința slabă şi încrederea puțină, şi menit-a neamului nostru să-şi dobândească iertarea pribegind care-ncotro şi aflând popas numai şi numai unde alți fii ai Domnului jertfitu-s-au. Iară preoții noştri deslușit-au în cărțile sfinte că e cu multă priință a ne îngădui această odihnă la vremea când binecredincioşii locului prăznuiesc naşterea Mântuitorului lor, spre a ne bucura împreună cu dânşii...

— Minciuni! s-a stropşit Gherasim.

Dar imediat a țipat, scăpând crucea ce îi arse mâna.

— Fie aceasta martora credinței noastre, a spus un năpârstoc, prinzând crucea – şi sărutând-o. Frate! a exclamat apoi, luând în mâna lui mică, cu patru degete, dreapta lui Gherasim.

Şi după ce acea atingere i-a ostoit durerea, iar crucea, către care s-au plecat toți năpârstocii, a început să izvodească lumină ca o stea, moşul a simțit o pace cum nu mai cunoscuse pogorându-i-se în suflet şi, cu un zâmbet larg, a grăit aşa cum, dintr-odată, a priceput că se cuvenea:

— Bine ați venit, creştinilor!

PUNCTE DE VEDERE

Era un motan străin. Pasămite, nimerise pentru prima oară în ograda noastră. Dar era frumos şi blând, şi soră-mea, leşinată după mâţe cum e, s-a grăbit să profite de neatenţia mamei şi să-l omenească pe blănosul nostru oaspete cu o porţie de smântână – una zdravănă, care mi-ar fi ajuns şi mie!

Hulpavă, jivina vrâstată – ce mai, un tigru în miniatură! – a înfulecat totul pe nerăsuflate. Apoi, lingându-şi cu graţie petecul alb din care îi răsăreau mustăţile, şi-a înălţat spre noi ochii verzi şi a spus, cum s-ar zice, miorlăindu-se:

— Bogdaproste, oameni buni!

Nevenindu-mi să-mi cred urechilor, am încremenit ca prostul, cu ochii holbaţi şi cu gura căscată. Au trecut câteva secunde bune înainte de a reuşi să articulez, bâlbâindu-mă:

— Sfi-i-inte Sisoe! Eşti prima pisică în stare să vorbească! Să-mi spună cineva că visez! am adăugat, ciupindu-mă de braţ şi observând-o, cu coada ochiului, pe soră-mea – care mă privea ca pe un extraterestru.

— Nu visezi! Lasă prostiile! m-a repezit motanul – şi a adăugat, cu modestie: Dar nu sunt eu prima pisică în stare să vorbească, tu eşti primul om în stare să ne-nţeleagă!

I COINCIDENȚĂ

Amiază. Soare – de nu te poți uita. Vânt – de mult i s-a uitat numele!

Deşertul Nord-Balcanic. A Treia Oază Artificială Experimentală. Grădina de vară a flytelului Ströje. O duzină şi jumătate de mese (tip disc de antigravitație constantă) oploşite sub umbrele antiradiație, decolorate neuniform şi peticite cu plasturi adezivi made in North Australian Island.

O singură masă ocupată. Cu fața spre uşă – Winnetou, clonă din generația XXXVII. Trecut de prima tinerețe, poartă un costum vetust, de apaş (adică el aşa speră). Bea apă-de-foc scoasă fraudulos din enclava Moscow şi îşi îndeasă în lulea (relicvă descoperită de un arheolog contemporan şi identificată drept „pipa păcii") vrejuri fosilizate din Ex-Danube-Delta, decontaminate, măcinate şi ambalate de SC Cernavoda SRL.

Cu spatele spre uşă – alien Mhato, arcturusian get-beget, tipul clasic al reptilianului atletic, acreditat pe Terra ca detectiv de rang I al Federației Galactice. Mestecă tutun nutritiv, hipervitaminizat (specialitatea casei) şi scuipă reziduurile toxice în podul labei stângi, unde le mărunțeşte, meticulos, cu ghearele de la dreapta.

Cu stânga spre uşă – alien Sholm, umanoid originar din Capella, exemplar reprezentativ pentru rasa sans-ear, mercenar din mamă-n fiu, proaspăt bodyguard la firma Ströje & Son. Nu mănâncă, nu bea, nu fumează; trage cu coada unui ochi spre uşă şi nu-şi scapă comesenii din ceilalţi doi.

ALIEN MHATO: A dracu' plictiseală! (Scuipă.) Idioţii de la „Plasamente" au o gioarsă de computer virusat şi aia ne tot trimite pe unde a-nţărcat mutu' iapa!

WINNETOU (scoate fum pe nara dreaptă): Pshaw! Iapă?! Fratele meu alien n-a auzit de extincţia cabalinelor?! Au dispărut în zilele clonelor din generaţia doi, după ce feţele-palide şi ochii-lungi au stârnit Războiul-Marilor-Ciuperci-Ucigaşe... (Soarbe din apa-de-foc şi plescăie de plăcere.) Dar îmi amintesc de mustangiii din vremea originalului şi ţi-aş putea istorisi...

De afară se aude un pocnet sec.

NECUNOSCUTUL (de afară): Aaaaaa!

ALIEN SHOLM (sare trântind scaunul): Ha?!

Necunoscutul intră vijelios, provocând zbaterea uşilor batante, care depăşesc înălţimea unui stat de om-standard. E un banal homo-sapiens-sapiens, cu un ochi prună. Nu le dă atenţie celor trei. Intră în clădirea flytelului, a cărui faţadă, în stil neo-baroc, umple fundalul.

NECUNOSCUTUL (din flytel): Unde mă-sa e doftoru' casii?

ALIEN SHOLM (ridicându-se): Răufăcătorul e afară!

ALIEN SHOLM (dând s-o ia spre uşă): E de datoria mea...!

WINNETOU (se saltă şi îi înşfacă pe ceilalţi doi de câte un braţ): Iuf! Fraţii mei alieni sunt greenhorni! N-au expe-

riență! Să rămână la adăpost! Omul roşu îl pedepseşte pe omul rău! Howgh! (Iese pe uşile batante.)

Alienii îl urmăresc cu priviri invidioase (adică el aşa speră) şi se aşează, oftând.

De afară se aude un pocnet sec.

WINNETOU (de afară): Aaaaaa!

ALIEN SHOLM (sare trântind scaunul): Ha?!

Winnetou intră împleticindu-se. Palma dreaptă îi acoperă un ochi şi o parte din nas. Dintr-o nară i se prelinge, urmărind conturul buzei, un firicel de sânge.

ALIEN MATHO (ridicându-se): Răufăcătorul şi-a chemat moartea! (Iese înainte ca alien Sholm să încerce să-l oprească.)

Alien Sholm se aşează, oftând (adică alien Mhato aşa speră). Winnetou scutură pipa păcii şi îi îndeasă conținutul în nara lui sângerândă.

De afară se aude un pocnet sec.

ALIEN MHATO (de afară): Aaaaaa!

ALIEN SHOLM (sare trântind scaunul): Ha?! (Porneşte spre uşă, zbierând): E de datoria mea!

În uşă dă nas în nas cu alien Mhato, care se clatină pe picioare şi are în frunte o rană urâtă. Cei doi evită impactul în ultima fracțiune de secundă.

Alien Sholm iese, petrecut de ceilalți doi cu priviri admirative (adică el aşa speră). Alien Mhato se lasă să cadă pe scaun şi ratează un surâs când Winnetou îi face cu ochiul teafăr.

De afară se aude un pocnet sec.

ALIEN SHOLM (de afară): Haaaaaa?!

Alien Mhato şi Winnetou schimbă ocheade complice (adică asta încearcă).

Cu amândouă mâinile peste ochiul central, alien Sholm intră suduind în dialectul matern. Înaintează lovindu-se de mese. Îşi dibuie scaunul şi se aşează. Ochii valizi i se zgâiesc, cruciş, la mutrele ciudat de satisfăcute ale celorlalţi.

WINNETOU (mieros, turnând apă-de-foc în trei pahare bioasimilabile): Iuf! Şi fraţii mei alieni au călcat pe greblă?

OMUL DE ZĂPADĂ

Terra, 2127 d.H.*

Bunica: A fost odată ca niciodată un om de zăpadă...

Nepotul: Ce-i aia zăpadă?

Nepoata: Ce-i aia om?

* d.H. – după Hibridare. (n.a.)

I SUPRAVIEȚUITORII

Se treziră rând pe rând, scrijelind liniştea câmpiei – o nesfârşită pârloagă noroioasă – cu murmure anemice, nedesluşite, dar care se burzuluiră iute, devenind gemete, oftaturi obidite, icnete, sudalme, blesteme, îndemnuri sau porunci – toate slobozite într-un vertiginos crescendo de mii de glasuri: aspre, de bărbați încrâncenați; strident pițigăiate, de femei sictirite, cusurgioaice; gâjâite, de bătrâni indignați; răutăcios-scâncinde, de copii vlăguiți, speriați şi flămânzi.

Pe urmă se agitară, vălurindu-şi spinările, ca să cotrobăiască prin genți sofisticate sau prin sarsanale jegoase, îşi drămuiră din ochi proviziile împuținate, furişară gânduri pizmaşe şi râvnitoare înspre ale vecinilor, parcă întrucâtva mai bogate, şi prinseră să îmbuce, unii hulpavi, alții cu lentoare, savurând fiecare firimitură, unii pe săturate, alții cu parcimonie, după cum se lăsaseră pradă fie foamei, fie grijii prânzurilor viitoare.

În sfârşit, într-un nou vacarm de voci cârtitoare, izbutiră să se rupă de locul popasului, urnindu-şi cu greu cărucioarele scârțâinde, valizele, boccele, bătrânii, copiii, picioarele, gândurile confuze şi speranțele amorțite.

Se desfăşurară formând o târâtoare bizară, care, parcă poticnindu-se, îşi împingea inelele diforme – gâlme ferfeniţite alternând cu gâtuituri secţionate ici-acolo, unde câte un nevolnic pierdea ritmul, fiind repede ajuns şi depăşit de năboirea celor de pe urmă-i, ce transforma fosta sugrumătură într-o nouă aglomerare gogoşată.

Yves avusese ocazia să vadă coloana de sus. Fusese unul dintre privilegiaţii care reuşiseră să facă rost de un elicopter şi îndesase în el provizii suficiente pentru patru persoane, căci îl însoţeau Carole – soţia sa de-a doua, o făptură excesiv de fragilă şi de neajutorată, cu un aer adolescentin, Anne – sora Carolei, pe care, nu fără răutate, el obişnuia s-o tachineze spunându-i femeia–jandarm, şi Geo – actualul concubin al Annei, un român guraliv, impertinent şi agasant.

Fireşte, ar fi dorit să poată pleca doar cu Carole – ceilalţi doi îi erau stresant de antipatici – dar o logică elementară îl silise să admită că, în acele vremuri în care oamenii păreau să fi pierdut controlul, libertatea şi supravieţuirea depindeau de apartenenţa la un mic grup capabil să-şi asigure propria protecţie – el însuşi cunoştea artele marţiale –, să-şi păzească proviziile ca pe ochii din cap – lucru pentru care se bizuia pe Anne – şi să dea iama prin ale altora fără să stârnească vreo bănuială – ceea ce era unul dintre talentele ascunse ale lui Geo.

Şi poate că planul lui ar fi avut succes, poate că ar fi reuşit să ajungă în Siberia printre primii şi să-şi construiască un adăpost fortificat într-o zonă propice supravieţuirii, dacă măcar unul dintre ei s-ar fi priceput la pilotarea ma-

nuală a elicopterului. Riscaseră bizuindu-se numai şi numai pe computer, deşi una din puţinele certitudini nemistuite în vâltoarea invaziei şi a exodului era faptul că, în preajma străinilor, toate inteligenţele artificiale sucombau, dereglându-se treptat şi ireversibil. Şi avuseseră ghinion, zăriseră prea târziu o ceată de şapte-opt indivizi furişându-se printre dealuri. Yves observase că niciunul nu căra obişnuitele boccele şi, alertat, se precipitase cerându-i computerului un viraj de o sută optzeci de grade. Dar în momentul acela îi survolau deja, aşa că întoarcerea se dovedise neinspirată, căci îi adusese deasupra blestemaţilor de invadatori pentru a doua oară.

— Ne sunt prieteni! Să aterizăm! Suntem salvaţi! exclamase Carole, cu bucuria sticlindu-i în ochi şi cântându-i în glas. Ceilalţi, neafectaţi de contactul fugar cu fluxurile mentale ale celor de jos, o fixaseră nedumeriţi. Apoi, înţelegând, schimbaseră priviri disperate. Însă Carole, spre deosebire de computerul coordonator al aparatului, îşi revenise. Începuse să plângă încet, îngrozită de propria ei rătăcire şi strângând dreapta lui Yves cu degete palide, crispate. El oftase, convins că o făcea sub povara milei şi a dragostei pentru femeia diafană care depindea de el întrutotul şi fără să realizeze că se simţea el însuşi pierdut – strivit, ca între două pietre de moară, între propria-i groază şi propria-i neputinţă.

Anne şi Geo nu se sinchisiseră de lacrimile Carolei. În schimb, încăpăţânându-se să spere, în pofida evidenţei şi a bunului simţ, că ireparabilul nu se produsese, bombardaseră computerul cu comenzi verbale pe cât de incoe-

rente, pe atât de inutile, căci elicopterul începuse – şi continuase – să zboare ca o muscă turmentată, vădindu-şi preferinţele pentru schimbările terifiante de direcţie şi de altitudine.

Atunci văzuseră coloana adevăraţilor pribegi. Inteligenţa dementă la al cărei bun plac se aflau îi coborâse la un moment dat destul de mult ca să observe că gloata vocifera înălţându-şi spre ei nu numai ochii, ci şi pumnii, dar bâzâitul încă uniform al elicei îi împiedicase să deslușească în ce măsură îi blestema, pizmuindu-i pentru maşina zburătoare, sau îi lua în râs, ghicind că dăduseră de dracu'.

— Acum n-o să ne mai invidieze nimeni, spusese Geo după ce, coincidenţă sau nu, elicopterul aterizase ca la carte în urma comenzii urlate de vocea răguşit-scrâşnindă a unei Anne în pragul isteriei:

— Potoleşte-te odată, luate-ar naiba de tinichea idioată!

— Puhoiul o să treacă pe aici, precizase tot ea – părând să-şi fi regăsit calmul – în timp ce părăseau capcana zburătoare. Şi noi o să vindem elicopteru' la licitaţie. Pentru provizii, înţelegeţi?

— Înţelegem că te-ai sonat, ripostase Geo, cu brutalitate. Ăia o să-ţi ia şi elicopteru', şi proviziile, şi gâtu'. Dacă nu cumva or să te reguleze până ţi-oi da duhu', că – ia-o drept compliment, scumpeteo! – amatorii n-or să lipsească!

— Să fugim! scâncise Carole, cu privirea umedă atârnată de ochii lui Yves, şi el pricepuse că se vedea pe sine însăşi strivită între tina lipicioasă şi perindarea a zeci de trupuri asudate, de bărbaţi îndobitociţi şi întărâtaţi.

— Nu fugim, decretase Geo. Patru oameni singuri nu pot traversa o autostradă. Ne ascundem până soseşte coloana. O să urmeze încăierarea generală – pentru elicopter.

Timp în care ne infiltrăm în turmă – nestingheriţi şi neobservaţi. Şi gata, pe urmă n-o să se mai prindă nici dracu' că n-am fost de-ai lor de la bun început!

Yves şi Carole acceptaseră planul fără să cârtească. Doar Anne adăugase, înverşunată:

— Mai întâi stricăm bateria solară. Nu vreau ca nişte nenorociţi să ajungă înaintea mea în Siberia numai fiindcă n-au avut de lucru şi-au învăţat să piloteze!

— Cu plăcere, rânjise Geo, cu aceeaşi satisfacţie cu care îşi iţise dinţii şi cu o oră mai târziu, când se amestecase cu neruşinare în mulţime, înjurându-i cu poftă pe „nemernicii" care făcuseră acel minunat mijloc de transport inutilizabil.

Apoi toţi patru îngroşaseră una din gâlmele înşiruirii pribegite, străduindu-se să nu-şi blesteme altfel decât în gând soarta care-i transformase din zburătoare semeţe şi sprintene în târâtoare umile şi vlăguite.

Mergeau aşa de trei zile, susţinuţi doar de nădejdea comună tuturor fugarilor, pe care, chiar în jurul lor, mulţi simţeau nevoia să o trâmbiţeze cu glasuri ostentativ optimiste:

— Ălora nu le prieşte frigul. E o certitudine. În Siberia vom fi iarăşi singuri!

Pe vremea când omenirea abia începea să realizeze că era pe cale să devină o specie dominată şi domesticită, când încă mai existau legi, autorităţi şi institute de cercetare, Yves fusese printre primii care anunţaseră şi demonstraseră că regiunile polare şi subpolare erau noile tărâmuri ale făgăduinţei, aşa că se bizuia pe această ul-

timă şansă chiar mai mult decât ceilalţi – de aceea îşi şi părăsise luxoasa vilă de vacanţă din Grecia însorită. Însă îl îngrijora perspectiva luptei pentru existenţă într-un loc de fel ospitalier şi în sânul unei gloate din ce în ce mai disperate şi mai agresive. Asta dacă aveau să ajungă până acolo, căci mersul pe jos era cumplit – sărmana Carole făcea eforturi supraomeneşti, ceea ce n-o împiedica să fie din ce în ce mai străvezie – iar primul obstacol era tot mai aproape, se zăreau deja răsfrângerile tăioase ale razelor unui soare nepăsător, care loveau pieziş capotele miilor de maşini ticsite cu oameni însufleţiţi, la rândul lor, de o aceeaşi unică speranţă...

Tresări când Carole îl smuci, înhăţându-l de deasupra cotului, dar, stoarsă de vlagă cum era, femeia nu reuşi să-l scape de mâna străină ce i se lăsă pe umăr.

„Oarba!" se înfioră Yves, întorcându-se.

Într-adevăr, ea era. Aidoma Carolei, arăta exagerat de firavă, dar era încă şi mai tânără, şi ochii ei păreau să ţintească prin şi dincolo de el, parcă străpungând deopotrivă spaţiul şi timpul.

„Ca şi cum mi-ar vedea moartea", cugetă Yves, cu o stranie detaşare, fără să simtă că spaima îi năpădea fruntea cu broboane de sudoare.

— Doamne, apără-l! suspină Carole.

O privi dorind să-i zâmbească şi să o încurajeze, dar ochii îi alunecară, fascinaţi de coloana ce se despica, conturând un romb larg, în centrul căruia doar Carole, Anne şi Geo rămăseseră alături de el şi de oarbă.

— Trebuie să alegi unul, zise oarba, întinzându-i o jumătate de faţă de pernă bine tăvălită prin noroiul clisos,

pentru ca pânza rărită să se închege, nepermițând micilor jetoane reflectorizante (până nu de mult fala unor jocuri sofisticate), să alunece din acea urnă improvizată. Asta e legea, singura lege a coloanei noastre...

Yves ştia. Ştia că scurtăturile pe care îşi târşâiau speranțele refugiații pedeştri întretăiau nu numai ape pe care le treceau pe plute improvizate sau în ambarcațiuni gonflabile, ci şi şosele şi autostrăzi pe care vâjâiau, zi şi noapte, maşinile norocoşilor. Şi mai ştia că niciuna nu-şi oprea de bunăvoie goana ca să permită – preț de un ceas şi mai bine – scurgerea unui şuvoi de oameni împovărați. Dar dacă, dintre cei dibuiți de oarbă, primii şapte care trăgeau un jeton roşu le azvârleau, rând pe rând, în calea fluxului motorizat, computerele coordonatoare comandau ocolirea sau frânarea, căci programul lor imuabil prevedea evitarea oricărui obstacol, iar cei care-şi conduceau autovehiculul cu propria minte şi cu propriile membre făceau acelaşi lucru – cel puțin în măsura în care apreciau că impactul cu sinucigaşul le putea deprecia maşina, acel bun de o inestimabilă valoare. Însă, în ciuda precauțiilor, totul se termina cu o inevitabilă ciocnire în lanț, ceea ce întrerupea perindarea monştrilor mecanici. Atunci, triumfătoare, mulțimea năvălea printre ei, neuitând ca, în treacăt, să spargă cât mai multe parbrize şi să sfârtece cât mai multe cauciucuri, fiindcă îmbuibații din maşini erau concurența neloaială şi trebuiau opriți, sau măcar întârziați. Iar prețul acelei victorii iluzorii era, de obicei, moartea găsitorilor jetoanelor purpurii.

— Hai odată, omule! îl îndemnă, nervos, Geo. Orice e mai bun decât incertitudinea asta!

Amintindu-şi subit sfaturile unei bunici bigote, Yves îşi făcu cruce, închise ochii, bâjbâi prin traista oarbei cu o mână tremurândă, prinse un jeton cu două degete, îl ridică şi...

— E galben! auzi strigătul extaziat al Carolei.

— Pune-l înapoi, băftosule, îi ceru oarba, parcă dezamăgită. Şi îndrumă-mă spre grosul coloanei!

Încă tremurând, Yves o conduse câțiva paşi şi răsuflă adânc după ce acea piază rea se pierdu în mulțime. Apoi îşi înălță ochii spre imaculatul senin boltit asupră-le, neştiind dacă se cuvenea – şi dacă voia – să mulțumească sau să blesteme.

„Nici măcar un nor acolo sus", gândi. „Şi aici, jos, atâta teroare, atâta durere, atâta suferință! De ce ne faci asta? Chiar exişti – şi chiar ne faci asta?! Ne iei Pământul?! Ne dai cu o mână pribegia şi robia cu cealaltă?!"

— Iubitule, murmură Carole, şi el îşi muşcă buzele, urându-se fiindcă-i sporise temerile arătându-şi slăbiciunea.

Dar ea continuă, surâzând:

— Cred că am intrat sub semnul norocului!

— Norocul ți-l faci singur, interveni Anne. Hai, căutați-vă răngi şi cuțite! Nemernicii ăia merită să le stricăm automobilele!

— Nu-i asta soluția, râse Geo. Trebuie să-i scoatem dintr-o maşină, dintr-una singură. Ajunge pentru noi patru!

— Dar cum? întrebă Carole, brusc interesată, şi Yves nu putu să nu-şi aducă aminte că delicata lui soție obişnuia să considere tâlhăria unul din păcatele capitale.

— La asta gândiți-vă și voi! se stropși Geo. Și cât mai repede, ce naiba!

Yves recunoscu că ideea celuilalt n-ar fi trebuit lăsată să se piardă, dar emoția tragerii la sorți în care se pomenise implicat pe neașteptate îi sleise energia – și speranțele deopotrivă. Așa că se mulțumi să înainteze luptându-se cu teroarea iminentei repetări a momentelor de cumpănă, când, într-un fel sau altul, viața lui – sau a Carolei – putea atârna iarăși de un fir de păr, pe care ghinionul l-ar fi putut reteza cu aceeași ușurință cu care îl întărise norocul.

Curând, coloana se masă de-a lungul autostrăzii și mașinile își întețiră goana nebună, parcă întărâtate de izul unui apocalips însângerat, ca niște bestii hulpave, odrăslite de o imaginație bolnavă...

„Bolnavi de spaimă", înțelese Yves. „Accelerează fiindcă speră să scape cu fuga. Îi îngrozim cel puțin tot atât cât ne îngrozesc ei pe noi. Și atunci, la ce bun să furăm o mașină?"

— Am un plan, anunță Geo, plin de sine, în timp ce frânele scrâșneau, roțile chinuite tărcau asfaltul, tabla se freca de tablă, claxoanele slobozeau chiote prelungi, înjurăturile se pierdeau într-un canon pe sute de voci isterizate, și peste toate se înălțau, parcă fără sfârșit, cutremurătoarele urlete de moarte ale celor ce puseseră stavilă cavalcadei. Stați lângă mine, continuă netulburat Geo. Traversăm printre ultimii. Și acționăm repede. Eu o să...

Dar Yves nu-l mai ascultă. Pentru că tocmai observase că nu-l mai asculta nici Carole.

Cu spatele spre autostradă, ea tremura, frângându-și mâinile, strângând din dinți, contorsionându-și obrajii și

privind țintă trei bărbați lipsiți de poveri, care, ținându-se de mâini, se apropiau fără grabă, cu pași vioi și elastici.

— Rezistă, Carole! țipă Yves. Opune-te, nu te lăsa luată în stăpânire! Vino cu mine! Haide, Carole, să fugim! Putem traversa autostrada!

Liniștindu-se ca prin farmec, ea îi zâmbi, extaziată.

— Suntem salvați! Salvați! Ne întoarcem acasă! îl anunță, triumfătoare – iar oarba, care îi stătea alături, râse transfigurată, lăsând să-i scape traista cu jetoane.

— Nu, Carole, nu! o imploră Yves. Ăia sunt ei, sunt năvălitorii! Fă un efort, stăpânește-ți mintea, nu te lăsa prinsă! Nu-i lăsa să te înșele! Nu sunt oameni, înfățișarea lor e trucată!

— Ne sunt prieteni, susură Carole, cu ochii la fel de goi ca ai oarbei, și, la fel ca ea, porni înspre invadatori zâmbind, cu brațele deschise.

— Stai, Carole! urlă Yves, încercând să o oprească. Dar ea îi scăpă din mâini smucindu-se cu o forță pe care nu i-o cunoștea și care nu se potrivea cu îndemnul glasului ei suav:

— Vino cu mine, iubitule! Ne sunt prieteni!

— Las-o! zbieră Geo. E pierdută, au înrobit-o. Uite, alți păcăliți își părăsesc mașinile! Hai, repede, acum e momentul!

— Nuuuu, mormăi Yves, dar se lăsă târât înapoia acelora – tot mai mulți – care o urmau pe Carole în întâmpinarea fermecătorilor.

Anne îl îmbrânci apoi într-o mașină abandonată chiar în marginea autostrăzii, pe care Geo se grăbi s-o comute pe comanda manuală.

– Nuu, şopti Yves, căutând-o pe Carole din priviri. Ei ne sunt prieteni, se pomeni adăugând în timp ce românul demara în trombă – luând-o de-a dreptul peste câmp şi nici măcar încercând să-i ocolească pe cei care-i stăteau în drum. Doamne Dumnezeule! ţipă, după ce se îndepărtaseră suficient de grupul năucitorilor, dezmeticindu-se şi descoperind brusc că Anne şi Geo erau cei mai de treabă tipi cu care avusese vreodată de a face. Doamne, Dumnezeule, fără voi m-ar fi prins şi pe mine! Ar fi fost mai rău decât moartea! M-ar fi transformat într-o vacă de muls, într-o legumă...

„Dar au dat greş", îşi spuse – şi undeva, într-un ungher al sufletului lui pustiit, o firavă umbră de speranţă încolţi din propria-i cenuşă şi prinse să se ramifice, prolifică şi tumultuoasă. „E ziua mea norocoasă, cu toate că sărmana Carole... Sau tocmai pentru că...?"

Oftă şi se lăsă pe spate, căutând cerul prin parbrizul prăfuit.

„Chiar exişti?! Şi chiar îmi faci asta?!" se îndoi din nou. „Chiar am ajuns să-ţi mulţumesc că m-ai despovărat de grija ei?! Chiar socotesc că mi s-au dublat şansele de supravieţuire?!"

— De ce? rosti. Şi adăugă, simţind suspiciunea din privirile celorlalţi: De ce nu-mi pare rău că am pierdut-o pe Carole?

— Îţi pare rău! îl linişti Anne. Dar acum nu eşti în stare decât să te bucuri că ai scăpat tu, nu e logic? Nu e omeneşte? Nu e...?

— Carole era o biată creatură strict ornamentală, o întrerupse Geo. Un lux inutil în vremurile astea! Se pare, Yves, că – în sfârşit! – ţi-ai dat şi tu seama!

I

CLIPA ETERNĂ

Stă în sala de aşteptare de atât de mult timp... sau cel puțin aşa i se pare. A stat mai întâi fără să se gândească la nimic, privindu-şi mâinile asprite, zbârcite, cu vene proeminente, parcă îngroşate... Şi pe urmă au venit şi gândurile, amintirile... Imagini ale aceloraşi mâini – tinere, superbe, cu degetele lungi dansând pe clapele pianului din salon... sau poate o fi fost cel din sala de concert? Aceleaşi mâini, tot tinere, cu unghii superb lăcuite, în mâinile mari şi calde, parcă arzând de dorință, ale unui bărbat, şi sărutarea buzelor lui, apăsată pe palma ei deschisă... Şi fiorii care au străbătut-o atunci... Îşi aminteşte că au fost fiori, dar a uitat cum au fost fiorii. Şi îi pare rău că a uitat...

— Doamnă Manuela?... Doamnă Manuela, vă rog, poftiți... Maestra vă aşteaptă!

Vocea susurândă a asistentei, neaşteptat de melodioasă când izvorăşte printre buzele subțiri ale unei fețe colțuroase şi aproape cabaline din cauza bărbiei prelungi, o smulge din gânduri, dar, spre marea ei uimire şi încântare, o umple şi de fiori – de fiorii pe care-i credea pierduți în uitare...

„Ciudat", se gândeşte. Oare există o similitudine între dragostea pătimaşă şi moarte? Deşi, de fapt, aici nu e vorba de moarte, ci de sfidarea ei...

Se ridică încet, cu genunchii tremurându-i, şi asistenta Faţă-de-cal se grăbeşte către ea şi-i oferă braţul.

— Uşurel, uşurel, ţineţi-vă de mine... Şi gândiţi-vă că la plecare o să fiţi mult mai sprintenă... Maestra v-a pregătit „maximum maximorum"!

„A, dar n-am venit pentru asta", se gândeşte ea, şi nu mai ascultă restul vorbelor femeii îndatoritoare. „Sau... poate că... poate că ar trebui s-o mai fac o dată... numai o dată... o singură dată... Şi de ce nu? Mi-o pot permite, şi-n cont îmi vor mai rămâne mai mulţi bani decât e nevoie pentru..."

— ...douăzeci de ani, *maximum maximorum,* o dezmeticeşte de data asta o voce aproape bărbătească.

Şi atunci îşi dă seama că stă deja pe canapeaua roşie a transferului, cu mâna stângă în palma maestrei care-i studiază linia vieţii.

— Da, da, am calculat bine, de data asta numai atât puteţi primi într-o singură tranşă... Fiindcă aţi aşteptat cam prea mult, doamna mea... – continuă maestra, cu surâs de o tristeţe ce pare sinceră pe chipul oacheş, de ţigancă trupeşă, dar în floarea vârstei...

„E neschimbată...", meditează Manuela. „Pesemne că se serveşte des cu *maximum maximorum,* sau poate doar cu minimum necessarius, fără să aştepte niciodată prea mult..."

— Am aşteptat pentru că... – spune cu glas tare, cu glasul ei de femeie foarte bătrână (o sută cincisprezece ani

cronologici, reduşi, după primul transfer, la nouăzeci de ani *biologici*).

Şi apoi tace, întrebându-se, din senin, cât de corecţi sunt termenii consacraţi deja de practica maestrei Arabela, cât de corectă e latina ei...

— Ca şi cum asta ar avea vreo importanţă, se trezeşte rostind, cu un chicotit.

— Are, cum să nu aibă, spune maestra nedăruită şi cu talentul de a citi gândurile, închipuindu-şi că Manuela vorbeşte despre altceva. Să înţeleg că, de fapt, acum aţi venit ca să...

— Mda, de aceea venisem, răspunde Manuela, cu jumătate de gură, deşi...

— Deşi e tentant, totuşi, nu? O întoarcere la şaptezeci de ani *biologici*? râde maestra, arătându-şi dantura perfectă, de un alb strălucitor. Ca să nu mai spun că i-aţi face un serviciu imens micuţei donatoare pe care v-am găsit-o... Carmen, vino-ncoace, draga mea!

Draperia alcovului dintr-un colţ al încăperii se desface lent, despicată de două mâini tinere, şovăitoare... Şi posesoarea lor iese la fel de lent, se opreşte ca să respire adânc şi se apropie părând să tremure din tot trupul.

Manuela o priveşte fascinată. E atât de tânără... Frumuşică. Ba chiar frumoasă. Bine îmbrăcată, oricum...

„Oricum, nu e o sărăntoacă, nu e o boschetară... Şi pare întreagă la minte. Are toată viaţa înainte şi vrea să-şi vândă douăzeci de ani din ea, aşa, dintr-un foc? Pentru ce?!"

— Pentru ce...? îngaimă, şi tânăra îi înţelege întrebarea.

— Pentru Ovidiu, răspunde, prompt, părând să-şi înghită lacrimile. E băieţelul meu. Are patru ani *cronologici*

şi trei *biologici*... L-am adus cu un an înapoi, dându-i-l de la mine, pe bucăţele. La el, *maximum maximorum* a fost mai întâi de patru luni, apoi de trei, de două, de una, de două săptămâni... Acum e de trei zile. Din cauza bolii. Ceva urât şi rar, nici nu pot ţine minte cum se cheamă... Şi doctorii nu-i mai dau de trăit mai mult de o săptămână... plus cele trei zile pe care i le-aş mai putea oferi eu, cu ajutorul Maestrei Arabela...

— Şi apoi încă două, şi încă una, şi de mai multe ori alte câteva ore, precizează maestra, cu un oftat scurt.

Manuela ascultă cu gura căscată, lăsând cuvintele să se stivuiască unele peste altele, să-şi reverse încet înţelesul...

„Un copil, adică un biet ţânc... Şi o boală incurabilă... Sau, probabil că..."

— Ai nevoie de bani fiindcă există un leac, un tratament, unul foarte scump? întreabă optimista din ea.

Carmen îşi muşcă buzele, dar o lacrimă scapă totuşi, rostogolindu-i-se pe obrazul fascinant de tânăr.

— Nu, nu există. Am nevoie de bani pentru *clipa eternă*! Costă atât de mult!

— Şi nu pot să fac reduceri, se grăbeşte maestra să explice. În niciun caz... Toate chestiile astea, transferurile şi tot restul, mă storc ca pe-o lămâie... Am nevoie, tot mai des, măcar de *minimum necessarius*. Şi eu îmi plătesc donatorii, n-am furat niciodată, nici măcar cea mai infimă fărâmă de secundă...

— Aşa că vă rog, vă implor să vă lăsaţi tentată... – continuă Carmen, şi Manuela are impresia că-i vede nodul

de lacrimi din gât. Timpul e scurt, mă tem că n-o să mai găsesc pe nimeni care să vrea să cumpere atât de mulți ani...

Manuela tace, cu ochii în gol... „Să mă las tentată... De o întoarcere la şaptezeci de ani biologici..."

S-a mai întors odată la şaptezeci... de la nouăzeci şi cinci. Chiar în primele zile când practicile Arabelei au intrat în legalitate, după serviciile pe care li le-a adus preşedintelui şi prim-ministrului.

Ei, dacă ea, Manuela, n-ar fi fost atât de fricoasă... Dacă ar fi venit la țigancă pe ascuns, ca atâtea alte celebrități, de la bun început, cu cincisprezece ani înainte, când ea avea optzeci (*cronologici* şi *biologici*), şi un *maxim maximorum* de patruzeci. Ehei, atunci ar fi fost cu totul altceva...

Fireşte că atât de mulți ani nu puteai lua decât de la un țânc, unul pe care maică-sa oricum avea de gând să-l abandoneze în coşul de la intrarea unui orfelinat... Aşa că mai degrabă îl aducea la Arabela, unde încasa ceva bani, şi unde pruncul creştea, în cel mult o oră, cât alții în patruzeci de ani, preschimbându-se într-un adult care gungurea – dar era perfect educabil. Şi traficanții de carne vie îl educau cu dragă inimă atât cât era necesar pentru un cobai pe pielea căruia să se testeze condițiile de pe Marte, planeta fostă roşie, încă în curs de terraformare.

De fapt, îşi aminteşte Manuela, şi prima ei donatoare a venit tot dintr-un orfelinat. O fetiță de şapte ani – un soi de copil minune, de perlă azvârlită în mocirlă – fugită din aşezământul unde creştea, trăind ca vai de capul ei, de pe

o zi pe alta, din mila asistenței sociale, ca să bată la ușa cabinetului deja oficial al Arabelei, proaspăta deținătoare a unui titlu la fel de oficial: Maestră a Transferului de Timp și a Eternizării.

— Vreau să fiu majoră, matură, să am treizeci și doi de ani. Și bani – au fost ultimele cuvinte pe care le-a rostit fetița cu vocea ei de copil, adresându-se Manuelei. Am calculat, o să-mi pot deschide o florărie, și-o să vă fiu veșnic recunoscătoare pentru asta...

Pe urmă s-au așezat toate trei pe canapeaua roșie. Țiganca la mijloc, cu mâna dreaptă a fetiței pe genunchiul ei stâng și cu mâna stângă a Manuelei pe genunchiul drept.

— Cu palmele în sus, dragile mele, a spus maestra. Relaxați-vă și-ncercați să vă mișcați cât mai puțin. Atâta tot. Și nu vă temeți, n-o să vă doară...

Și, într-adevăr, n-a durut. Manuela n-a simțit nimic altceva decât uimire... Căci, în timp ce țiganca își plimba arătătorul mâinii drepte, în jos și-n sus, pe linia vieții din palma ei stângă, iar arătătorul mâinii stângi, în sus și jos, pe linia vieții din palma dreaptă a fetiței, aceasta din urmă creștea și se maturiza treptat, văzând cu ochii.

„Iar întinerirea mea trebuie să fi fost aproape la fel de izbitoare", se gândește Manuela, amintindu-și ce a simțit când și-a privit în oglindă chipul cu riduri simțitor împuținate, și părul ceva mai des, din nou destul de des ca să nu i se mai zărească pielea capului...

„De la nouăzeci și cinci de ani la șaptezeci... nu, schimbarea nu e nicidecum la fel de spectaculoasă, de cutremurătoare, ca de la șapte ani la treizeci și doi, sau ca aceea de la... de la..."

— Câți ani spuneai că ai? o întreabă pe Carmen.

— Douăzeci şi trei... *cronologici* şi douăzeci şi patru *biologici.*

„...ca de la douăzeci şi patru la patruzeci şi patru... Şi pentru ce? Eu, la şaptezeci de ani, o să fiu tot bătrână, tot cu mâinile astea, nu la fel de oribile, dar deja deformate, şi tot cu fiorii pasiunii pierduți într-un timp irecuperabil. Fiindcă țiganca îmi poate transfera timpul altora, dar trecutul meu rămâne trecut... Pe când clipa eternă, o clipă bine aleasă..."

„Mda", îşi spune, înclinând să creadă că tot primul ei gând a fost cel mai bun. „Însă n-aş fi crezut c-o să mi se rupă vreodată inima de mila unei străine, cum e amărâta asta, cu puştiul ei osândit, şi chiar mă-ntreb cum..."

— Cum îşi poate alege un copil clipa, cum poți să-l faci să priceapă despre ce e vorba? se trezeşte din nou vorbind cu glas tare.

Maestra zâmbeşte – cu un vag aer de superioritate.

— Nu trebuie să priceapă, nu trebuie s-aleagă. Carmen o să vină cu el aici, o să-i dăm jucării şi dulciuri... toate dulciurile pe care i le-au interzis doctorii, de când cu boala. Şi ea o să-i spună povestea lui preferată, o să-l mângâie şi-o să-l sărute. O să se simtă răsfățat şi iubit... Iar când o să-i văd ochii sticlind de încântare, o să-l opresc... O să-l opresc în clipa aia, pentru o eternitate...

— O să-l mângâie ea, spune Manuela, cu o spontaneitate de care se miră singură – adică o femeie atunci cu douăzeci de ani mai bătrână. Poate copilul nici n-o s-o mai recunoască...

— Vai, doamna mea! exclamă maestra. Se cunoaşte că n-aveţi copii. Legătura dintre mamă şi fiu, sau fiică, e mult mai profundă, recunoaşterea nu se bazează doar pe înfăţişare. Ca să nu mai spun şi că bietul micuţ e aproape orb...

— Totuşi, poate e mai bine să nu riscaţi... – insistă Manuela, brusc şi (pentru sine însăşi) inexplicabil de dornică să lase în urmă o faptă bună. Rămâi tânără, Carmen... Pentru clipa eternă a băieţelului tău plătesc eu!

Maestra face ochii mari, iar femeia tânără o priveşte cu ochi goi, ca şi cum n-ar înţelege-o.

— Vorbiţi serios? şopteşte într-un târziu.

„Oare-am vorbit serios?" se-ntreabă Manuela. Da, cred că da...

—Sigur că da... şi pot plăti pe loc!

Carmen se apleacă, îi prinde mâna zbârcită între palmele ei tinere şi i-o sărută, atingându-i uşor cu buzele venele reliefate.

— Bogdaproste, spune, şi cuvântul anacronic, pe care nu l-a mai auzit de ani buni, i se pare bizar Manuelei, după cum bizari i se par şi fiorii care-o străbat când simte pe pielea pergamentoasă lacrima femeii tinere, aceiaşi fiori pe care-i credea pierduţi sub un maldăr de ani şi care par să-nsemne mult mai multe decât şi-a închipuit cândva.

— Şi dumneavoastră, doamnă Manuela? aude vocea ţigăncii, parcă venind de foarte departe. Amânăm? Vă caut alt donator? Sau vreţi şi dumneavoastră clipa?

Clipa... clipa... clipa eternă... Sau veşnicia unei clipe...

„Nu trebuie decât să mi-o aleg", se gândeşte Manuela. „Să o descriu... Să mă transpun în ea. S-o simt, intensă şi

vie... dar fără să-nchid ochii. Ca să citească țiganca-n în adâncul lor că amintirea m-a dus unde voiam... că îmi trăiesc amintirea... Şi-o să mă trimită – cu trup, gând şi suflet, acolo, înapoi, în clipa preferată a vieții mele, pentru totdeauna, ca s-o (re)trăiesc la nesfârşit, într-o încremenire a timpului... Oare a altui timp?"

Manuela zâmbeşte cu ochii la Carmen, care se retrage tăcută în alcovul din care-a ieşit. Dar o priveşte fără s-o vadă.

— Ca şi cum asta ar avea vreo importanță! exclamă din nou cu voce tare, acum spre nedumerirea deplină a maestrei.

„Tot ce contează e să-mi aleg cea mai frumoasă clipă... Clipa în care am primit-o pe Sonia, păpuşa vorbitoare? Sau cea în care mi l-au dăruit pe Toto, pechinezul... Sau cea în care l-am găsit pe motănelul Bruno abandonat în fața porții noastre şi l-am luat în brațe? Clipa în care s-a lipit de mine şi a-nceput să toarcă? Sau clipa în care m-am lipit de George, clipa când m-a sărutat? Sau una dintre clipele nopții nebune, cu Tony? Sau clipa răbufnirii aplauzelor, după primul meu concert? Sau clipa când am aflat de câştig, de lozul cel mare... Sau... sau... sau...? Surâde din nou, cu ochii la urma de lacrimă încă vizibilă pe dosul propriei mâini. Sau clipa asta, care abia s-a dus, clipa când am simțit pentru prima oară atingerea materializată a recunoştinței?"

Zâmbeşte şi o umbră de regret îi străbate chipul.

„Atâtea clipe... Şi n-o să-mi rămână decât una!"

I POVESTE DE CRĂCIUN

E grasă şi pufoasă, ca un cozonac. Mă gândesc că trebuie să fie o femeie cumsecade, foarte cumsecade. Ba chiar mi-aduce aminte de mama. Prin colțul ochiului drept mi se furişează o lacrimă, ca întotdeauna când mă gândesc – şi sper – că mă priveşte în fiecare noapte de sus, de pe o stea.

O clipă mai târziu, pufoasa se îndeasă între mine şi vânzătorul costumat în Moş Crăciun din fața mea şi-şi pune mâna dolofană pe minunăția verde din mâna lui – pe cel mai frumos brad pe care l-am văzut vreodată. Bradul pe care acum îmi permit să-l cumpăr, cu cel mai scump set de globuri cu tot. Fiindcă noul meu părinte e om cu dare de mână. Şi „asta ajută întotdeauna, alină întrucâtva durerea", cum zice prietenul meu Toni. El, la numai 13 ani, a ajuns la al patrulea părinte. Fiindcă „suntem o specie de ucigaşi", zice tot el. Pe mă-sa bună nici nu şi-o mai aduce aminte, el unul avea trei ani când a trimis-o pe o stea a doua lui mamă. Dar nu suferă mai deloc, fiindcă în casa părintelui al VI-lea, zice el, şi „fluturii de noapte îs coroniță de aur în jurul lămpilor de cristal".

Însă eu, la cei 11 ani ai mei, mi-o aduc foarte bine aminte pe mama – a murit acum nouă luni. Nu era a dracului, ca

pufoasa asta, care mi s-a-nfipt în față ca să-mi sufle bradul de sub nas. Îmi pare rău că sunt prea mic, dacă aş fi avut 15 ani aş fi avut şi-un şiş, ca să i-l înfig în burta grasă. Mă mulțumesc s-o îmbrâncesc. Adică mă străduiesc zadarnic s-o îmbrâncesc, că nici nu se clinteşte – decât ca să-mi dea un dos de palmă peste ochi, de văd artificii verzi. Parcă le şi aud pocnind.

Când îmi recapăt vederea, pufoasa se îndepărtează deja, cu bradul frumos în mâini. Nu stau pe gânduri, fug după ea şi-i pun piedică – la asta mă pricep ca nimeni altul.

Cade lată şi rămâne nemişcată.

Oare am omorât-o?

Pe ceafă mi se pune o mână grea. Şi nici măcar nu e nevoie să mă-ntorc ca să ştiu că e a actualului meu părinte. Îl cunosc după miros, azi a băut două stacane de vin fiert, plus una de țuică.

— Dacă am omorât-o, pot să-i iau bradul, nu? întreb, ridicându-mi ochii spre roşul de flacără aşternut de alcool pe obrajii lui supți.

— A omorât-o, a omorât-o pe mama! strigă disperat un puşti de vreo şapte ani şi se repede spre ea, trăgându-l după el pe unul mai mic, cu câte-un şirag dantelat de muci înghețați sub fiecare nară.

— Nu e moartă, că n-are reni, declară sfios mucosul.

— Se zice răni, boule, nu reni, îl repede băiatul mai mare. Da' nu e moartă, că – ura! – se mişcă!

Într-adevăr, movila pufoasă suspină gros, din adâncul osânzei sale şi, mai înainte de orice, îşi întinde mâna grasă spre comoara verde care-i scăpase în cădere.

— Dac-o omorai, zice bețivul, cum am omorât-o eu pe scroafa de mă-ta, că prea mă-nşela la cântar când mă vedea beat, hoțoaica naibii...!

— Dac-o omoram, ce? întreb eu, când văd că nu-şi încheie vorbele.

Şi mă-ntreb dacă mama îl aude, fiindcă tocmai a apărut prima stea.

— Dac-o omorai, zice el, cu limba poticnindu-i-se cam prea des, puteai să-i înhați bradu', da' te obliga Protecția Copilului să-i iei de crescut pe ăştia doi, dacă n-o mai fi având şi alții. Că, dacă aş fi ştiut io că mă-ta are cinci... Şi, pen' c-ai fi fost obligat să-i creşti tu, care n-ai ajuns nici la majoratu' şişului, aş fi fost de fapt silit să-i cresc tot io, fiindc-ai ajuns tu în grija pungii mele. Iar dacă plozii tăi adoptivi ar fi crescut oricum pe banii mei, adaugă, şi-i simt mâna încleştându-mi-se în jurul cefei, te-aş fi sugrumat dracului, ca să-mi reduc cheltuielile! Că eşti soi rău, aveam dreptu' să scap lumea de tine. Zi bogdaproste c-ai scăpat tu de moarte. Şi fugi naibii acasă, până nu-mi faci cadou de sărbători vreun set de plozi suplimentari!

RADU BABEI

În grădina ei de la marginea satului, Baba vinde bostani în fiecare zi.

— Du-te să cumperi şi tu vreo doi, Radule, îi spune Anica nepotului născut şi crescut la oraş, venit în vizită pentru prima oară în anul ăla. Îi dă ieftin, că nu din asta trăieşte ea.

— Da' din ce trăieşte, mamaie?

— De und' să ştiu io, băiete? Da' tot satu' zice că nu trăieşte din asta. Cică astă iarnă, când a cumpărat toată gospodăria, nu s-a tocmit deloc la preţ... Uite, ia roaba şi ia de-aci cinci lei, pentru doi bostani mari, şi vezi c-o găseşti în grădina din spatele casei. Da' nu da buzna, strigă întâi la poartă, „Babă Floare!". Strigă tare, de trei ori, şi-aşteaptă. Nu intra decât după ce miaună de trei ori o pisică. C-altminteri te rupe câinele.

— E mare câinele, mamaie?

— Da' boala-l ştie? Nu l-a văzut nimeni, niciodată. Numai noaptea-l auzim cu toţii lătrând sau chiar urlând la lună... Şi nici pisica n-a văzut-o nimeni...

— Ce tot vorbeşti, mamă? se miră Ileana, mama băiatului. Aşa se spun acum pe-aici poveştile?

— Ei, asta-i! Nu-i poveste! Stai să vină soră-ta şi frate-tu, cu-ai lor, să-ți spună şi ei că nu-i poveste!

— Dacă nu-i poveste, atunci nu-mi place. Oricum, nu trimit acolo băiatul. Mai bine mă duc eu să-ți cumpăr bostanii.

— Păi m-aş duce chiar eu, Ileano, că doar nu-s chiar atât de bătrână, şi bostani buni ca ăia n-am mai mâncat de când mă ştiu. Iese din ei o minune de plăcintă! Da' nu le vinde bostani decât copiilor. Şi-am tot trimis ceilalți nepoți, da' cică Baba le-a spus că anu' ăsta să nu mai vină... Că nu e bine pentru ei... nu mai mult de trei ori într-o singură toamnă.

— Doamne apără şi păzeşte! exclamă Ileana, uitând că nu mai crede de mult în Ăl de Sus şi făcându-şi şi-o cruce pe deasupra. Nu te duci nicăieri, Radule, până nu mai vorbesc şi cu altcineva de baba Floarea asta. Floarea şi mai cum? S-o caut pe net, nu se poate să nu fi scris nimeni nimic despre toată istoria. Sau poate să caut „Floarea şi bostanii"... Am tableta în geantă...

— N-o să găseşti nimic pe netu' ăla de vă dați în vânt după el cu toții... Când vrea careva să scrie despre ea, i se goleşte bateria ori se-ntrerupe curentu-n tot satu'. Şi vreo doi trei au încercat s-o pozeze pe furiş, da-n poză n-au ieşit decât bostanii...

— O fi extraterestră, spune Radu, cu ochii strălucindu-i de încântare.

— Nu-i extraterestră, Radule! Da' de unde! Nici gând, nici gând! se ambalează Nicu, oarecum amuzat şi oarecum revoltat.

Radu se uită lung la soarele care se chinuie să mângâie orizontul coborându-şi roşeaţa printre nori, pe urmă îşi măsoară, scurt, cu privirea, propria umbră dezlânată şi, în final, ochii i se îngustează, pironindu-se asupra vărului său.

Sunt cocoţaţi pe gardul de piatră din fundul curţii, bălăngănindu-şi picioarele – doi băietani de câte treisprezece ani, retraşi departe de restul clanului reunit, ca să vorbească „de-ale lor".

— Da' tu de unde ştii, Nicule?

— Păi, dac-ar fi extraterestră, de ce ar vrea să-ntinerească?

— Vrea să-ntinerească?!

— Vrea. Şi poate.

— Poate să-ntinerească?!!!

— Da, zice Nicu, privindu-l pe Radu în ochi cu cel mai serios aer din lume. Pe urmă se uită în jur, parcă vrând să se asigure că nu trage nimeni cu urechea şi continuă în şoaptă. N-ar trebui să-ţi spun, am jurat că nu spun nimănui care n-a trecut pe la ea, dar simt că ţie îţi pot spune... pentru că... pentru că...

— De ce? întreabă Radu, cu ochii strălucindu-i iarăşi, când celălalt pare totuşi să ezite.

— Păi...

Nicu respiră adânc, se mai uită o dată jur-împrejur, şi începe:

— Când te duci prima oară acolo, îţi spune: „Dau doi bostani pentru cinci lei şi cinci zile." Şi tu te uiţi ca prostu', şi ea îţi explică: „Cinci zile din povara care-mi apasă umerii. Eu întineresc cu cinci zile, tu-mbătrâneşti cu cinci. O nimica toată." Şi tu te sperii şi dai să fugi, şi ea se uită la tine prin ochelarii rotunzi, şi are-n ochi atâta blândeţe... „Gustă din plăcinta mea cu bostan", te îmbie pe urmă, „să vezi ce bună e... cea mai bună din lume... Nu te costă nimic, şi e bunăăă..." Şi ţie ţi-e mai puţină frică, da' tot îţi e, şi te gândeşti că vrea să te otrăvească, să te drogheze, ţi-aduci aminte de toate poveştile cu vrăjitoare, şi ea, o babă mărunţică, îmbrăcată în verde, fără să se ridice de pe bostanul pe care stă, îţi arată măsuţa de alături, pe care abia au loc două farfurii imense, una cu plăcinte mari, cu miez de un portocaliu cum n-ai mai văzut, pufos şi, cumva, ştiu eu, parcă rupt dintr-un soare străin şi blând, şi alta cu semiluni, la fel de portocalii, de... „Bostan copt", spune ea, „dacă nu-ţi fac cu ochiul plăcintele, gustă o felie de bostan..." Şi vocea ei susură, şi toarce ca o pisică, şi apare şi pisica – nu-i adevărat că n-a văzut-o nimeni, şi are blana portocalie ca dovleacul, şi e dolofană ca un dovleac, şi ţi se freacă de picior, şi tu te gândeşti că pisicile vrăjitoarelor sunt negre, şi parcă nu-ţi mai e frică, nu chiar atât de frică, şi Baba... Bunicuţa zâmbeşte ca o fetiţă ştirbă – îi lipseşte un dinte din faţă, şi-ţi întinde farfuria cu felii de bostan copt, şi tu-ţi aduci aminte că, zice-se, că tot ce e necurat dispare dacă-ţi faci cruce, şi te închini, şi ea râde cu lacrimi, iar tu prinzi curaj şi-ţi spui „la dracu' cu prostiile!" şi iei o felie de bostan copt, şi muşti, şi-n viaţa ta n-ai mai

mâncat ceva atât de bun, şi parcă ştii că ai avut mai multe vieţi şi le-ai trăit degeaba, fiindcă niciodată n-ai mai gustat o asemenea bunătate...

„Doi bostani pentru cinci lei şi cinci zile", repetă ea, întinzând mâinile. „Batem palma? Palmele?" „Da", spui tu, şi-ţi pui mâinile într-ale ei. „Dreapta dă şi stânga primeşte", zice ea, dai tinereţe şi iei bătrâneţe, dau bătrâneţe şi iau tinereţe. Circuitul tinereţii în natură." Şi-n clipa aia îţi vine să râzi, te gândeşti că totul nu e decât un vis prostesc – şi-ţi pare totuşi rău fiindcă minunea aia de bostan copt e doar un vis, şi-n clipa următoare ai senzaţia că-ţi fuge pământul de sub tălpi, că stai pe-o apă care curge, dar totul durează numai o fracţiune de secundă, şi bunicuţa spune: „Ia bostanii, să-i mâncaţi sănătoşi", şi tu-i întinzi banii, şi ea clatină din cap, şi surâde mai dulce decât ţi-a surâs bunica ta vreodată şi zice: „Păstrează banii, ia-ţi o prăjitură, sau fă ce vrei cu ei."

Şi duci bostanii acasă, şi mama – sau bunica – face plăcinte sau bostan copt, sau şi una şi alta, şi toată familia e încântată, şi eşti trimis din nou să cumperi bostani de la Baba Floarea, că toată lumea a aflat, dar nimeni nu ştie de unde a aflat, că ea nu le vinde bostani decât copiilor – dacă n-au împlinit paisprezece ani.

Te duci din nou la bunicuţa Floarea, şi ea stă tot pe un bostan, da' parcă pe unul mai mare, îmbrăcată-n verde şi-n piept cu-o floare albă, ca aia de la nuntă, de-o păstrează mama cu sfinţenie într-o cutie de carton. Că de la floarea aia i se trage Babei numele.

„Dau doi bostani pentru cinci lei şi cinci săptămâni." zice ea, şi tu te uiți ca prostu', ți-aduci aminte cum spune maică-ta că-n țara asta toate se scumpesc, şi Baba – Bunicuța – se simte datoare să-ți explice: „Cinci săptămâni din povara care-mi apasă umerii. Eu întineresc cu cinci săptămâni, tu-mbătrâneşti cu cinci. O nimica toată. Pentru cei mai buni bostani din univers."

Şi ultimele cuvinte te conving cât ai clipi, şi bateți iarăşi palma – palmele, şi iarăşi e pământul apă pentru o fracțiune de secundă – una care ține, cumva, mai mult.

Şi ea iarăşi nu primeşte banii, şi te-ntorci acasă cu doi bostani, şi iarăşi e toată familia-ncântată, şi eşti trimis la Babă – la Bunicuță – a treia oară.

„Dau doi bostani pentru cinci lei şi cinci luni" zice ea, şi tu te uiți ca prostu', ți-aduci aminte cum spune taică-tu că s-a umplut lumea de speculanți, şi Bunicuța se simte datoare să-ți explice: „Cinci luni din povara care-mi apasă umerii. Eu întineresc cu cinci luni, tu-mbătrâneşti cu cinci. O nimica toată. Pentru cei mai buni bostani din univers."

Şi ştii că universul e infinit şi gustul bostanului e infinit mai bun decât orice, şi bateți iarăşi palma – palmele, şi iarăşi e pământul apă pentru o fracțiune de secundă – una care ține, cumva, cu mult mai mult.

Şi ea iarăşi nu primeşte banii şi, după ce-ți spune să faci ce vrei cu ei, adaugă: „Şi-n toamna asta să nu mai vii. Fiindcă a patra oară trebuie să-ți cer cinci ani, şi e prea mult, şi vede toată lumea că ai pe umeri vreme în plus, şi nimeni nu trebuie să ştie ce mi-ai dat pentru bostani. Dar lui îi poți spune." „Cui?" întrebi tu.

Adică, ăă, ezită Nicu, încurcat, nu-s sigur c-au mai întrebat şi alţii. Dar eu am întrebat şi ea a zis: „O să ştii." Şi, adineauri, când m-am uitat la umbra ta, mi s-a părut că se lungeşte către grădina ei cu bostani şi... am ştiut.

— Eşti nebun! râde Radu. Sau mă crezi prost, adăugă, bosumflându-se, cu ochii la norii din spatele cărora tot roşul s-a prelins deja sub orizont. Ai născocit povestea ca să râzi de mine, nu?

— Nu, se grăbeşte Nicu să se dezvinovăţească, pe cuvântu' meu că...

— Sst, îl întrerupe Radu, încruntându-se. Parcă m-a strigat cineva, adăugă, câteva clipe mai târziu. Ai auzit şi tu?

— Nu. Adică... am auzit, da' altceva. A urlat câinele Babei – al Bunicuţei. Aşa urlă uneori, imediat după asfinţit... sau noaptea, mai târziu.

— Un câine nu putea să mă strige.

— Păi, râde Nicu, nici nu te-a strigat.

— Atunci m-a strigat altcineva. S-a auzit din partea aia.

— Dinspre grădina Babei. Acolo urlă câinele.

— Nu, acolo m-a strigat cineva. Mă duc să văd, spune Radu, înţelegând pentru prima oară ce-nseamnă să vorbească gura fără tine şi întrebându-se ce l-a apucat.

— Nu te duci nicăieri! se alarmează Nicu. Maică-ta a zis că n-ai ce căuta la Babă. Şi că toţi suntem ţicniţi. Şi că după bostani se duce ea, mâine dimineaţă.

— Mama n-o să ştie... Ai auzit? M-a strigat iar.

— A urlat câinele, zice Nicu, părând speriat. Până acum n-a mai urlat niciodată aşa, de două ori la rând.

— Până acum n-am mai fost eu aici, spune Radu, ştiind...

Ştiind că se întâmplă ceva nemaiîntâmplat, dar care trebuia să se întâmple, şi neştiind de unde ştie... şi neştiind unde e, şi unde se duce, şi de ce se duce, şi de ce îi pare bine că se duce...

Şi ştie drumul, şi poarta, poarta ultimei curţi din sat, i se pare cunoscută. Şi îşi aduce aminte că nu trebuie să dea buzna, ca să nu-l rupă câinele, dar poarta e deschisă şi câinele e lângă poartă, mare şi miţos, şi dă din coada stufoasă, şi se apropie tacticos, şi se gudură...

Şi pisica e pe gard, rotofeie ca un dovleac şi portocalie ca miezul lui copt, şi miaună de trei ori.

Şi Radu intră, şi ştie că grădina e în spatele casei – care i se pare când bordei, când palat, şi e lumină, fiindcă norii s-au risipit şi a răsărit luna, şi în grădină e şi mai multă lumină, fiindcă mai mulţi bostani au ochi rotunzi, dincolo de care par să pâlpâie flăcări zglobii de lumânare.

Şi Baba Floarea, sfrijită, măruntică (parcă împuţinată, se gândeşte Radu) stă pe un bostan, pe cel mai mare bostan din grădină, şi e îmbrăcată în verde – pantaloni verzi şi flanea verde, împletită de mâini de bunică, şi are-n piept o floare albă, o floare de la o nuntă, păstrată cu sfinţenie, aşa cum ar trebui să-şi păstreze unii amintirile...

„Ce amintiri?" se-ntreabă Radu.

— Bine-ai venit, Radu babei, spune bătrâna. Aproape că nu mai speram c-o să vii... Dar nu-i aşa că amintirile din viitor nu se uită?

„În viitor o să fiu mai bătrân", se gândeşte Radu, poate fiindcă-şi aduce aminte că Baba cumpără tinereţe. Baba,

nu Bunicuța. Lui nu i se pare că seamănă a bunicuță. E, cumva, travestită...

— Ai dat bătrânețe și ai luat tinerețe. Unde e tinerețea? o întreabă, amintindu-și, cumva, că ea nu trebuie să fie atât de bătrână.

— E aici, spune ea, coborând de pe bostan și bătând în coaja lui cu un deget noduros și zbârcit. Aici se-nmulțește.

Și bostanul se deschide, cinci felii identice cad pe pământ, și miezul se spulberă brusc, și-n aer zboară fulgi portocalii, și peste Baba Floarea ninge portocaliu și cald.

Și ninge, și ninge, și ninsoarea miroase a bostan copt, și nu se știe unde cad fulgii, și Floarea nu mai e bătrână. E tânără. Și frumoasă. Dar nu destul de tânără, și pantalonii verzi stau să-i crape pe rotunjimile line ale șoldurilor și coapselor, și flaneaua îi turtește rotunjimile sânilor, și...

— Parc-aveai o rochie roșie, spune Radu. Și-o pălărie albă, cu flori roz.

— Lumea mea e departe, oftează ea, dar pot să dau o fugă, calea e deschisă...

Și fuge dincolo de ușa deschisă a casei, și casa e o vilă cu ferestre largi și coloane albe, și Floarea se întoarce imediat, și Radu știe că n-o cheamă Floarea, și-și amintește de rochia ei roșie, lungă, și de florile roz de pe pălăria ei albă, albul mireselor din vremuri vechi și din timpuri noi.

Și ea e mai frumoasă așa, are frumusețea pârguită a amiezii, și e tânără, dar nu destul de tânără, și el e prea tânăr, adică prea mic...

— Dau două nopți pentru cinci ani, zice ea, și el se uită ca prostu', și ea se simte datoare să-i explice: Cinci ani din

ăia care vor să-mi adune riduri în colțurile ochilor. Eu întineresc cu cinci ani, tu-mbătrâneşti cu cinci. O nimica toată. Pentru cele mai frumoase nopți din univers, surâde ea, şi întinde mâinile. Batem palma – palmele?

„Şi noaptea asta e frumoasă", se gândeşte el, şi nu-şi aduce aminte cum vor fi altele, dar spune:

— Da.

Şi-şi pune mâinile într-ale ei.

— Dreapta dă şi stânga primeşte, zice ea, dai dragoste şi iei dragoste, dau dragoste şi iau dragoste. Dragostea rupe circuitul vremii în natură. Şi pe urmă îl învolburează, şi-ndrăgostiții pleacă pe poteci diferite, dar se mai pot totuşi regăsi... O singură dată.

Şi-n clipa aia lui îi vine să râdă, se gândeşte că totul nu e decât un vis prostesc – şi-i pare totuşi rău fiindcă zâna în rochie roşie e doar un vis, şi-n clipa următoare are senzația că-i fuge pământul de sub tălpi, că stă pe-o apă care curge, şi totul durează o secundă întreagă.

Şi simte că el e deja bărbat, şi vede că ea e cu adevărat tânără, că e mai frumoasă aşa, are frumusețea fragedă a zorilor.

Şi sunt amândoi pe-o apă care curge, şi barca lor e-o jumătate de bostan imens, şi ei sunt două jumătăți ale aceluiaşi întreg, şi se-ntregesc unul pe altul, şi-ar vrea să fie mereu numai unul sau numai celălalt, dar nu se pot hotărî cine să fie, şi-ar vrea să fie amândoi un alt unul, şi ar putea, dar cântecul spune că nu se poate, tot ce e viu şi ce e mort spune că nu se poate, timpul spune că nu se poate, timpul pleacă şi trage noaptea după sine, şi apa nu mai e, nu mai

e nici barca, dar dragostea e, numai că fata pe care o iubeşte el, ca un bunic, e o fetiţă, c-o pălărie albă cu flori roz, prea largă, c-o rochie roşie prea lungă, atârnând alături de un bostan mare, galben.

— Fugi acasă, Rodico, se-aude spunând cu voce de moşneag, şi se simte mângâindu-şi barba albă. Fugi până nu se trezeşte maică-ta, c-o să te ocărască! Că iar te-ai îmbrăcat cu rochia ei ca să te joci de-a zâna bostanilor!

Şi ea-şi ia poalele rochiei în braţe şi iese în fugă pe poartă, şi el se-aşează pe bostanul cu tinereţe, dar bostanul e încă atât de mic... Aşa că oftează şi intră în casă, şi casa a fost cândva o mândreţe de conac, dar acum e-aproape în paragină, şi dacă intri-n ea nu mai ştii nimic...

Nu mai ştii nimic, decât să ieşi, şi-afară bostanul cu tinereţe e mai mare, şi pe bostan stă Rodica, mică, în verde, cu pantaloni şi cu flanea împletită de mâini de bunică, cu cunună albă de mireasă pe cap şi cu voal verde, subţire ca pânza de păianjen, aproape de nedesluşit.

— Bine-ai venit, Rodica moşului, spune Radu. Aproape că nu mai speram c-o să vii... Unde-ai fost?

— La cules de tinereţe, spune ea, şi bate cu un deget mic în coaja bostanului pe care stă.

Şi bostanul se deschide, cinci felii identice cad pe pământ, şi miezul se spulberă brusc, şi-n aer zboară fulgi portocalii, şi peste Radu ninge portocaliu şi cald. Ninge peste Radu, ninge peste Rodica...

Şi ninge, şi ninge, şi ninsoarea miroase a bostan copt, şi nu se ştie unde cad fulgii, şi Radu nu mai e bătrân. E tânăr. Şi Rodica nu mai e o fetiţă. E un boboc de fată, are frumuseţea fragedă a zorilor.

— Parcă aveai o rochie roşie, spune Radu. Şi o pălărie albă, cu flori roz.

— Lumea lor e departe, oftează ea, şi calea nu mai e deschisă...

Şi se uită spre casă, şi casa e un fel de palat din alte lumi, cu toate uşile zăvorâte.

— Dar avem barca, spune ea.

Şi sunt amândoi pe-o apă care curge, şi barca lor e-o jumătate de bostan imens, şi ei sunt două jumătăţi ale aceluiaşi întreg, şi se-ntregesc unul pe altul, şi-ar vrea să fie mereu numai unul sau numai celălalt, dar nu se pot hotărî cine să fie, şi-ar vrea să fie amândoi un alt unul, şi ar putea, dar cântecul spune că nu se poate, tot ce e viu şi ce e mort spune că nu se poate, timpul spune că nu se poate, timpul pleacă şi trage noaptea după sine, şi apa nu mai e, nu mai e nici barca, dar dragostea e, numai că... pe cine iubeşte Radu?

Iubeşte motanul gras, portocaliu? Câinele miţos? Cojile de bostan?

— Nu te duci nicăieri! se alarmează Nicu. Maică-ta a zis că n-ai ce căuta în grădina părăsită. Şi că toţi suntem

ţicniţi. Şi că mâine dimineaţă se duce ea, să vadă dacă nu poate lua de-acolo câinele şi pisica...

— Unde să mă duc? se miră Radu. Abia m-am întors.

Nicu se uită la el ca la un nebun, se gândeşte că e cam prea tânăr ca s-o ia razna – e de vârsta lui, n-are decât optsprezece ani.

Dar Radu nu-i dă atenţie. Norii s-au risipit şi a răsărit luna, şi pe drum e destulă lumină, şi el se uită la fata în rochie roşie, lungă, care trece zâmbind, zâmbindu-i lui, şi îi face lui cu mâna, şi parcă spune ceva, dar el n-aude nimic, şi ea se-ndepărtează, devenind din ce în ce mai străvezie, până se pierde în lumina de lună.

Şi câinele urlă. De două ori. Şi Radu îl înţelege, sau cel puţin aşa crede, e convins că desluşeşte în urlet cuvinte, că al doilea urlet repetă aceleaşi cuvinte:

„Când îţi aminteşti viitorul, viitorul se schimbă, cel amintit se pierde într-o altă lume."

ÎNTOARCEREA VRĂJITORULUI

De obicei nu poftesc în casă necunoscuți.

Dar au trecut cinci zile de când m-a părăsit Raluca. Aşa că vreau să mă-mbăt. Şi nu vreau să mă-mbăt de unu' singur. Îmi doresc s-aud soneria, să vină cineva, oricine...

De fapt, când deschid uşa, sunt pe jumătate matol – şi mă uit chiorâş la bătrânelul pipernicit, zbârcit şi chel. Deh, nu-mi vine greu să-mi dau seama că unul ca el nu prea ține la băutură...

— Bună seara, domnul meu, mi se adresează, excesiv de ceremonios, cu glas tremurător. Sunt reprezentantul renumitei firme R.R.R. OZ S.R.L. şi am deosebita plăcere de a vă oferi, la preț promoțional, cel mai performant dintre produsele noastre: esența de ozgogoriță!

— Asta e o băutură? mă interesez, amintindu-mi brusc că, în afară de nişte esență de rom, de spirtul medicinal din baie şi de sticla de pălincă pe jumătate goală din care m-am cinstit până acum, nu mai dețin nicio altă licoare pe bază de alcool.

Iar cârciuma din colț mi se pare, la ora asta, într-un alt capăt de lume.

Aşa că n-aştept răspunsul, îi fac semn să intre, însoțindu-mi gestul cu un sughiț sonor, meseriaş.

El îşi strânge la piept sacoşa pântecoasă, de o culoare incertă, mă scrutează, preţ de câteva clipe, cu inconfundabilă neîncredere şi, parcă luându-şi inima-n dinţi, păşeşte peste prag cu prudenţă, ca şi cum ar pătrunde pe un teren minat.

— Ai fost jefuit vreodată? îl întreb, nedumerit.

— Nnnnu, se bâlbâie, dar... sunteţi primul care nu-mi închide uşa în nas... şi... ăăă...

Izbucnesc în râs.

— Va să zică, exclam, după ce-l poftesc în sufragerie, sunt primul care vrea să se îmbete cu esenţa asta de – cum i-ai zis? – a dumitale!

— Ozgogoriţă, mă lămureşte, scoţând din sacoşă un flacon ce pare să conţină cam cincizeci de mililitri de lichid verde, uşor vâscos. Dar nu e pentru... ăăă... uz intern. Se foloseşte, dizolvată într-un sfert de litru de apă cât mai rece, pentru recondiţionarea oglinzilor vechi. Ştiţi, obiectul de activitate al R.R.R. OZ S.R.L. este repararea, recondiţionarea şi restaurarea.

— Nu e pentru uz intern! chicotesc, mai degrabă amuzat decât dezamăgit, fiindcă tocmai am dat cu ochii de sticla care tronează pe masă şi am realizat că e de doi litri şi că nu e pe jumătate goală, ci pe jumătate plină cu pălincă de şaizeci de grade. Nu-i nimic, adaug, cred că asta ne ajunge cu prisosinţă!

— O, încearcă el să se fofileze, ştiţi, ăăă..., eu nu sunt obişnuit...

Strâmb din nas, pun pălincă în două dintre cele douăsprezece ţoiuri moştenite de la străbunica, mi-aduc aminte

că tot de la ea am moştenit şi oglinda veche din dormitor şi spun, străduindu-mă să nu-mi scap de sub control limba care dă să se-ncleieze:

— Nu mă refuza, dom'le..., dommmnule...

— Oz, zice el, cu jumătate de gură. Oz..., ăăă..., Smărăgdescu.

— Dom'le Smărăg... hâc! ...descu, treb'e să bem adălmaşu', înțelegi?

Lui îi sticlesc ochii.

— Aa, dacă vreți să cumpărați...

Țoiul gâlgâie – mamă, ce-mi place gâlgâitul ăsta! – când îl dă peste cap.

Pe urmă horcăie, îi ies ochii din orbite, îl apucă tusea... Iar eu, bântuit de vagi remuşcări fiindcă nu i-am spus cât de tare e băutura, mă grăbesc să-l bat pe spate, îngăimând, printre sughițuri, nişte scuze incoerente.

— Nu-i nimic, mă linişteşte, după ce-şi recapătă răsuflarea. Mi-ați făcut o bucurie, sunteți primul care vrea să cumpere... Sunteți bun de saftea? Vi-l dau mai ieftin, numai cu cinci milioane...

Sunt gata să încep şi eu să horcăi.

— Cinci milioane?! Pentru sărăcia asta de sti... hâc!... cluță?!

Îmi aruncă o privire nedumerită şi nevinovată.

— Gândiți-vă, restaurarea unei oglinzi vechi, a unei piese de anticariat, cu numai cinci milioane! De lei... vechi. Cinci sute d-ăştia noi, adică... Nu cer maldăre de bani. Şi nici valută, ține să precizeze, țintuindu-mă cu privirea blândă a unui înger.

— Asta mai lipsea, bombăn.

— Ofer şi un bonus, la alegere, continuă el, cu un zâmbet onctuos.

Şi scoate din sacoşă, cu mişcări lente, studiate, de stripteuză bine şcolită, mai întâi o pereche de pantofi frumoşi, argintii, cu vârful ascuţit, la modă acum să tot fie vreo zece ani, apoi o bonetă aurie, mărginită cu rubine şi diamante care lucesc de parcă ar fi veritabile.

— Crezi că eu port aş... hâc! ceva? întreb.

Dar mă gândesc că Ralucăi i-ar plăcea. E moartă după zorzoane – oricât de ciudate, oricât de inutile.

Pe urmă îmi amintesc că m-a părăsit, înşfac ţoiul şi-l dau şi eu peste cap. Cu năduf.

— Facem o probă, insistă bătrânelul. Dacă iese bine, nu-mi datoraţi nimic. Aveţi aici oglinda?

— Î-hâc! încuviinţez.

Îi fac semn să vină după mine şi, clătinându-mă, o iau către dormitor.

— Perfect! exultă el, frecându-şi mâinile. Acum ne mai trebuie apă, un vas în care veţi avea grijă să nu mai gătiţi niciodată, o cârpă moale...

I le aduc pe toate, mişcându-mă ca prin vis. Şi, tot ca într-un vis, în urma cârpei antrenate de mâna lui într-o alunecare lină, de sus în jos, suprafaţa pătată şi mătuită a oglinzii îşi recapătă luciul şi transparenţa de odinioară.

Ei, e drept, ceea ce se vede în oglindă nu pare să fie dormitorul meu, ci o aşezare ciudată, minusculă. Un orăşel de porţelan! Dar îmi etichetez vedenia drept un soi de

nălucire de bețiv şi, nevrând să par cârcotaş, mă hotărăsc să-i dau omului banii.

— Nu-mi mai trebuie, refuză el, radios. E a treia vrajă care-mi reuşeşte, cred că am intrat în sfârşit într-o pasă bună, adaugă, probabil ca răspuns la mutra mea stupefiată. Fii atent aici! Ai bibelouri?

Până s-apuc să-i răspund, a şi dat cu ochii de piticul pe care-l țin pe noptieră, deşi a fost spart şi lipit de vreo trei ori, destul de grosolan. Dar nu mă-ndur să-l arunc. E primul cadou primit de la Raluca.

Bătrânul îl saltă cu delicatețe, doar cu două degete, îl atinge de suprafața oglinzii şi, în clipa următoare, năpârstocul meu aleargă prin oraşul de porțelan. Mi se năzăreşte până şi că-l aud chiuind.

— Hai, bâigui, ia-ți banii şi pleacă. Cred că trebuie să mă culc.

Sare ca ars.

— Vai de mine! Nu se poate! Acum urmează partea cea mai interesantă!

Înhață din nou cârpa şi mai şterge o dată oglinda. De data asta de jos în sus. Şi imaginea oraşului de porțelan e înlocuită de cea a unui drum pietruit cu cărămizi galbene, care şerpuieşte printre lanuri.

— Asta e! triumfă boşorogul.

— Ce ee? Ce dra... hâc!... cu' ee? Niciiiodată nnu mm-am mmai 'mmbătat 'nn halu' ăsta! mârâi eu, intrigat.

Şi dau să mă apropii de oglindă. Dar mă împiedic şi cad. Cad prin oglindă! Fără s-o sparg! Şi mă pomenesc, în patru labe, pe drumul ăla galben, simțind şocul impac-

tului cu afurisitele lui de cărămizi nu numai în genunchi şi-n palme, ci şi în fiecare vertebră!

Reuşesc să mă ridic şi să fac stânga împrejur. Pe urmă mi se înmoaie picioarele şi cad iar. De data asta în fund. Şi rămân aşa, zgâindu-mă, prin oglindă, la bătrânelul din dormitorul meu.

— Nu te teme, îl aud spunând. Nu te las singur!

Apoi, spre disperarea mea, dispare din cadrul oglinzii. Dar reapare după niciun minut – timp în care mă străduiesc zadarnic să mă salt în picioare – cu sacoşa lui pântecoasă într-o mână şi cu un ţoi în cealaltă. Dă ţoiul peste cap – îi aud iar gâlgâitul –, îl lasă să cadă pe covor... şi trece şi el prin oglindă!

Pune sacoşa jos, chiuie, sare într-un picior, bate din palme şi, într-un târziu, se opreşte gâfâind şi fluturând din mână în direcţia oglinzii. Şi aia se face nevăzută! Cu dormitorul meu cu tot!

Vreau să protestez, adică să-l înjur birjăreşte, dar vârful limbii pare să mi se fi lipit de cerul gurii şi nu reuşesc să scot decât nişte sunete nearticulate, care mi se par extrem de bizare.

— Nu-ţi face griji, spune el, pe un ton ce se vrea liniştitor, fluturându-şi încă o dată mâna.

Şi, la marginea drumului, apare un cort. Aşa, ca picat din văzduh!

— Când eşti beat, trebuie să dormi!

Reuşesc să-i aprob spusele cu o înclinare a capului. Iar el mă ajută să intru în cort şi să mă-ntind pe o saltea moale. Deh, nu e o nălucire tocmai neplăcută! Totuşi, îna-

inte de a adormi, îmi jur că n-o să mă mai îmbăt niciodată.

Mai întâi trag în piept aerul neobişnuit de înmiresmat, pe urmă aud larma unor ciripeli vesele şi când, în sfârşit, mă îndur să-mi salt pleoapele, zăresc, în locul tavanului împestrițat de rămăşițele pământeşti ale țânțarilor pe care i-am ucis cu sânge rece, pânza albastră a unui cort.

Mă frec la ochi, îmi pipăi patul, care se dovedeşte a fi o saltea pneumatică, mă salt în capul oaselor, văd culcuşul gol de alături şi mă întreb dacă nu cumva, întorcându-se la mine, Raluca m-a găsit beat cleampă şi m-a convins să ieşim la iarbă verde...

Chiar atunci, două mâini zbârcite şi cam păroase răsfrâng unul din pereții cortului, făcând să se ivească un individ mărunțel, a cărui mutră bătrânicioasă şi cheală zău că am mai văzut-o şi, în spatele lui, o alee de cărămizi galbene, care, la rândul ei, mi se pare cunoscută.

— Bună dimineața! mi se adresează moşul, zâmbind cu gura până la urechi. Şi bine-ai venit în țara lui Oz!

Oz! Cuvântul ăsta îmi limpezeşte gândurile şi, ca prin farmec, îmi aduc aminte totul: pălinca, ozgogorița bătrânului Oz Smărăgdescu, tărăşenia cu oglinda mea veche, cortul căzut din cer...

— Să-mi trag basca! exclam. Adică, moşule, a fost doar... strania realitate?! N-am visat? Sau – dă Doamne! – visez în continuare?

— Ce vis, ce moş! se supără Smărăgdescu. Sunt Oz cel Mare şi Cumplit, adaugă, numai că vocea pare să-i vină de undeva din spatele meu. Şi suntem în drum spre Oraşul meu de Smaragd!

Îmi ard una peste frunte.

— Vrăjitorul din Oz*! Adică sunt treaz – şi am nimerit într-o poveste? Fugi de-aci! Nu se poate!!! Îţi baţi joc de mine!

Înjur, mă reped afară din cort – aproape doborându-l pe Oz –, pipăi caldarâmul, îmi afund capul în apa rece a unui pârâu, las o viespe să mă-nţepe...

— Lasă prostiile, îmi strigă el. Nu visezi. Şi nu e poveste. Am citit şi eu ce-a scris Baum ăla. Nu ştiu cum le-a aflat pe toate – unele nu le ştiam nici eu. Bag mâna-n foc că i le-a spus Dorothea, puştoaica dată naibii, care m-a scăpat de două cotoroanţe! Dar nici el n-a avut habar că-n nacela mea au picat pantofii de argint şi boneta de aur – noroc chior, domnule dragă! – şi că afurisitul de balon m-a dus – ghinionul dracului! – în alt loc şi-n alt timp. Da' ce loc, România asta a voastră! Unul pe care, într-un fel, îl iubesc – plin de şarlatani mult mai mari decât mine! Şi ce vremuri interesante! Într-ale lui Ceaşcă am fost ventriloc la Circul de Stat, am făcut câteva turnee în Vest, am dosit nişte valută... Pe urmă, când s-a schimbat calimera, am fost ziarist la nişte jurnale obscure, din provincie, am scris SF sub mai multe pseudonime, am practicat yoga, prin

* Bibliografie: *Vrăjitorul din Oz*, de L. Frank Baum, traducere de Ioszefina şi Camil Baltazar, Centrul pentru Educaţie şi Dezvoltarea Creativităţii, 1991

corespondență – şi asta chiar mi-a priit, meditațiile făcute cu boneta maimuțelor pe cap şi cu pantofii Dorotheii în mâini m-au ajutat să absorb nişte energii, ba chiar să le şi controlez, să capăt oarece putere... Ca să nu mai spun că trupul mi-a încremenit la vârsta biologică de 68 de ani, am devenit beneficiarul unei bătrâneți perpetue... Şi am început să mă simt vrăjitor, nu impostor. Drept care am hotărât să fac ce-oi face ca să mă întorc aici, unde e locul vrăjitorilor. Aseară m-a chemat oglinda ta, nu ți-am sunat la uşă din întâmplare. Iar când ți-am trecut pragul am şovăit ca să am răgaz s-o adulmec, ca să rezonez cu fluidele cosmice pe care le reflecta ea, pe o rază de...

Îl ascult răbdător şi resemnat. La ce să m-agit? Dacă visez, o să mă şi trezesc. Dacă nu, ei bine, trăiesc o experiență absolut inedită!

Însă rezonanța cu fluidele cosmice îmi aduce neplăcut aminte de fixurile mătuşii Adela, cu care trebuie să mă port cu mănuşi ca să nu mă scoată din testament. Aşa că-l întrerup pe beneficiarul bătrâneții perpetue:

— Moşule, n-amesteca marfa cu ambalaju'! Rămâi la poveste!

Mă priveşte ofensat. Apoi îşi ia traista, scoate din ea boneta aurie pe care mi-a oferit-o aseară drept bonus şi mi-o pune în brațe.

— Vrei poveste? Atunci cheamă maimuțele înaripate! Suntem în ținutul altinezilor – altfel cortul nu mi-ar fi ieşit albastru. Şi n-am chef să-mi tocesc pantofii pe cărarea asta!

— Mă dezamăgeşti, îl reped, nu fără răutate. Ce maimuțe?! Fă o vrajă. Mai flutură-ți mâna, ca aseară, şi fă rost

de un elicopter. Sau de un avion – n-am preferințe. Ce naiba, n-ai învățat nimic din mileniul III?... Ca să nu mai spun că ar fi frumos din partea ta să faci s-apară oglinda, fiindcă eu nu vreau să merg în oraşul ăla al tău, ci la mine acasă!

— Tu mă dezamăgeşti, mi-o întoarce. Maşinăriile n-au ce căuta în lumea asta. Ca să nu mai spun...

— Ce?

— Că nu mai pot ce-am putut aseară, mărturiseşte, cu jumătate de gură. A fost din cauză că băusem palincă – şi mi se umeziseră palmele de ozgogoriță. Şi, dacă palinca am luat-o – îmi arată cu degetul traista pântecoasă – ozgogoriță nu mai am. O să mai prepar – dac-o să pot face rost de toate ingredientele... adaugă, cu un aer meditativ.

— Ce ingrediente? mă interesez, gândindu-mă la tot felul de bazaconii şi simțind o arsură-n stomac, semn că îngrijorarea se străduieşte cu sârg să mă ia în stăpânire.

— Păi, mormăie el, printre altele, vreo doi pumni de mălai, o inimă de cioară, o mustață neagră de pisică, o aspirină dizolvată-n scuipat de fată mare...

Nici ambiguul „printre altele", nici ultimele două articole n-au darul să mă liniştească... Aspirină într-o poveste cu vrăjitori?! Cât despre fata mare..., cine ştie, poate prin poveşti s-o mai găsi vreuna, de sămânță...

— Hai, mă zoreşte, ca şi cum falca mea căzută i-ar fi dat curaj. Nu mai trage de timp, apucă-te să citeşti instrucțiunile de întrebuințare din interiorul bonetei, pune-ți-o pe cap şi.... O să fie bine, îți promit!

Îl privesc – din ce în ce mai bănuitor.

— De ce eu şi nu tu?

Ridică din umeri.

— Nu pot să-ți spun acum. O s-o afli – şi-o s-o înțelegi – la timpul potrivit.

Mă încrunt. Nu numai fiindcă răspunsul lui e nesatisfăcător, ci şi fiindcă tocmai mi-am adus aminte de prima lui fluturare de mână din seara trecută.

— Atunci poate-mi poți spune de ce-ai făcut oglinda mea să dispară?

Zâmbeşte, încurcat şi rugător, ca un delicvent minor aflat la prima abatere.

— Am vrut să-mi testez puterile...

— Hm! Şi de ce dracu' nu mi-ai făcut vânt înapoi, în dormitorul meu, înainte de testul ăsta?

— O, e simplu! răspunde, fără nicio ezitare. În primul rând, pentru că eşti cireaşa de pe tort, adică sper să fii – să fii prietenul de care am nevoie... Şi în al doilea – eşti prea greu. Depăşeşti capacitățile mele telekinezice, pricepi?

Pricep. Şi mă înduioşează privirea de câine bătut pe care şi-o tot mută de la bonetă la capul meu şi de la capul meu la bonetă.

Întotdeauna mi-a fost milă de câini. Poate că şi de-asta citesc – şi mă străduiesc să memorez cele scrise pe căptuşeala bonetei. Cert e că principalul motiv e curiozitatea. Ca orice om normal, n-am mai văzut niciodată maimuțe înaripate!

— Ep-pe, pep-pe, tak-ke! spun, stând pe piciorul stâng.

Apoi, stând pe dreptul:

— Hil-lo, hol-lo, hel-lo!

Şi închei sprijinindu-mă din nou pe ambele picioare.

— Ziz-zi, zuz-zi, zik!

Cred că arăt tare caraghios, fiindcă Oz pare să facă eforturi supraomeneşti ca să-şi înăbuşe râsul.

Dar veselia îi piere imediat ce apar maimuțele, destul de fioroase, mai ales când îşi întind aripile imense, negre, membranoase. Se face şi mai mititel decât e şi se trage mai aproape de intrarea cortului, pe care pare să-l confunde cu un adăpost inexpugnabil.

— Ăsta ne-a chemat, şefule! țipă o maimuțică pipernicită, apropiindu-se de mine țopăind – după care îşi suflecă buza de sus, dezvelindu-şi dinții şi mai bine de jumătate din gingie.

Tocmai mă-ntreb dacă e vorba de-un zâmbet prietenos şi dacă e cazul să-i adresez şi eu unul, când mă-nhață de subțiori şi se înalță cu mine în văzduh – performanță de care n-aş fi crezut-o în stare!

N-aş fi crezut nici c-o să-mi dea drumul de la o înălțime de vreo cincizeci de metri! Dar o face şi, în timp ce bat disperat aerul, spasmodic şi zadarnic, cu mâinile şi picioarele deopotrivă, îl blagoslovesc pe Oz, urlând cu spume la gură, cu toate înjurăturile (de mamă, tată, frați, bunici...) care-mi trec fulgerător prin minte.

Când nu mă mai despart decât vreo cinci metri de cărarea galbenă şi viața mea pare să nu mai atârne nici măcar de-un fir de păr, cea mai mare dintre maimuțe se repede şi mă prinde în brațe – pentru a mă reaşeza, cu mare grijă şi deosebită delicatețe, pe propriile mele picioare.

— Să ne fie cu iertare, stăpâne, zice, dar ne-am jurat că îi vom face asta nemernicului care-a găsit boneta noastră

şi-a pus stăpânire pe ea, în loc s-o predea la Biroul Central de Obiecte Pierdute din Oraşul Smaragdelor!

Nu-i răspund. Sunt prea speriat ca să pot vorbi. Iar când simt că mi-a revenit graiul, mă năpustesc la Oz şi-l înşfac de guler, mârâindu-i la ureche:

— O s-o aflu şi-o s-o înțeleg la timpul potrivit, ai? Uite că tocmai am înțeles-o – fără să-ți mai cer vreun indiciu! M-ai pus pe mine să le chem fiindcă ştiai de jurământul lor, moşule, nu-i aşa?

— Mda, recunoaşte, cu jumătate de glas. Aveam nişte bănuieli... Ți-am spus că meditațiile alea mi-au priit, am avut câteva momente de clarviziune...

— Ei, dar eu îl ştiu pe ghiujul ăsta! strigă maimuțica pipernicită, arătându-l pe Oz, de care se şi apropie cu un pas.

— Îl ştii pe naiba! se supără maimuța cea mare, care pare să fie căpetenia cetei. Eu îl ştiu. E Oz ăl mare şi cumplit, care nu ne-a zburătăcit – fiindcă făcea doar vrăji de două parale – când vrăjitoarea cea pocită, de la Apus, ne-a cerut să-l scoatem din țara ei! Da' tu nici nu te născuseşi pe vremea aia...

— Îl ştiu! nu se lasă aia mică. Când soră-mea Zyky a fugit cu boneta în pustiu, aşa, ca să nu mi-o dea şi mie, i-am luat urma, am prins-o, ne-am bătut pe bonetă – şi am scăpat-o. Dar n-a ajuns jos. S-a oprit într-un coş maaare, care atârna de un balon şi mai maaare. Şi ghiujul era în coş, şi a aruncat în noi cu nişte pietre...

— Balast, îmi şopteşte Oz. Te descotoroseşti de el atunci când vrei să te înalți...

— ...şi balonul s-a ridicat mai sus de noi! Prea sus şi prea repede, şi n-am putut să-l prindem! încheie maimuţica.

— Vasăzică aşa s-a pierdut boneta pe care ne-o înapoiase Glinda cea bună! descoperă căpetenia. V-aţi încăierat pentru ea! Pesemne voiaţi să v-o puneţi pe capetele alea seci, ca să folosească şi ele la ceva! Meritaţi o chelfăneală!

Îmi dreg glasul şi mă amestec în vorbă:

— Le chelfăneşti mai târziu! Acum sunteţi aici ca să-mi îndepliniţi o dorinţă!

— Desigur, desigur! încuviinţează căpetenia. Totuşi, stăpâne, adăugă, după o ezitare, fie-mi iertată întrebarea, dar cum a ajuns blestemăţia de bonetă în stăpânirea domniei tale?

— Era de serviciu la Biroul Central de Obiecte Pierdute când am predat-o, zice Oz, surâzând cu nevinovăţie. Şi, fiindcă e un funcţionar foaaarte corupt, şi-a însuşit-o, a fugit cu ea şi cu o serie de obiecte de artă, din fildeş şi lemn de cedru!

Rămân cu gura căscată. Moşul minte, nu jucărie!

Dar nu-l contrazic. Mă gândesc că, pe moment, o ceartă cu el nu mi-ar fi de niciun folos...

— Să revenim la dorinţă, spun, cu hotărâre. Vrem s-ajungem în Oraşul Smaragdelor. Amândoi! Acum!

Pe urmă m-aplec ca să-i pot şopti lui Oz, răspicat, la ureche:

— Pentru binele tău, sper să fie oglinzi în oraşul ăla! Şi aspirină! Plus fete mari, care să scuipe peste ea! Că, dacă nu faci nicio oglindă să funcţioneze ca a străbunicii, zău că nu-ţi garantez integritatea corporală!

— Te ajut, promite, întărindu-şi spusele cu o bâţâială – fără doar şi poate necontrolată – a capului, în timp ce ne instalăm pe câte un scăunel încropit din labele a câte două maimuţe. Dacă mă ajuţi şi tu să-mi recapăt tronul, precizează, pe când maimuţele lui se îndepărtează cu mai bine de o lungime de braţ de ale mele.

— Vezi să nu! chicoteşte maimuţica pipernicită. A trecut aproape un cincinal de când Ţaroz e republică parlamentară.

— Cincinal?! exclam, scandalizat.

— Intervalul dintre două alegeri generale, mă lămureşte căpetenia. Peste o lună începe campania electorală...

— Şi Ţaroz? strâmbă din nas bătrânul meu tovarăş de drum.

— Aşa se cheamă acum Oraşul Smaragdelor şi ţinutul din jur. Vine de la Ţara lui Oz. E una din cele mai inspirate găselniţe ale lui Sperie-Ciori-Întâiul – de pe vremea când nu se hotărâse să renunţe la creier...

— Sperie Ciori a renunţat la creier?! ţipă Oz, indignat. Nu se poate! Nu pot să cred! Meditaţiile nu m-au ajutat să întrevăd una ca asta...

Dau din cap, plin de înţelegere – şi de compasiune, fiindcă Oz al meu are din nou ochii ăia de câine bătut...

— Nu ştiu ce-s meditaţiile, zice căpetenia, dar ştiu sigur, aşa cum o ştie toată suflarea, că Înălţimea Sa Sperie-Ciori-Întâiul şi-a aruncat creierul cât colo. Dar s-a hotărât cam târziu, opoziţia era prea întărâtată, tot au mai fost două atentate, şi tot a trebuit să abdice...

— Ce faceee?!

De uimire şi de indignare, lui Oz i se bulbucă ochii şi obrajii îi devin stacojii. Dă să spună ceva, dar nu e capabil decât să scoată, în salturi, câteva sunete piţigăiate.

— De ce s-a lepădat Sperie Ciori de creieri şi de putere? întreb eu în locul lui. Sunt curios de ce – şi cum – au vrut unii să-i facă de petrecanie...

— E o curiozitate îndreptăţită, decretează căpetenia. Aşadar, stăpâne, preţ de vreo două luni, până prin septembrie, toată suflarea din Oraşul Smaragdelor a părut să fie mulţumită de cârmuitorul de paie. Şi el a părut să fie mulţumit de toată suflarea. Pe urmă n-a avut de lucru şi a început să se preumble pe străzi, prin pieţe şi prin prăvălii, să vadă cu ochii lui, cei atât de măiestrit pictaţi, cum îi trăiesc supuşii – în ce case locuiesc, cât plătesc chirie, cât îi costă mâncarea pentru o zi, ce învaţă copiii la şcoală, unde se duc banii din dări şi cei din visterie, cum se judecă fărădelegile, ce se întâmplă prin închisori, cu ce zoaie se hrănesc amărâţii din aziluri, dacă în spitale sunt destule paturi şi, nu în ultimul rând, cum îşi petrec vremea dregătorii... Şi, fiind mult prea înţelept – capul îi arăta ca un arici, într-atât îi ieşiseră ascuţişurile minţii în afară –, a descoperit, fără nicio cazně, sumedenie de furtişaguri şi de înşelăciuni săvârşite tocmai de oamenii săi de încredere, moşteniţi de la înaintaşul lui, vrăjitorul aici de faţă, care nu fusese nemulţumit de ei niciodată. S-a cam mâniat Sperie Ciori, i-a adunat pe toţi, i-a ocărât cum se cuvine, ei şi-au cerut, umili, iertare, şi el nu i-a pedepsit, având credinţa că acea muştruluială zdravănă îi adusese pe calea cea dreaptă. Ei, dar aceeaşi minte ascuţită

l-a ajutat să descopere, după numai încă o lună, cât de amarnic se înşelase! Şi s-a apucat să orânduiască altfel dregătoriile şi să schimbe dregătorii. Iar ei, nemulţumiţi, au hotărât să-l piardă. Aşa că slugile lor îl pândeau când ieşea din palat, îl atrăgeau prin fundături, se apucau să-l ologească scoţându-i paiele din mâini şi din picioare, sau să-i şteargă gura, ori ochii, ori să-i smulgă din cap vârfurile creierului lui cel fără de pereche. Sigur, n-au izbândit niciodată să ducă la bun sfârşit treburile astea murdare. Întotdeauna a avut noroc, l-au salvat orăşenii. Dar el a fost foarte mâhnit şi a-nceput să-l bată gândul că vrăjitorul nu-i dăduse cel mai bun creier...

— Ca să vezi! pufneşte Oz, cu arţag. Câtă nerecunoştinţă! Am pus tărâţe excelente, cuie calitatea întâi, ace inoxidabile...

— Îşi dorea să ţină sfat cu bunii săi prieteni, continuă căpetenia, de parcă nu l-ar fi auzit. Iar noi, când am aflat asta, ne-am gândit că se cuvenea să mai facem şi ceva fapte bune, aşa că i-am adus la el pe Omul de Tinichea şi pe Leu. „Creierul fără inimă nu face nici cât o ceapă degerată.", i-a spus cel dintâi. „Pe mine inima mă ajută să nu nemulţumesc pe nimeni. E drept că vinkiezii mei de rând au a se plânge de dregători, aşa cum şi dregătorii au a se plânge de ei, dar eu nu fac cu ou şi cu oţet pe nimeni şi am, întotdeauna, o vorbă bună pentru fiecare." Sperie Ciori a clătinat din cap. „Mă tem că vorbele lor despre tine sunt rele.", a zis, oftând. „Când e prea multă, bunătatea e luată drept prostie. Asta e o certitudine. Ai grijă, mâine-poimâine te vor numi nevolnic şi te vor azvârli ca

pe o ceapă degerată." „Da, da," s-a amestecat şi Leul, privindu-şi nemulţumit laba dreaptă din faţă, care era bandajată, „când supuşii te cred nevolnic, eşti terminat. Deocamdată nu-ţi dai seama, dar e ca şi când ţi-ai fi pierdut deja tronul... Dar la tine, Sperie Ciori, toată tărăşenia e mai complicată... Poate chiar ar trebui s-arunci creierul... Cinstit vorbind, Oz ăla, care a plecat de-aci în zbor, fără să fie pasăre, era un fel de şarlatan. Poate că ţi l-a dat gata expirat. Trebuia să te uiţi pe etichetă, la termenul de valabilitate, să-i ceri şi instrucţiunile de utilizare... Uite, curajul meu, de exemplu, cred că a fost alterat. În ultima vreme am fost chinuit de crampe şi de vărsături."

— Pe naiba! exclamă Oz. Era apă plată, microbiologic pură, de care-mi făcea rost, numai ea ştia de unde, vrăjitoarea cea bună de la miazănoapte. Băusem şi eu din sticla aia...

Căpetenia se holbează la el cu nedumerire.

— Nu prea vorbeşti pe înţelesul meu. Dar, crede-mă, Leul era convins de ceea ce spunea şi se întreba dacă nu cumva, printre atâtea alte alea, nu-şi borâse şi curajul. „Ieri, în pădurea mea au venit trei kalidahi.", a povestit, vorbind despre fiarele cu trup de urs şi cap de tigru. „M-am bătut cu ei până când unul mi-a sfâşiat laba asta. Atunci toate jivinele au început să mă huiduiască şi s-au grăbit să jure supunere triumviratului kalidahilor, iar eu m-am temut pentru viaţa mea – şi am plecat şchiopătând şi cu coada între picioare. M-am bucurat că m-au lăsat să plec, şi le-am zis bogdaproste unor iepuri pentru bandajul ăsta şi unui pădurar bătrân pentru că m-a lăsat azi-noapte să

dorm pe-un pled şi mi-a dat să mănânc la cină nişte oase vechi. Când au venit maimuțele să mă aducă-ncoace, tocmai mă-ntrebam ce-o să se aleagă de mine. Acum mă gândesc să mă pun în slujba ta, Sperie Ciori. Deşi sunt laş din nou, cred că te-aş putea apăra – cu condiția să scapi de mizeria aia care îți sluțeşte capul." „Are dreptate", a mai zis şi Omul de Tinichea. „ N-o să mai poți descoperi toate matrapazlâcurile. O să stai liniştit în palat, aşa cum făcea Oz, şi n-o să mai superi pe nimeni, o să fii paşnic ca un porumbel." Sperie Ciori i-a ascultat. Dar asta n-a îmbunătățit lucrurile. Pricepea la fel de bine toate şmecheriile, toate dedesubturile, şi el şi ticăloşii se tot străduiau să-şi vină de hac unii altora. Şi ultima încercare a ălora ar fi reuşit, dacă Leul n-ar fi apărut în ultimul moment şi n-ar fi scos din foc capul Omului de Paie – singura parte care nu i se transformase încă în scrum. Din toată treaba asta, Leul s-a ales cu o spaimă grozavă – o săptămână a tot urlat în somn – şi cu coama şi coada bine pârlite. Iar Sperie Ciori şi-a semnat abdicarea imediat ce i-au refăcut brațul drept. În aceeaşi zi a reapărut şi Omul de Tinichea, pe care, după întâlnirea celor trei, tot noi îl duseserăm acasă. Sătuli de bunătatea lui, vinkiezii îl detronaseră, zicând că era un papă-lapte, mai becisnic ca o muiere, că până şi un copil de şcoală i-ar fi putut face felul, dacă-l altoia cu un ghiozdan plin cu pietroaie. Venise pe jos până în oraşul Smaragdelor, tocind trei perechi de încălțări de tinichea – şi îşi aruncase inima pe drum.

— Trei fapte bune am făcut în viața mea, se tânguie Oz, şi de toate s-a ales praful...

Şi are nu numai privirea de câine bătut, ci şi ochii în lacrimi – ca un băieţel căruia i-au spart golanii toate baloanele colorate dăruite de mămica lui iubitoare.

— De atunci, Ţaroz e republică parlamentară. Iar Sperie Ciori nu face politică nu vrea nici măcar să mai gândească. Şi el şi Omul de Tinichea au cerut să fie... copiaţi (sau nu, clonaţi parcă se zice – cred că ăsta e termenul tehnic), ca să nu se mai simtă ca nişte ciudăţenii. Există acum câte cincisprezece exemplare standard. Conduşi de Leu, formează, cu toţii, Unitatea Pedestră de Ordine. Noi, maimuţele, suntem Unitatea Înaripată. Dar acum, fiindcă a reapărut boneta, vom demisiona. Nu putem sluji doi stăpâni deodată.

— Uitaţi-vă, strigă pipernicita, tocmai am ajuns deasupra Unităţii Pedestre, e ora la care-şi face rondul!

Mă uit în jos şi zăresc cincisprezece perechi – Om de Paie cu Om de Tinichea – mergând, una după alta, ca vagoanele unui tren, în spatele unuia din cei mai mari lei pe care i-am văzut vreodată (la Animal Planet, fireşte).

— Strigă ceva, sau mi se pare mie? întreb.

— Cântă, mă corectează căpetenia. Întotdeauna merg cântând, indiferent dacă sunt bine dispuşi sau cu capsa pusă. Vreţi să-i ascultaţi?

— Te cred!

Şi toată ceata zburătoare coboară până ce putem înţelege zbieretele ritmate ce alcătuiesc aşa-zisul cântec al grupului care mărşăluieşte, disciplinat, pe cărarea galbenă, îndreptându-se, ca şi noi, către Oraşul Smaragdelor.

— Carte multă nu se cere! rage Leul.

— Să fii prost..., țipă Oamenii de Paie, dându-și palme peste frunte.

— ...să ai putere!, urlă Oamenii de Tinichea, bătându-se de două ori cu pumnii în piept.

Pe mine mă bufnește râsul, pe Oz îl bușește plânsul. Ambele cu sughițuri.

— Ce îndobitocire, ce decădere! reușește el să îngaime, printre hohote. Voi reda demnitatea acestui ținut năpădit de tot soiul de hoți și de idioți! Voi întemnița toată șleahta vinovată de distrugerea țărișoarei mele și voi restaura monarhia!

— De bună seamă! izbutesc și eu să strecor printre hohotele mele, amintindu-mi că obiectul de activitate al R.R.R. OZ S.R.L. e repararea, recondiționarea și restaurarea.

— Așa să-mi ajute Dumne...! dă el să întărească promisiunea solemnă, în timp ce își șterge cu mâneca urmele lacrimilor, rămase, ca niște tentacule albe, pe obrajii lui destul de murdari.

Îl întrerupe un răget entuziast al Leului, căruia îi ține isonul duzina de strigăte de „Ura!" slobozite de trupa de paie și tinichea.

— Brrravo, maimuțelor, zbiară Leul, văd că ați mai prrrins doi sabotorrri ai democrrrației! Duceți-i și pe ăștia la pârrrnaie!

— La pârnaie! La pârnaie! La pârnaie! încep să scandeze vreo șapte copilandri care bat o minge verde pe maidanul din capul unui sat cu case verzi, presărate pe catifeaua verde a ierbii din stânga drumului.

— Ahhh! scrâşneşte Oz, exasperat, ducându-şi mâinile la tâmple. Creaturile astea ingrate ori se fac că nu mă recunosc, ori au memoria mult prea scurtă... Sunt Oz cel mare şi cumplit! tună apoi, luându-ne pe toţi prin surprindere.

La auzul acelei voci groase, care pare să se înalţe din pietrele galbene ale caldarâmului, copilandrii o iau la sănătoasa, oamenii de paie îşi bălăngănesc braţele şi capetele – în stilul dezarticulat al păpuşilor de cârpă – înainte de a pica în fund, iar cei de tinichea se opresc brusc, lovindu-se unii de alţii, ceea ce stârneşte un vacarm de sunete ascuţite, metalice. Am impresia că aud un set de tigăi prăvălindu-se pe scări. Şi ei se prăvălesc unul peste altul – după care aterizează cu toţi peste Leu, pe care vocea bătrânului l-a făcut să-şi rotească năuc ochii, înlemnind pentru o clipă.

Se sperie chiar şi maimuţele. Ca la comandă, toată ceata se saltă cu cinci metri mai sus.

Şi mie îmi sare inima. Dar îmi vine repede la loc. Iar spectacolul oferit de deruta celorlalţi îmi stârneşte din nou râsul.

Oz a râde împreună cu mine, ajutându-mă să pricep cu adevărat ce e râsul mefistofelic.

— Socot că eşti un om foarte rrrău, zice Leul, după ce, scuturându-se cu ciudă, reuşeşte să-mprăştie grămada de oameni de tinichea care i-a căzut în spate. Îmi amintesc că şi Dorrrothea ţi-a spus asta, iar tu, prrrefăcutule şi mincinosule, ai avut îndrrrăzneala s-o contrrrazici – pentru ca pe urrrmă să ne îndeplineşti dorrrinţele în bătaie de

joc! Darrr rrrecunosc că ai currraj, nu-ți tace gurrra nici măcarrr când ești prizonierrrul maimuțelor înarrripate!

— N-ai ghicit, Leule! chicotește maimuțica pipernicită. Nu e nici curajos, nici prizonier! E pasagerul nostru, ca și celălalt om, care ne e și stăpân, pentru că are boneta de aur.

Aici mă simt dator să-mi pun boneta pe cap, să zâmbesc și să le fac celor de jos cu mâna, prietenește.

— E bine să fii puternic, e bine să fii deasupra tuturor, e bine să fii convins că asta meriți, perorează Oz, destul de tare ca să-l aud eu și destul de încet ca să nu-l audă cei de jos.

Îl privesc intrigat. Oare mi-a citit gândurile, sau a intuit pur și simplu că postura de stăpân ale cărui ordine se îndeplinesc fără crâcnire are ceva care-mi place?

— Dar e greu să-ți menții poziția, ripostez, cu ceva cam prea multă amărăciune.

— Ba nu, nu e! se grăbește el să mă contrazică. Trebuie doar să profiți de orice ocazie, să valorifici orice oportunitate. Și-o să-ți dau imediat un exemplu!

Îmi face cu ochiul și-și drege glasul.

— Leule, întreabă apoi, ești sau nu căpetenia acestei adunături de paie și de tinichele?

A vorbit cu aceeași voce groasă care a speriat toată suflarea și care acum pare să vină dintr-o scândură a gardului primei case din sat.

Regele detronat al animalelor mârâie, arătându-și colții.

— Sunt. Și, dacă sunt, ție ce-ți pasă?

— Îmi pasă, fiindcă vreau să-i fac şlehtei voastre o..., să-i zicem propunere... Ascultă-mă cu atenție. Maimuțele mai au de îndeplinit două dorințe de-ale prietenului meu... Pe urmă vor îndeplini trei dorințe de-ale mele. Cinci în total. Cinci şanse de a li se porunci să vă azvârle pe toți pe muntele stâncos al capetelor-ciocan. Ceea ce puteți evita acceptând un parteneriat, adică jurându-mi, chiar acum, supunere necondiționată...

— Vasăzică sunt prietenul tău? îi şoptesc eu lui Oz, cu o doză zdravănă de sarcasm în glas.

Îmi răspunde cu un zâmbet sfios, asezonat cu privirea lui de câine bătut – rezultatul fiind o mutră nenorocită şi spăşită în acelaşi timp.

— Cinci în total..., repetă gânditor unul dintre oamenii de paie.

— Nu ți-ai intrat în paiele-alea proaspete din cap că trebuie să fii prost, Originalule? îl înghionteşte clona lui de alături. Proştii nu numără şi nu fac totaluri!

— Proştii au putere! se amestecă unul dintre oamenii de tinichea. Vrei s-aruncăm cu pietre în Oz şi în prietenul lui, şefule? îl întreabă apoi pe Leu.

— Vai de mine! se alarmează Sperie-Ciori-Originalul. Eu pe babalâcul care mi-a dat creieri stricați parcă l-aş pocni, dar dacă lovim vreo maimuță?

— Babalâc? Eu? urlă Oz, cu vocea părând acum să-i iasă din coada Leului, care se răsuceşte în loc, speriat, înainte de a-şi da seama ce se petrece şi de a slobozi un urlet cutremurător, ce pare să se rostogolească din zare-n zare.

— Ţi-ai pierdut minţile? mă zborşesc eu la Oz. Vrei să fii un babalâc mort?

— În Ţaroz nu omorâm pe nimeni fără judecată! strigă de jos Sperie-Ciori-Originalul.

— Orrricum, prrrietenul tău arrre mai multă minte ca tine, vrrrăjitorrrrule, comentează Leul.

— Are pe naiba, râde Oz. Maimuţele au poruncă să ne ducă teferi la destinaţie. Sunt obligate să i se supună stăpânului bonetei. Şi o să-i arunce pe indivizii ăştia pe munte – pe muntele capetelor-ciocan, dacă nu-mi jură credinţă imediat!

— Deocamdată vă ducem acolo unde ne-aţi cerut, spune sec Căpetenia, şi, ca la comandă, toată ceata maimuţelor, care planase până atunci deasupra Unităţii Pedestre de Ordine, se avântă către dealul din faţa noastră. În ce loc din Oraşul Smaragdelor să vă lăsăm?

— Ce întrebare! se strâmbă Oz. Mergem la palatul meu, fireşte!

Pipernicita se sufocă de râs.

— Palatul tău? Ăla e acum Palatul Parlamentului!

Oz horcăie, înroşindu-se, pesemne oripilat de o asemenea schimbare, dar eu mă trezesc rostindu-mi, cu glas tare, un gând neaşteptat:

— Parlament... democraţie... referendum...

Şi vrăjitorul meu repatriat îşi regăseşte graiul, ca prin farmec!

— Referendum... Puterea democraţiei e mai mare decât a forţei brute şi n-ai nevoie de bonetă... decât ca urnă pentru voturi!

„Ce tot spune ăsta?" întreabă primul meu gând, înainte ca al doilea să sară – pesemne din subconştientul meu – proţăpindu-se în faţa tuturor celorlalte: „Oare ce ingrediente i-or fi trebuind pentru o ozgogoriță de măsluire a rezultatelor?"

— Poporul ăsta m-a respectat, continuă el, visător. Ba chiar m-a iubit, dacă-i dăm crezare biografului meu, domnul L. Frank Baum! Pe vremea mea totul mergea bine, nu era nevoie de nicio unitate de ordine, pedestră sau înaripată! Am toate şansele să câştig referendumul, numai că, fiindcă leul şi şleahta lui de paie şi tinichele par greu de... racolat, am nevoie de o altă... gardă de corp ca... metodă de convingere, până când reuşesc să-l impun...

— Păi, îl zeflemisesc, pentru un vrăjitor ca tine ar trebui să fie simplu: hocus-pocus-bodyguardus!

El rânjeşte.

— Gândeşte, dragul meu prieten, cât de uşor o să-mi fie să fac rost de toate ingredientele necesare pentru întoarcerea ta acasă când o să am din nou întreg oraşul la picioare! Gândeşte-te la asta şi cere-le maimuţelor să-mi fie gardă de corp până la încheierea referendumului!

Oftez. Hodorogul e un şantajist ordinar, o lichea afurisită. Fie că biografului său i-a scăpat asta, fie că şederea în ţara mea a schimbat definitiv şi irevocabil caracterul beneficiarului bătrâneţii prelungite!

Mă răsucesc spre căpetenia maimuţelor.

— Pot să-mi spun deja a doua dorinţă?

Jivina dă aprobator din capul ei urât.

— Fireşte, stăpâne.

— Suntem garda babalâcului? întreabă pipernicita.

— A lui şi a mea, precizez, fără să mă formalizez din pricina exprimării ireverenţioase.

Aşa se face că, la zece de minute de la exprimarea dorinţei mele, descindem în buricul Oraşului Smaragdelor, oferindu-le locuitorilor spectacolul unei aterizări tumultuoase, însoţite de tunetul vocii bătrânului meu însoţitor, care pare să se reverse din cea mai înaltă turlă a fostului său palat:

— Sunt Oz cel Mare şi Cumplit, cu drag am revenit!

Iar peste alte zece minute stau, cu boneta pe creştet, în fosta sală a tronului, aşezat alături de Oz la o masă lungă, cu jumătate din ceata maimuţelor în spate (cealaltă jumătate păzeşte intrarea palatului) şi faţă în faţă cu doi bărbaţi scunzi şi burtoşi şi cu o femeie măruntă şi uscăţivă, despre care tocmai am aflat că sunt, de la dreapta spre stânga: prim-ministrul, preşedintele senatului şi preşedinta camerei deputaţilor.

— La ce naiba e nevoie de un parlament bicameral în Taroz-ul vostru, dacă ziceţi că n-are nici măcar o sută de mii de locuitori? am întrebat eu, pe şoptite, la urechea căpeteniei, imediat după ce s-au făcut prezentările.

— Două camere, mai multe posturi de parlamentari, mai puţini şomeri – şi mai puţini emigranţi în ţinutul quadlinglor; noi ducem pe oricine până acolo, contra unei

taxe simbolice: dulciuri, banane, zorzoane..., mi-a răspuns scurt mai-marele maimuțelor.

Străduindu-mă să-i descopăr pe quadlingi în amintirile mele destul de vagi despre povestea lui Baum, scap o parte a tratativelor, dar atenția îmi revine asupra lor când îl aud vocea lui Oz țâşnind din spătarul scaunului preşedintelui senatului, cu surprinderea şi indignarea unui câine muşcat de stăpân:

— Intrare în forță, spui? Ocuparea palatului? Lovitură de stat? Puci? Ia te uită ce cuvinte şi expresii ați învățat pe-aici de când v-am lăsat de capul vostru şi ați dat iama prin biblioteca mea! Şi le folosiți ca să mințiți! Vreți să mințiți poporul, uzurpatorilor!

— Uzurpatori?! Noi?! zbiară cu voce pițigăiată preşedinta camerei deputaților, Shmenuy-Ala pe numele său – dacă nu cumva l-am reținut greşit, din cauza vreunei asociații dubioase de idei.. Am fost aleşi prin vot democratic...

— Da, ripostează Oz, de data asta cu vocea pornindu-i din aripile membranoase ale căpeteniei maimuțelor, după ce l-ați terorizat pe locțiitorul meu legitim, forțându-l să abdice şi să renunțe la minunatul său creier! I-ați făcut asta după ce vă poruncisem să-l ascultați, pe toată durata lipsei mele, ca şi cum aş fi fost eu în persoană! Eu, ctitorul oraşului!

— Pentru că ți-ai bătut joc de noi, se amestecă preşedintele senatului, despre care am aflat că se numeşte Pricops-Ylă.

— Aşa e, întăreşte cel mai gras dintre bărbați, prim-ministrul Kivernis-Ylă. Unde s-a mai pomenit ca atâta amar de oameni să se lase conduşi de-un cap de paie?

„În multe locuri", îmi stă pe limbă să răspund, dar o privire la carnețelele pe care stenografiază de zor cei doi reprezentanți ai presei, un bărbat de la *Trâmbița de Smaragd* şi o femeie de la *Slovele Verzi*, îmi aduce aminte că trebuie să-mi controlez limba, fiindcă am devenit de curând persoană publică: Oz m-a prezentat numindu-mă, pompos, Primul Consilier al Coroanei. (În ultimele cinci minute ale călătoriei noastre cu maimuțele înaripate, a decretat, cu convingere în privirea lui de câine bătut, că democrația nu e, totuşi, decât o cale prin care poporul îşi poate exprima dorința de revenire la monarhia absolută.)

— Doamnă, domnilor, spun eu în schimb, să discutăm civilizat, ca nişte adevărați diplomați de carie...

Şi-mi înghit restul cuvântului când uşa se deschide brusc şi în cadrul ei apare pipernicita, care-şi suflecă din nou buza de sus, îşi fâlfâie scurt aripile şi anunță, probabil pe cel mai solemn ton de care se simte capabilă:

— Domnul Abur-Ylă, preşedintele partidului verde-alburiu, doamna Îmbrobode-Ala, preşedinta partidului verde-gălbui, domnul Trombon-Ylă, preşedintele partidului verde-albăstrui, şi domul Lingush-Ylă, preşedintele asociației AAA – Arta Aservită Adevărului!

După care se dă la o parte, lăsând să intre alți doi bondoci rubiconzi şi o bondoacă rotofeie, urmați de un slăbănog cu priviri lacome, singurul care, imediat ce se aşează în fața noastră, alături de ceilalți reprezentați ai actualei puteri, ne întinde, cu o oarecare sfială, câte o carte de vizită. Arunc o privire spre cartonaşul lunguieț, cu margini dan-

telate, citindu-i grăbit conținutul caligrafiat cu mare artă, în forma aproximativă a unei clepsidre:

Lingush-Ylă
critic literar
grafician
poet
coregraf
compozitor
bun sfătuitor
nepărtinitor

— Eu sunt aici, începe el, pentru a imortaliza, cu mijloacele artei, acest moment unic din istoria orașului, motiv pentru care mă declar de la bun început imparțial, dar sincer uimit de puterea de convingere cu care ați câștigat devotamentul maimuțelor, cea mai temută forță...

— Puterea de convingere e pe capul consilierului regelui deplasat, constată Shmenuy-Ala, cu acreala unei soacre.

— Dacă-mi permiteți..., ridică mâna bărbatul de la Trâmbița de Smaragd. „Rege deplasat"? Știți, ar trebui să le explic cititorilor etimologia acestei expresii...

— Păi n-a zis c-a fost și continuă să fie regele Țarozului? se rățoiește șefa deputaților. Și că a fost în deplasare, atât și nimic mai mult?

— Stimate doamne și stimați domni, reiau eu, neputând să nu mă întreb ce-ar zice Raluca dacă m-ar vedea într-o asemenea postură oficială, să nu divagăm, vă rog. Ne aflăm aici ca să cădem de acord asupra unui referendum, cea mai corectă cale de a afla și de a respecta voința poporului...

— Să cădem de acord? Să cădem în plasă! Pentru că asta e lovitură de palat! urlă Pricops-Ylă, mai-marele senatorilor, furios ca un câine împiedicat de scurtimea lanțului să prindă mâța care l-a stupit. E puci maimuțos! Sunteți doi ticăloşi, doi aventurieri, doi hoți hămesiți, şi-ați păcălit o ceată de maimuțe proaste, care încă mai cred în puterea unui jurământ idiot...

— Hei, zbiară şi Oz, şi vocea îi răbufneşte chiar din pântecul lui Pricops, ai grijă cum vorbeşti cu ctitorul oraşului!

Senatorul se prinde speriat cu mâinile pe burtă, chiar în timp ce însuşi maimuțoiul căpetenie îl saltă de subțiori, legănându-l violent de vreo trei ori pe deasupra mesei înainte de a i-l azvârli ca pe o minge unei alte maimuțe voinice, care-l îndeasă înapoi pe scaun.

Toată lumea amuțeşte şi, în tăcerea plină de spaimă şi consternare, se aude glasul răguşit al căpeteniei:

— Nu contează ce am de făcut din porunca stăpânului bonetei, îmi găsesc timp să pun la punct pe oricine îmi insultă ceata şi jurămintele ei! Poate că voi, ăştia care vă ziceți politicieni, n-oți fi având nimic sfânt, dar noi avem!

În calitate de stăpân al bonetei, mă simt îndemnat să ridic mâna, ca să mă conving că încă îmi mai stă pe creştet şi, ca urmare a unei înlănțuiri mai mult sau mai puțin bizare a ideilor, mă întreb dacă n-ar fi cazul să folosesc numai şi numai în interesul meu ultima dorință pe care mai sunt maimuțele obligate să mi-o îndeplinească.

Dar gândurile n-au timp să mi se limpezească, fiindcă tăcerea e ruptă din nou, de data asta de vocea uşor tremurătoare a lui Abur-Ylă, şeful partidului verde-alburiu:

— Eu unul sunt adeptul bunei înțelegeri și al tratativelor, declară el. Și aș propune chiar să-l recunoaștem în această clipă pe alteța sa regele deplasat drept rege legitim, dacă e de acord să avem o monarhie constituțională, astfel încât noi toți, cei aici de față, să ne păstrăm funcțiile și prerogativele...

— Constituțională, prerogative..., îl îngână Oz. Da' știu că v-ați emancipat, nu glumă! S-a urcat scroafa-n copac, dar a rămas tot fără de rușine! Vrei să faci dintr-un vrăjitor de talia mea un rege de paie?! Într-un acces de mărinimie, m-am gândit să cruț orașul propunându-vă un referendum..., tună Oz, cu vocea pornindu-i dintr-o fereastră închisă, și amuțește brusc, nu atât fiindcă încerc să-l temperez trăgându-i un picior pe sub masă, ci fiindcă pipernicita dă din nou buzna în sală și turuie pe nerăsuflate:

— În fața palatului s-au adunat vreo sută de nebuni care strigă: „Azi sunt fericit, Oz a revenit!", și alți vreo sută, care urlă: „Afară, afară! Să plece Oz din țară!" A venit și unitatea pedestră de ordine, și vrea să-i gonească pe toți, dar în primul rând pe cei din primul grup, pe la casele lor. Abia l-am convins pe Leu s-aștepte ordinele prim-ministrului.

— Păi... eu..., se bâlbâie Kivernis-Ylă, nedezlipindu-și privirea speriată de căpetenia maimuțelor, căreia pare să-i fi prins brusc frica.

— Cred că ar trebui să ieșiți amândoi, tu și Oz, pe balconul din față, să vă adresați mulțimii, să anunțați referendumul, îmi dau eu cu părerea, și în minte îmi revine,

cu o bună doză de ironie, un anume balcon şi un anume personaj din îndepărtatele mele locuri de baştină. Şi să le spuneţi că demonstraţiile paşnice sunt admise.

Mă ascultă – oarecum spre surprinderea mea. Cred că politicienii Oraşului de Smaragd, care continuă să-şi ţină călare pe nas înşelătorii ochelari verzi (în afară de mine şi de Oz, maimuţele şi membrii patrulei pedestre sunt singurele creaturi din oraş care nu-i poartă), sunt cumplit de derutaţi de apariţia vrăjitorului stafidit şi de ideea referendumului, iar pe beneficiarul bătrâneţii prelungite îl sperie încăpăţânarea cu care se străduiesc să i se opună nişte oameni care l-au venerat cândva – sau, în fine, au părut să-l venereze.

De pe balconul lung şi îngust, prin faţa şi ceva mai sus de înălţimea căruia planează în zbor două maimuţe mari, Kivernis le aminteşte celor două grupuri de jos, ale căror rânduri par să se-ngroaşe văzând cu ochii, că Oz e ctitorul oraşului, motiv pentru care dorinţa lui de a-l conduce iarăşi merită luată în seamă şi acceptată sau respinsă, prin vot, de cetăţeni.

Iar numitul ctitor le adresează un „Sunt Oz cel Mare şi Cumplit, cu drag am revenit!", făcându-şi glasul să curgă din statuia ecvestră din faţa palatului – mai întâi din gura călăreţului („Sunt Oz cel Mare şi Cumplit...) şi apoi din botul calului (...cu drag am revenit!"). Ca urmare, o bună parte din grupul care insistă să fie alungat Oz migrează subit în mijlocul susţinătorilor vrăjitorului.

După ce Leul ia cunoştinţă, cu un răget nemulţumit, că, atâta vreme cât nu trec de la înjurături la păruială şi

ciomăgeală, toți demonstranții trebuie lăsați să zbiere după pofta inimii şi după capacitatea plămânilor, ne întoarcem la masa tratativelor, unde preşedinții celor trei partide, singurii care nu s-au clintit din loc, amuțesc brusc la intrarea noastră, schimbând priviri complice.

Strâmb din nas, bănuitor. Sunt în stare să bag mâna-n foc c-au pus ceva la cale. Dar, la urma urmelor, ce-mi pasă mie? Eu nu vreau decât să mă-ntorc acasă, şi-o să reuşesc cumva să plec înainte de data scrutinului – asupra căreia distinsa noastră adunare cade destul de repede de acord, plasând-o peste două săptămâni. Asta după ce aflu cum o să se facă votarea.

— Înălțăm două corturi uriaşe pe câmpia din fața porții oraşului, mi se adresează, binevoitoare, doamna Îmbrobode-Ala. Unul este cortul DA, celălalt este cortul NU. Scriem cuvintele, mari, deasupra intrării. Pe urmă, toți alegătorii care-l vor înapoi pe Oz intră în cortul Da, iar toți cei care nu-l vor intră în cortul NU. Afară, ca observatori şi supraveghetori, rămânem eu şi Pricops, fiindcă se ştie că vrem să votăm NU, plus Oz şi cu tine, fiindcă se ştie că o să votați DA. Deci voturile noastre se împerechează şi dispar. Tot afară rămân şi maimuțele, oamenii de paie, oamenii de tinichea şi Leul, fiindcă, prin lege, forțele de ordine n-au drept de vot; trebuie să fie întotdeauna imparțiale! După care împerechem votanții. Adică iese unul din cortul DA şi unul din cortul NU, se iau de mână şi pleacă. Şi tot aşa, rând pe rând, până se goleşte un cort. Iar cuvântul de deasupra uşii celuilalt e rezultatul referendumului. Rămân în cortul NU oameni care nu mai

au pereche în DA? Înseamnă că majoritatea nu l-a vrut pe Oz. Rămân în cortul DA? Înseamnă că majoritatea l-a vrut! Simplu ca bună ziua!

— Păi, obiectez eu, votul nu trebuie să fie secret?

— Nț, face ea, cu un aer savant, secretomania e adăpostul corupției.

Subiectul mi se pare prea subtil ca să-l dezvolt, aşa că trec la altceva.

— Şi cum încap atâția oameni în două corturi?

— Încap. În corturi punem platforme supraetajate, şi oamenii nici nu-s chiar aşa de mulți. La noi nu votează decât cei trecuți de douăzeci şi cinci de ani. Şi nu primim nici bătrânii despre care se ştie că au dat în mintea copiilor, nici pe cei care nu-s destul de sănătoşi ca să poată sta în cort în picioare, fiindcă mintea din trupul bolnav e şi ea bolnavă!

Mă gândesc din nou că puțin îmi pasă, şi nu mai insist. Din partea mea, n-au decât să se îndese în corturile alea ca sardelele. Eu nu-mi doresc decât să mă-ntorc acasă înainte de a începe DA-urile şi NU-urile lor să se împerecheze dând mână cu mână.

Şi, fiindcă imediat ce mă întind pe patul din camera somptuoasă care mi s-a oferit, mi se întâmplă, spre propria mea surprindere, să-mi aduc aminte că anumiți quadlingi sunt supuşii Glindei, vrăjitoarea bună de la miazăzi, al cărei ținut se întinde dincolo de muntele capetelor-ciocan, sub țeastă prind să mi se contureze, e drept că încă destul de vag, vreo două-trei planuri de întoarcere în lumea unde a rămas Raluca.

Încep prin a o iscodi pe fata care-mi aduce cina, în foşnetul uşor al rochiei de mătase verde.

— Am o durere groaznică de cap, cred că am răcit în timpul zborului cu maimuțele, mă plâng, dându-mi silința să vorbesc pe nas, cu voce răguşită. Mi-ai putea face rost de-o aspirină?

Mă priveşte cu milă în ochi şi cu un zâmbet stânjenit pe buze.

— Asp... asprină? Ce e asprina? Poate vreo plantă care nu creşte pe la noi?

Mă dezumflu ca un balon căzut într-un cuib de viespi şi simt o poftă nebună să-mi înfig degetele în beregata lui Oz, să pun capăt bătrâneții lui perpetue sfâşiindu-l cu ghearele şi cu dinții.. Încerc să-mi regăsesc calmul strângând apăsat din pleoape şi abia atunci îmi dau seama că fata îmi vorbeşte.

— ...ochii, nu-i aşa? Ți i-a obosit strălucirea oraşului, sunt sigură că de asta te doare şi capul. Trimit pe cineva la poartă, să-ți aducă o pereche de ochelari. Oz e vrăjitor, el poate îndura strălucirea verde a smaragdelor, maimuțele o suportă fiindcă ochii lor nu văd culorile, oamenii de paie şi cei de tinichea n-au ochi adevărați, iar Leul trebuie să fi mâncat vreodată vreo pisică, de aceea i s-au întărit ochii... Însă noi, ceilalți...

— Leul mănâncă pisici? o întrerup, cu gândul la mustața neagră de mâță, şi ea un ingredient esențial al salvatoarei esențe de ozgogoriță.

— Aşa se zvoneşte, zâmbeşte ea, cu sfială. Pisicile sunt animale vrăjitoreşti şi, de când au pierit cele două coto-

roanțe, cea de la răsărit și cea de la apus, s-au ascuns toate prin păduri...

— Vrei să spui că în orașul ăsta nu există nicio pisică?! întreb, cu glasul ascuțit de disperarea unei planete întregi.

— Vai de mine! exclamă ea, oripilată. Pisicile sunt animale vrăjitorești, sălbatice....

— Scuză-mă, îi arunc peste umăr, și ies trântind ușa, ceea ce atrage privirile mirate ale maimuțelor străjeri, cărora le zvâcnesc ușor aripile strâns înfășurate în jurul trupurilor.

Nu le dau nicio atenție. Văd stele verzi de tare ce bat cu pumnii în ușa de vizavi de a mea, ușa dormitorului impunător pe care Oz l-a reluat în stăpânire.

El se grăbește să-mi deschidă și să mă tragă înăuntru.

— Ce-i? mă întreabă, speriat ca un iepure. Suntem în pericol?

— Numai tu, ghiujule, mă zborșesc, numai tu. Ori îmi spui cum o să prepari licoarea aia deschizătoare de oglinzi într-un oraș unde nu există nici picior de pisică și unde oamenii n-au auzit în viața lor de aspirină, ori zbori imediat – fără retur – până pe muntele capetelor-ciocan!

Deși mai scund decât mine, Oz mă privește de sus, cu un zâmbet superior, ca un profesor eminent care se uită peste ochelari la repetentul clasei.

— Aaa, asta era? Un bob zăbavă...

Își ia sacoșa burdușită de pe scaunul cu spătar de tron pe care se lăfăie, lăbărțată ca o balegă, o pune pe o masă ovală, acoperită cu postav verde, și scoate tacticos din ea

mai multe cutii de aspirină neîncepute şi un tub gros de sticlă, cu dop de plută, în care se înghesuie fire lunguiețe de păr negru, gros – mustăți de pisică.

— Le port mereu la mine, îmi explică, îndatoritor... Sunt bune pentru multe vrăji... ăă..., în fine, pentru numeroasele încercări de vrajă pe care le fac.

Mă aşez pe scaunul pe care a stat sacoşa, pe de-o parte mai liniştit, pe de alta mai furios – în minte mi se conturează din ce în ce mai clar ideea că am fost răpit, că sunt sechestrat, la bunul plac al unui moşneag pe un sfert vrăjitor şi pe trei sferturi şarlatan...

— Lasă numeroasele încercări, bombăn, ca un țânc supărat. Pune mâna şi fă ozgogorița aia. Vreau să plec imediat ce folosesc a treia oară boneta. Pe urmă oricum nu-ți mai sunt de niciun folos.

Se uită la mine – cred că s-a prins că mă dă gata cu privirea de câine bătut.

— O să-mi fii întotdeauna de folos, în chip de consilier al coroanei... Ca al doilea om din regat... Cine altcineva îți mai oferă atâta putere?

„Nu vreau putere", spune primul meu gând. „O vreau pe Raluca."

„Raluca te-a părăsit", spune al doilea gând.

„Poate se-ntoarce", spune gândul al treilea.

„De ce să te-mbeți acasă, de unul singur?" spune gândul al patrulea. „Aici te simți mereu ca şi cum ai fi beat – fără să bei nimic!"

„Aici eşti într-o poveste", spune gândul al cincilea. „Cine nu-şi doreşte o viață ca-n poveşti?"

„Nu vreau să trăiesc într-o poveste", spune gândul al şaselea.

„Nu vreau să mor într-o poveste", spune gândul al şaptelea. „Ucis de kalidahi, sau de capetele-ciocan, sau de maimuţele înaripate, sau de complotiştii care l-au dezmembrat pe bietul Sperie Ciori..."

„Poate nici n-ai muri cu adevărat", spune gândul al optulea. „Poveştile nu sunt adevărate!"

„Cine poate şti?" spune gândul al nouălea.

— Nu vreau putere, spun eu, cu glas tare. Vreau să mă-ntorc în lumea mea.

— După ce-o să mă văd pe tron, o să am tot timpul pentru vraja asta, promite el.

— Ai timp şi-acum, subliniez eu.

— N-am. Trebuie să-i supraveghez pe smărăgdezi, se justifică el. Altfel sunt în stare să sape un tunel din mijlocul cortului NU până în cine ştie ce cotlon din oraş, ca să intre din nou în cort cei care-au ieşit.

— Îi supraveghez eu, mă ofer. Şi se poate face o numărătoare simplă a votanţilor, adaug, expunându-mi o idee abia încolţită. Toţi cei care ies din corturi pun câte o pietricică într-o urnă – poate fi şi un butoi, nu e nevoie de ceva special. Pe urmă numărăm pietricelele şi, dacă depăşesc numărul populaţiei cu drept de vot, e clar că s-a trişat.

— Şi cine dracu ştie care e numărul populaţiei cu drept de vot? Crezi că ăştia au făcut vreun recensământ? Pe vremea mea ştiu sigur că nu s-a făcut!

— E bine totuşi să se ştie câţi oameni au votat, insist.

— Da, ideea e bună, recunoaşte el. Dar n-o pune nimeni în practică fără tratative. Vezi ce ocupați suntem? Amândoi?

— Ba eu o să-mi găsesc timp pentru a treia poruncă: o să le cer maimuțelor să ne ducă pe amândoi la vrăjitoarea Glinda. Poate m-ajută ea să plec de-aici. Iar tu o să te-ntorci din țara ei cum o să poți, fiindcă o să le dau maimuțelor boneta înapoi.

Oz mă măsoară din cap până-n picioare, în tăcere. Ca şi cum nu i-ar veni a crede că vorbesc serios.

— Nu te prosti, spune, într-un târziu. Uite, de mâine m-apuc să prepar esența de ozgogoriță.

— Hm, fac eu, neîncrezător. Vreau pantofii Dorotheii, ca zălog din partea ta.

Mă priveşte cu gura căscată – după ce îi cade falca.

— Pantofii Dorotheii? Păi îmi trebuie pentru meditațiile mele, nu ți-am povestit ce mult m-au ajutat? Ce să faci cu ei, oricum nu-i poți încălța, nu te-ajută să pleci de-aici? Nu-ți încap lăboanțele-n ei.

— Pot să meditez şi eu cu ei în mâini şi cu boneta pe cap, că tot e la mine, ripostez.

— Da, sigur, cedează el, mai repede decât m-aş fi aşteptat, şi-mi întinde pantofii cu o mână care tremură uşor şi cu privirea de câine bătut – de care nu mă mai las înduioşat.

Îi iau şi-l întreb, studiindu-l cu ochi îngustați:

— În cât timp e gata licoarea aia?

— Nu ş...ştiu, se bâlbâie, îmi m...mai trebuie nişte... ingrediente secrete, nu ştiu în cât timp le găsesc... Şi nu pot

să lucrez sub stres... Ar trebui să-mi laşi boneta aici. N-o pot întrebuința până ce nu le dai tu maimuțelor şi a treia poruncă, dar nu vreau să trăiesc cu teama c-o s-o foloseşti împotriva mea, când o să-mi fie lumea mai dragă... Deşi aş fi vrut s-o foloseşti pentru mine...

Mă mulțumesc să-l privesc întrebător.

— O să am nevoie de o gardă de corp şi după referendum, când maimuțele vor scăpa de însărcinarea asta. Aş fi vrut să meargă cu mine, ca s-angajăm şi s-aducem aici nişte capete-ciocan.

E rândul meu să rămân cu gura căscată.

— De ce crezi c-ar vrea să intre în slujba ta?

— Fiindc-o să le promit un elixir cu sământă de mâini – ca s-aibă şi ei brațe, nu?

— Şi-o să li-l poți da?

Moş şarlatanie ridică din umeri.

— Nu ştiu, dar vor vedea că mă străduiesc. Şi sunt sigur că-ntre timp o să-i conving să nu şi le mai dorească!

Mă îndoiesc de puterea lui de convingere – pe mine nu m-a convins de nimic, mai întâi a profitat de beția mea şi acum mă şantajează, mă momeşte cu promisiunea unei întoarceri acasă... Şi mai vrea şi boneta zălog...

— Ei, întreabă, de parcă mi-ar fi auzit ultimul gând, îmi dai boneta? Sau le porunceşti maimuțelor să mă-nsoțească la căpățânoşi?

De fapt, mă întreb, la ce-mi trebuie mie boneta asta? E bună ca să chemi maimuțele, să le dai porunca ta... Dar maimuțele sunt aici, le pot porunci oricând pentru a treia oară... Nț! Şi dacă nu mi-o ascultă decât atunci când sunt

gătit cu acest accesoriu înzorzonat? Când le-am poruncit să ne păzească până la referendum o aveam pe cap, mi-o pusesem ca să impresionez unitatea pedestră de ordine... N-am pe cine să-ntreb, n-am cu cine să mă sfătuiesc, nu vreau să risc... Mai bine mint! Cu şarlatanii trebuie să te porţi ca un şarlatan!

Las nedumerirea să mi se citească pe chip, ridic şi din umeri...

— Ştiu şi eu? răspund. Mă mai gândesc până mâine. Tu ocupă-te de ozgogoriţa aia.

Şi plec, cu boneta pe cap şi cu pantofii strânşi la piept.

Pe coridorul larg, bogat împodobit, căpetenia maimuţelor stă de vorbă cu un Sperie Ciori şi cu un Om de Tinichea. Iar pe fereastra deschisă se aude sloganul susţinătorilor lui Oz:

— Azi sunt fericit, Oz a revenit!

Pare scandat deja de mai bine de o mie de glasuri, şi mă întreb dacă ghiujul escroc a fost într-adevăr iubit, dacă guvernarea succesorilor săi e într-adevăr dezastruoasă, sau dacă talentul lui de ventriloc a reuşit într-adevăr să-i bage-n sperieţi pe orăşenii relativ creduli, dacă te gândeşti că încă-şi mai poartă inutilii ochelari care nu fac altceva decât să creeze iluzia verdelui omniprezent!

— Oo, exclamă Omul de Tinichea, cu ochii la pantofii de la pieptul meu şi, dacă nu mă înşel, cu multă uşurare, eşti îndrăgostit! Numai un om bun poate iubi aşa!

— Îndrăgostit de Dorothea! exclamă şi Sperie Ciori, plăcut surprins, probabil recunoscând pantofii.

— O cheamă Raluca, mă trezesc spunând.

Omul de paie clatină din cap.

— Nu e prea frumos din partea ei că şi-a schimbat numele, dar... Dar oricum ne e dor de ea! Spune-ne cum ai cunoscut-o, unde e... Adică, stai, aşteaptă, să-l chem pe Leu, s-audă şi el!

Dă să plece în fugă, dar îl prind de umăr – cu mai multă forță decât e necesar pentru a-l opri pe unul ca el, aşa că se clatină violent şi cade în fund.

Toate maimuțele de pe coridor chicotesc, inclusiv căpetenia.

— Îmi pare rău, spun. N-am vrut să te trântesc, doar să te rețin. Nu vreau să vă mint. N-o cunosc pe Dorothea.

— Atunci de unde ai pantofii şi ce faci cu ei? întreabă Sperie Ciori, pe ton care se vrea aspru.

Stau în cumpănă. Să le spun, să nu le spun? Din câte i-a descris Baum, păreau băieți buni şi, dacă ar şti că Oz a plâns văzând cum au decăzut...

— Sunteți originalii? îi întreb. Primul Sperie Ciori şi primul Om de Tinichea?

Dau amândoi din cap, încuviințând cu gravitate.

— Atunci haideți să stăm de vorbă în camera mea, îi invit. Vino şi tu, dacă vrei, îi spun căpeteniei maimuțelor, dintr-odată ştiind, fără dubiu, cum am să folosesc boneta pentru a treia oară. Şi mă gândesc că ar trebui s-o fac când sunt de față cât mai multe maimuțe, aşa că întreb: Dar, mai înainte, aş vrea să dau a treia poruncă.

— Fireşte, stăpâne, suntem numai urechi, spune şeful cetei, şi toată suflarea maimuțească de pe coridor se strânge ciotcă în jurul meu.

— Vreau să-mi fiți prietene, maimuțelor, adică să mă ajutați ori de câte ori o să credeți că merit.

Maimuțele mai tinere chicotesc. Căpetenia mă priveşte cu ochi mari, îşi arată dinții, clatină din cap...

— Ciudată poruncă, zice, printre dinți.

— Dar nu e de neîndeplinit, spune Omul de Tinichea. E drept că se întinde la nesfârşit, dar nu vă cere să faceți nimic împotriva voinței voastre.

— E o poruncă înțeleaptă, comentează solemn Sperie Ciori.

— Şi, oricum, noi, maimuțele, suntem obligate să ne supunem, decretează căpetenia. Va fi precum doreşti. Şi acum haidem, sunt curios s-aud ce ai de povestit.

— Putem veni şi noi, eu şi Zyky? întreabă pipernicita, ținând de mână o altă creatură înaripată, nu cu mult mai mare decât ea.

Căpetenia cade din nou pe gânduri.

— Veniți, poate o să v-ajute să căpătați mai multă minte şi n-o să mai faceți ce-ați făcut când ați pierdut boneta!

Cele două râd mânzeşte, celelalte maimuțe se împrăştie din nou pe coridor, eu deschid uşa camerei mele şi îmi las invitații să intre înaintea mea.

— Vasăzică ghiujul e cel pe care trebuia să-l pedepsim fiindcă ne-a furat boneta, strigă cu glas ascuțit pipernicita, imediat ce-mi închei povestea. Aveam eu o bănuială! Mă duc să-l jumulesc!

— Ba te poftesc să-ți vezi de treabă! se rățoiește căpetenia. Încă mai trebuie să îi purtăm de grijă – până la referendum, ai uitat? Și pe urmă, dac-o să câștige, o să aibă de partea lui întregul Țaroz!

— Și nici nu e chiar atât de rău, intervine Omul de Tinichea. Se pare că ne-a dat creierul, inima și curajul fără niciun gând ascuns, a fost convins că ne dăruiește tot ce e mai bun. Pot să-l aduc pe Leu, să-i povestești și lui? adaugă, cu ochii la mine. S-audă din gura ta?

— Iar ăștia fură, se trezește vorbind Sperie Ciori. Și deputații, și senatorii, și miniștrii... Văd până și eu, care-s un prost, un om de paie fără minte!

— Adică vrei să trecem de partea lui? întreabă Omul de Tinichea, cu o vagă speranță în glas.

— Nu, zice Sperie Ciori. Acum suntem forțe de ordine, imparțiale. Să fim așa cum trebuie să fim, adică să nu mai fim împotriva lui.

— Și ce ne facem dacă ne cere din nou să-i jurăm supunere ca să nu le poruncească maimuțelor să ne-arunce pe muntele capetelor ciocan, așa cum ne-a amenințat? întreabă Omul de Tinichea.

— Dacă n-are un anumit obiect, nu ne poate porunci nimic, spune pipernicita, cu ochii la boneta pe care-o țin în brațe, lipită de pantofi.

— Dar oare nu-s dator să i-o înapoiez? mă întreb eu, cu voce tare. Mi-a dat-o fără s-o fi folosit și...

Și mă gândesc, ca prostu', la privirea lui de câine bătut.

— Da' de unde! se strâmbă căpetenia. Ți-a dat-o numai ca să scape de răzbunarea noastră, ca să ne-nchipuim că

tu eşti ăla care ţi-a însuşit-o pe nedrept. Dacă eşti dator să i-o înapoiezi cuiva, atunci eşti dator să le-o înapoiezi prietenilor tăi! adaugă, bătându-se cu pumnul în piept.

„Hopa! Şi maimuţoiul mă şantajează? Suntem prieteni numai dacă ne dai boneta înapoi?"

— Aşa ar fi corect, declară sentenţios Sperie Ciori. Cât despre pantofi...

— Aş fi vrut s-ajung cu ei la Glinda, mărturisesc, profitând de ocazie ca să mai amân problema bonetei. Poate ştie vreo vrajă ca să-i mărească, să-i pot încălţa şi să pot pleca şi acasă, cum a plecat Dorothea.

— Dacă sunt modificaţi într-un fel sau altul, îşi pierd puterea, spune, sigur pe el, Omul de Tinichea. Am citit asta într-o carte veche, groasă, rămasă de la vrăjitoarea care-a domnit asupra vinkiezilor înaintea mea.

Oftez zgomotos şi am un chef nebun s-arunc pantofii pe fereastră.

— Atunci ce mă fac? Nu mai rămâne decât esenţa aia de ozgogoriţă. Şi Oz n-o să mi-o mai prepare niciodată dacă nu-i dau boneta înapoi...

— Nici dacă-l săltăm în văzduh şi-l ameninţăm că-l azvârlim printre kalidahi? rânjeşte pipernicita.

— Iar ai uitat că moşului trebuie să-i purtăm de grijă? o apostrofează soră-sa Zyky.

— O să poţi folosi pantofii de argint, spune Sperie Ciori. În ţinutul altinezilor, acolo unde speriam eu ciorile din lan, aveam vecin un pantofar foarte iscusit. Sunt sigur că-ţi poate face o pereche de pantofi cu tălpi ca nişte picioare mai mici, aşa încât să intre în pantofii fermecaţi. Şi-o să-i

poți încălța fără să-i modifici, şi-o să-ți loveşti pe urmă de trei ori călcâiele, şi-o s-ajungi oriunde-o să doreşti!

„Ce idee!" îmi spun. „Pantofi-reducție! Şi mie nu mi-a trecut prin minte, a trebuit s-o primesc de la un cap de paie!"

— Vă ducem pe tine şi pe Sperie Ciori până la pantofar şi înapoi, făgăduiesc! se jură căpetenia maimuțelor. Şi, dacă ne înapoiezi boneta, îi facem şi lui Oz un hatâr, de dragul tău. Mergem cu el la capetele-ciocan, să-şi angajeze străjeri din rândurile lor, dac-o putea!

În Oraşul Smaragdelor plouă. Încet, mocăneşte. În ziua referendumului.

Stau în ploaie, mutându-mi umbrela grea dintr-o mână într-alta, alături de Oz, de Pricops-Ylă şi de Shmenuy-Ala, cu fața către smărăgdezii care ies pe rând din corturi, fac posibilă numărătoarea sugerată de mine punând câte o pietricică într-o oală de ciorbă cât aia de la cantina săracilor (se pare că în Oraşul de Smaragd nu se folosesc butoaie), fiecare se ia de mână cu cel ivit aproape în aceeaşi secundă şi cu el din măgăoaia acoperită cu pânză impermeabilă de alături şi pleacă, perechi-perechi, către poarta oraşului. Le privesc nostalgic mâinile împreunate, văzând în ele simbolul unei ideale (şi/sau utopice!) bune înțelegeri dintre oameni, în ciuda părerilor politice diametral opuse...

Pe urmă îmi alunecă ochii către capetele-ciocan – sfidând toate aşteptările, bătrânul Oz a reuşit să racoleze

nouă –, care patrulează în jurul corturilor, alungindu-şi gâturile ca să-şi azvârle căpăţânile vigilente într-o parte şi-ntr-alta, dar mulţumindu-se, cel puţin deocamdată, să izbească doar stropii de ploaie, şi către maimuţele care zboară deasupra întregii scene a scrutinului în plină desfăşurare, ca nişte uriaşi lilieci negri, şi mă simt asediat de forţe pe care mi-e imposibil să le înfrâng, captiv într-o lume ostilă.

Şi chiar sunt captiv, captiv în Ţaroz... probabil pentru totdeauna. Acum o săptămână mi-am luat rămas bun de la ambele unităţi de ordine – cea pedestră şi cea înaripată – şi de la fata cu rochie de mătase verde care-mi aduce mâncarea, îmi mătură podelele şi-mi şterge praful de pe mobile, şi am plecat, purtat de maimuţica pipernicită, către pantofarul altinez, fiindcă ajunsesem în sfârşit în ziua în care-mi promisese că aveau să fie gata încălţările-reducţie, numai bune de îmbucat în pantofii de argint. Şi chiar s-au îmbucat, şi mi-am lovit călcâiele unul de altul până ce mi-am îndurerat toţi muşchii picioarelor, dar nu m-am clintit din loc. Adică nu m-am clintit decât după ce m-a înşfăcat pipernicita, aşa cum eram, cu pantofii noi în pantofii de argint şi cu cei vechi legaţi între ei cu şireturile şi agăţaţi de gât, şi m-a adus înapoi, în camera mea din palatul lui Oz, alias Palatul Parlamentului. Iar în cameră, alături de masa pe care mai erau încă trei perechi de pantofi identici cu aceia pe care mi-i încredinţase cu atâta uşurinţă drept zălog, mă aştepta ghiujul în persoană, purtând pe creştet boneta maimuţelor, sau cel puţin una care-i

semăna leit, şi fiind însoţit de o escortă alcătuită din două capete-ciocan.

— Una dintre puţinele vrăji care-mi reuşeşte e clonarea obiectelor neînsufleţite, mi-a mărturisit el. În fine, când spun îmi reuşeşte exagerez puţin, nu reuşesc să le reproduc şi calităţile magice. Îţi fac cadou şi aceste trei perechi de pantofi, la fel de neputincioşi ca ăia cu care-ai reuşit să te-ncalţi. Dacă nu mă crezi, îi poţi proba. Perechea originală e la loc sigur şi-o să ţi-o dau când o să cred c-o meriţi, trădătorule! Cât despre ozgogoriţă, poţi să-ţi pui pofta-n cui! Nu fiindcă, în ciuda pactizării sale ticăloase cu maimuţoii înaripaţi, n-aş fi dispus să ţi-o pregătesc, ci fiindcă n-am de unde lua cei doi pumni de mălai neapărat necesari. Credeam că reprezintă ingredientul cel mai uşor de procurat, dar tocmai am aflat că, acum patru ani, o molimă bizară a distrus tot porumbul de pe aceste meleaguri. Trebuie să fi fost ceva rezultat din negreala în care s-a preschimbat, prin topire, vrăjitoarea rea de la Apus. Dorothea a aruncat-o cu nepăsare, lăsând-o să fie absorbită de pământ. Oricum, ultimele rezerve de boabe şi de mălai s-au terminat acum o lună.

— Şi cu boneta asta din capul tău ce e? am găsit eu putere să-ntreb. Ai furat-o iar de la maimuţe?

Ghiujul a chicotit, cu ochii sticlind.

— Greşeşti de două ori, dragul meu prieten. În primul rând, eu unul n-am furat boneta niciodată. N-am făcut nimic altceva decât să folosesc un obiect căzut din cer în nacela balonului meu. Şi, în al doilea rând, actualul acoperământ al capului meu n-a ajuns niciodată înapoi, la ji-

vinele înaripate. Tu ai folosit, şi le-ai înapoiat, singura clonă desăvârşită care mi-a reuşit vreodată. Vreau să spun că boneta duplicat conține inclusiv puterea de a supune maimuțele, după cum bine ați văzut, şi tu, şi ele.

— Nu te cred! Minți, nu se poate, a strigat pipernicita, care, în loc să plece după ce mă adusese în camera mea, rămăsese lângă uşă, ascultând cu mare atenție vorbele lui Oz şi urmărindu-l cu ochi curioşi, bulbucați.

— O să mă crezi îndată, a zis el, râzând. Şi s-a pornit să turuie, sprijinindu-se numai pe piciorul stâng: Ep-pe, pep-pe, tak-ke!

Imediat ce a rostit şi următoarele două formule magice, uşa s-a deschis brusc, pocnind-o pe pipernicită, şi în cameră s-au bulucit toate celelalte maimuțe, în frunte cu căpetenia, care purta pe creştet cealaltă bonetă de aur.

— Ticălosul a făcut încă o bonetă! Cu aceleaşi puteri ca prima! s-a grăbit pipernicita să lămurească lucrurile, cu lacrimi de ciudă prelingându-i-se pe obrajii păroşi.

După ce s-a potolit vacarmul şi toate maimuțele au priceput ce se-ntâmplase, Oz a şi dat prima poruncă. A vrut să fie dus până la Glinda şi înapoi, ca să-ncheie cu ea un pact de neagresiune. După care a folosit următoarele două porunci ca să ajungă la altinezi şi vinkiezi, în acelaşi scop. Iar în final le-a promis maimuțelor că le înapoiază şi a doua bonetă dacă sunt de acord să-i asigure transportul, dus-întors, şi până la vrăjitoarea bună din Miazănoapte.

Aşa că acum căpetenia maimuțelor şi soața sa zboară pe deasupra noastră având fiecare pe cap câte o bonetă

de aur, iar Oz e liniştit dinspre partea vecinilor – de la Răsărit, Apus, Miazăzi şi Miazănoapte – pe care i-a convins, el ştie cum, fiindcă şi-a purtat tratativele fără martori, să-i promită că nu se vor amesteca în treburile lui atâta vreme cât nu se amestecă nici el într-ale lor.

Şi ploaia cade, cade într-una, şi oameni ies şi tot ies din corturi, sunt două şiruri pe care încep să le cred infinite, până în minunata clipa a sfârşitului, când smărăgdezul ivit din cortul DA aşteaptă zadarnic să-i apară perechea din cortul NU.

— Am câştigat! Am câştigat! Am câştigat! zbiară triumfător OZ, ţopăind prin bălţi ca un nebun.

— Să verificăm, spune acru Shmenuy-Ala, scuturându-şi pelerina verde de apa cu care-au împroşcat-o salturile bătrânului vrăjitor. Ascultă, îl întreabă pe ultimul om ieşit din cortul DA, care şi-a aruncat pietricica în oala pentru numărătoare şi se uită spre ieşirea celuilalt cort cu neîncredere, parcă nevenindu-i să creadă că rezultatul referendumului e cel pe care şi l-a dorit, ascultă, mai e cineva înăuntru?

— Da, răspunde el, ca trezit din somn, mai sunt încă trei bărbaţi.

— Numai atât! exclamă înciudat Pricops-Ylă. Adică am pierdut la mustaţă...

Pe urmă îşi îngustează ochii, se uită chiorâş la mine şi la Oz şi adaugă, strâmbând din nas:

— Nu-mi miroase a lucru curat...

„Oare să fi făcut ghiujul vreo şmecherie?" mă întreb. „Şi ce-ar fi putut face?"

— Haideți să ne uităm în cortul NU, propune Shmenuy-Ala. Să nu fi rămas înăuntru vreun alegător leşinat, sau chiar mort. Au stat destul de înghesuiți, s-ar fi putut întâmpla orice...

— Să luăm şi pe cineva cu miros mai fin, zice Pricops, apoi strigă cât îl ține gura: Leule! Vino repede, te-aşteptăm toți patru!

Din baraca în care au dormit constructorii corturilor şi în care s-a adăpostit de ploaie Unitatea Pedestră de Ordine – căci celor cincisprezece Sperie Ciori nu le prieşte când li se udă paiele, celor cincisprezece Oameni de Tinichea le ruginesc şi li se înțepenesc încheieturile, iar Leul face guturai dacă i se murează blana – iese fără chef detronatul rege al pădurii, pe care l-am văzut uitându-se tot timpul pe fereastră, aşa că e desigur la curent cu rezultatul provizoriu al votării.

— Hai să inspectăm cortul NU, îi spune şeful senatului, şi uriaşul animal intră cu greu pe uşa îngustă a cortului lung şi înalt.

Intrăm în urma lui şi noi, toți cei patru oameni care-am făcut-o pe observatorii, ne uităm prin toate cotloanele, străbatem toate cele cinci platforme suprapuse... Şi nu găsim pe nimeni.

— Am câştigat, spune Oz, de data asta calm, fără să mai țopăie. Am câştigat şi gata. Sunt regele vostru..

— Eşti rrregele, încuviințează Leul, care, de când a aflat, din povestea mea, cum a plâns beneficiarul bătrâneții perpetue, îl priveşte cu ochi mult mai buni.

— Eu tot nu pot să cred, mormăie Pricops. Trebuie să fie o şmecherie care ne scapă...

Ca şi cum ar vrea să-i dea dreptate, de afară se aude un sunet strident – semn că e pe aproape reporterul de serviciu al *Trâmbiței de Smaragd,* ziarul devotat republicii parlamentare, spre deosebire de *Slovele Verzi,* care a trecut destul de repede de partea monarhiei.

Ciulim cu toții urechile, care ne sunt curând invadate de strigăte furioase, printre care desluşim cuvântul „sabotaj".

Ne grăbim să ieşim în ploaie, unde dăm cu ochii de vreo treisprezece smărăgdezi palizi, care se apropie dinspre poarta oraşului, unii tremurând din toate încheieturile, alții şchiopătând, alții ținându-se cu mâinile de burtă... În fruntea lor merge reporterul cu trâmbiță, iar în urma lor vin, în fugă, preşedinții celor trei partide, prim-ministrul încă în exercițiu şi Lingush-Ylă, preşedintele asociației Arta Aservită Adevărului

— Sabotaj, sabotaj! strigă reporterul. Cineva a sabotat referendumul! Aceşti cetățeni au fost împiedicați să voteze! O boală ciudată nu i-a lăsat să coboare din pat...

— Da, da, da! scandează un tip vânjos, care vine şchiopătând în urma lui. Aseară eram bine sănătos, şi azi-dimineață m-am trezit cu un picior țeapăn, mort! Abia acum un ceas am început să mi-l simt... Ca şi cum mi s-ar fi făcut o vrajă...

Subliniată de un sunet de trâmbiță, vraja cuvântului *vrajă* întoarce toate privirile spre Oz, care se retrage cu un pas, parcă fără s-o vrea.

— Sabotaj! strigă şi şefii celor trei partide, şi strigătul lor e preluat de o parte din orăşenii care ies grăbiţi pe poartă, atraşi de hărmălaie.

Trâmbiţa sună iarăşi, apoi se aude zbieretul reporterului.

— S-a făcut o vrajă!

— În oraşul ăsta există un singur vrăjitor! urlă Trombon-Ylă.

— Întocmai, spune apăsat Pricops-Ylă, uitându-se urât la Oz.

— De ce să fi făcut eu o asemenea vrajă? se apără inventatorul ozgogoriţei. Poate că oamenii ăştia voiau să voteze pentru mine!

— Am vrut să vin aici şi m-am putut, răsună vocea piţigăiată a unei femei căreia i se bâţâie capul. Până acum un ceas am tremurat atât de tare că n-am fost în stare nici măcar să mă salt din pat...

— Linişte! porunceşte Shmenuy-Ala. Ia spuneţi, oameni buni, da' sincer, în care cort voiaţi să intraţi?

Toate mâinile se îndreaptă, unele tremurând zdravăn, către cortul NU.

— Ei, acum ce mai zici? se strâmbă Pricops-Ylă la Oz.

— Minciuni! Sunt sigur că ăştia au ieşit din cortul NU printre primii şi s-au grăbit să se-ntoarcă în oraş, să-şi pregătească rolurile de bolnavi!

— Poţi dovedi că e aşa? se răţoieşte Abur-Ylă.

— Voi puteţi dovedi că nu e?

— Numai tu puteai să faci vraja asta! strigă prim-ministrul Kivernis-Ylă.

— Zi şi tu ceva! îmi şopteşte Oz, înghiontindu-mă discret.

— Ce? Că vrăjile tale nu-s bune decât de copiat pantofi? ripostez, tot pe şoptite.

— De unde era să ştiu pe cine să vrăjesc? urlă el. De unde era să ştiu cine vrea să voteze împotriva mea?

— Vrăjitorii citesc gândurile! răspunde prompt Îmbrobode-Ala.

— Nu-i adevărat! ţipă Oz.

— Şi-ai văzut cine a fost la demonstraţiile împotriva ta, zice Abur-Ylă.

— Şi dacă ar fi fost aşa, se-nfurie Oz, n-ar fi bătut mai puţin la ochi dacă, în loc să-i îmbolnăvesc, îi hipnotizam să intre-n cortul DA?

— Poate că ai făcut-o şi pe asta! se repede Pricops-Ylă. Sunt aproape sigur c-ai făcut-o! Cu mulţi alţii!

— Dacă vrei pantofii de argint, pe cei veritabili, zi ceva! şopteşte Oz, înghiontindu-mă din nou.

— Chemaţi-i din nou aici, în afara oraşului, pe toţi cei care-au votat, strig, fără să mă-ntreb dacă fac sau nu o propunere utilă şi realizabilă... Să-i numărăm. Să numărăm şi pietricelele din oale, şi o să vedem că numerele nu se potrivesc, că ăştia treiş'pe mint.

— Şi numai voi puteaţi să-i puneţi să mintă! urlă Oz.

— Ultima oală nu e sigilată, strigă reporterul cu trâmbiţă. De când vă certaţi aici, ar fi putut umbla cineva în ea!

— Şi chiar dac-ar fi fost! Ce e un sigiliu pentru un vrăjitor? râde Trombon-Ylă.

— Să repetăm referendumul mâine! propune Oz, exasperat.

— De parcă mâine n-ai putea să faci alte vrăji! hohoteşte Kivernis-Ylă.

— Vrăjitoru-a sabotat! Vrem să fie alungat! scandează o parte a mulţimii adunate în jurul nostru.

— Oz nu este vinovat! Vrem să fie-ncoronat! scandează alte glasuri, parcă mai numeroase, cărora li se alătură vocile de bas ale capetelor-ciocan.

Pricops-Ylă se întoarce în direcţia lor:

— Şi asupra voastră a aruncat vreo vrajă, nu mă îndoiesc!

— Pantofii! mă-nghionteşte din nou OZ. Vrei pantofii? Jur pe viaţa mea că o să-i ai în clipa când mă urc pe tron!

— Oamenii ăştia, care spun c-au fost bolnavi, trebuie interogaţi, strig eu. Şi ei, şi rudele lor, şi vecinii lor. Trebuie să-i interogheze o comisie imparţială. Numai aşa vom dovedi adevărul!

— Comisie imparţială? pufneşte Îmbrobode-Ala. Pe asta de unde-o luăm? O scoate Oz din pălărie?

— Aţi uitat că există o asociaţie numită Arta Aservită Adevărului? se amestecă Lingush-Ylă.

Dar nu-i dă nimeni atenţie, numai Leul mârâie la el:

— Pe cine crrrezi crrretin?

Eu arăt în sus, către maimuţele care continuă să planeze deasupra noastră.

— Comisia e acolo!

— Maimuţele?! exclamă, într-un glas, la fel de revoltaţi, Oz şi Kivernis-Ylă.

— Ai cumva impresia că maimuțele au ținut vreodată cu Oz? îl întreb pe cel de-al doilea.

— Are dreptate, se amestecă Smenuy-Ala. Şi cred... sunt aproape sigură că putem obține o garanție a... imparțialității lor.

„O să obțineți pe naiba. Ambele bonete sunt la ele. Nici măcar Oz nu mai are vreuna, apartamentul lui a fost percheziționat", spune primul meu gând.

„Dacă nu cumva a ascuns-o acolo unde-a ascuns şi pantofii", spune gândul al doilea.

„Şi ce dacă o fi ascuns-o?" se burzuluieşte al treilea gând. „De-abia are mai multe şanse să urce pe tron! Nu asta vrei acum?"

— Iar tu ai cumva impresia că maimuțele nu mă urăsc? mă întreabă Oz.

— Nu trăiesc din impresii, ripostez. Am o certitudine.

— Care? se strâmbă el.

— Crezi că momentul e potrivit pentru confidențe? îi întorc eu strâmbătura.

— Am vrea să ne sfătuim între noi, zice Kivernis.

— Bun, noi ne retragem, zice Oz, trăgându-mă deoparte. Apoi îşi repetă întrebarea: Care e certitudinea aia?

— Că maimuțele sunt datoare să m-ajute, prieteneşte, dacă sunt de părere că merit. Prin urmare, dacă nu-mi ascunzi nimic, dacă nu mă faci să le mint fără voia mea, dacă nu i-ai îmbolnăvit tu pe oamenii ăia, dacă n-ai făcut pe nimeni să intre în cortul DA împotriva voinței lui...

— Păi, se zborşeşte ghiujul, crezi că dacă eram în stare de asemenea fapte, mai aveam nevoie de referendum?

— Dar pe vecini cum i-ai convins să semneze pactele alea?

— A, zice el, cu o fluturare de mână care-mi dă de-nțeles c-a fost o bagatelă, vrăjitoarelor le-am spus cum am clonat boneta, iar altinezilor şi vinkiezilor le-am clonat câteva zeci de saci cu aur...

— Hm, pufnesc eu, şi pentru smărăgdezii care-au votat DA n-ai clonat nimic, nimic?

— Ei, zice el, cu jumătate de gură, poate că da, câteva flecuşteţe inofensive, pentru vreo câţiva... Şi adaugă, cu aplomb: Dar asta nu-nseamnă că i-am făcut să intre în cortul ăla împotriva voinţei lor!

— A fost un semnal, cu siguranţă, ştii, când a zbierat Pricops-Ylă la Leu: „te aşteptăm toţi patru". A divulgat de fapt rezultatul alegerilor, a anunţat că Oz a câştigat cu patru voturi în plus, şi cineva care stătea pe undeva la pândă a dat vestea mai departe, şi au ştiut că e prea destul să vină cu treiş'pe reclamagii, că pot să dea totul peste cap!

Pipernicita vorbeşte cu aprindere, măsurând camera mea cu pasul, şi vârfurile aripilor strâns lipite de trup îi zvâcnesc uşor. Pare să fie un tic involuntar.

— Ăştia sunt nişte netrebnici, şi doar soaţa căpeteniei a zis că e mai bine să nu ne-amestecăm, dar el nu şi nu, că ţi-o datorăm, fiindcă ne-ai devenit prieten şi porunca ta, ca stăpân al bonetei, a fost să te-ajutăm când te credem

demn să fii ajutat... Şi uite că acum nu mai avem bonetele!

— Ce faceee?! țip eu, sărind de pe scaun.

— Sst, zice ea, mai încet, dacă dă cineva peste mine aici o să fim acuzați de părtinire!

— Cum adică nu mai aveți bonetele? întreb, apăsând pe fiecare cuvânt, dar cu voce scăzută.

— Au fost furate... De fapt, de asta m-au trimis încoace, ca să-ți povestesc – fiindcă sunt mică, pot intra la tine pe fereastră. Azi-noapte, ştii, căpetenia şi soața lui s-au dus la râu... Nebuni bătrâni, cică li se făcuse de-o noapte romantică, înțelegi, scăldat, hârjoană prin pădure... Şi n-au intrat în apă cu bonetele, le-au lăsat pe mal, le-a fost teamă să nu li le ia undele, că sunt repezi... Dar mai bine s-ar fi dus pe râu la vale. Că nici n-au ajuns bine în mijlocul albiei, când cineva a ieşit din tufe şi le-a înşfăcat, pe amândouă. Şi, fiind lună plină, i-au văzut mutra. Era Lingush-Ylă, *criticul literar, graficianul, poetul, coregraful, compozitorul, bun sfătuitorul şi nepărtinitorul* – el în persoană! De-acum poate să-şi scrie şi hoț pe cartea de vizită! S-au repezit amândoi după el, dar din apa aia care curge iute ieşi întotdeauna cu mult mai către vale de locul unde ai intrat. Borfaşul avut timp să se ascundă în hățiş, nu i-au mai dat de urmă! Au anunțat toată ceata, şi l-am căutat degeaba, cu toții, şi în luncă, şi în pădure, şi pe câmpie, şi în oraş... Iar către ziuă, când să ne odihnim, am şi auzit chemarea bonetei! Era pe capul lui Kivernis-Ylă. Şi ne-a dat trei porunci:

„Nu vă atingeți, câte zile veți mai avea, voi şi urmaşii voştri, de Lingush-Ylă şi de-ai lui!"

„Ori de câte ori o puteți face fără martori, decapitați capetele-ciocan din garda lui Oz!"

„Aşteptați o săptămână, lăsați impresia că-n timpul ăsta faceți cercetări şi anunțați apoi că vrăjile babalâcului i-au împiedicat într-adevăr pe toți reclamanții să ajungă la vot!"

Şi cu asta basta, a pus boneta pe creştetul lui Pricops-Ylă şi ne-a spus că putem pleca.

Şi nici n-am plecat bine, că ne-a şi chemat cealaltă bonetă! Era pe țeasta unui cap-ciocan, fiindcă Oz ne-a mai dat trei porunci, şi acum n-o mai poate face. Oricum, uite ce-a vrut căposul:

„Nu vă atingeți, câte zile veți mai avea, voi şi urmaşii voştri, de Lingush-Ylă şi de-ai lui!"

„Aşteptați o săptămână, lăsați impresia că-n timpul ăsta faceți cercetări şi anunțați apoi că toți reclamanții sunt mincinoşi, c-au vrut să-l saboteze pe Oz şi alegerile, din porunca prim-ministrului şi a clicii lui!"

„Pândiți toți reclamanții şi, când o puteți face fără martori, rupeți-le picioarele, ca să vadă ce-nseamnă de fapt să fii împiedicat să votezi, şi ca să ştie toată suflarea ce pățesc martorii mincinoşi!"

Şi a pus şi ăsta boneta pe creştetul altui căpățânos de-al lui şi ne-a zis că puteam pleca.

Dar n-am plecat. Căpetenia i-a anunțat că nu putem îndeplini a doua poruncă, fiindcă nu se bate cap în cap cu alta, dată mai înainte de Kivernis-Ylă. Şi, a mai zis că-

petenia, „de când am ajuns slugi la mai mulți stăpâni, la noi primul venit e primul servit".

„Al naibii Lingush", a bodogănit OZ, „ne-a spus că n-a putut să fure decât o singură bonetă, şi ne-a vândut-o pe bani grei! Se vede că tot aşa le-a spus şi ălorlalți! Nepărtinitor, deh! Şi noi, fraierii, v-am dat deja poruncă să nu v-atingeți de el! Da' las', c-o rezolvăm cumva şi p-asta! Până una-alta, tu, Al Doilea Ciocăn-Ylă", i-a cerut capului-ciocan care primise boneta, „porunceşte-le acestor maimuțoi ce îți spun eu:

Luați-i pe Kivernis-Ylă şi pe nemernicii lui şi jucați-vă cu ei în văzduh, aruncați-i de la unul la altul, ca pe nişte mingi, până când jură că ies în piața Oraşului Smaragdelor, cu cenuşă-n cap, şi mărturisesc c-au instigat la mărturie mincinoasă împotriva mea!"

Căpetenia le-a explicat că nu putem face nici asta, fiindcă zădărniceşte îndeplinirea unei alte porunci, iar Oz şi-a ieşit din sărite şi a zbierat la noi: „Căutați noduri în papură! Dacă nu faceți ce vi s-a poruncit, data viitoare vă ordonăm să vă-necați în râu – toată ceata!". Şi ne-a dat afară. Şi Căpetenia m-a trimis la tine, fiindcă tu ne-ai îndemnat s-o facem pe comisia imparțială, şi uite ce s-a-ntâmplat!

— Hm, strâmb eu din nas, şi tot eu l-oi fi îndemnat şi s-o facă pe romanticul cu nevastă-sa, ținând tichii de aur pe capetele lor seci? De ce n-au distrus bonetele? De ce nu le-au lăsat măcar în grija cetei?

— Păi, şovăie ea, nu se îndură să distrugă asemenea minunății, iar cetei nu i le-au lăsat din cauză că, data trecută, ştii, eu şi Zyky ne-am jucat cu boneta în pustiu...

Se opreşte brusc, aproape sărind în sus:

— A, era să uit, mai e ceva. Atunci, ştii, în joaca mea cu soră-mea, am scăpat boneta pe o piatră, şi-un rubin s-a fisurat. Şi, zău, e o fisură foarte, foaaarte fină. Dar, acum vreo două zile, când m-a pus căpetenia să lustruiesc bonetele, le-am cercetat cu mare atenţie, şi nici urmă de fisura aia. Aşa că, zic eu, pesemne că babalâcul n-a văzut-o şi-a făcut două clone care nu o au, iar boneta adevărată mai există şi ea pe undeva, probabil ascunsă laolaltă cu adevăraţii pantofi de argint, cei cu putere vrăjitorească-n ei. Şi i-am spus căpeteniei că niciuna dintre bonetele furate nu e cea căreia a jurat bunicul lui că o să-i fie roabă ceata noastră. Şi că, odată ce ştim asta, nu suntem datori să-ndeplinim poruncile. Dar el nu şi nu, o ţine una şi bună că, dacă o bonetă are putere să ne cheme, se cheamă că suntem datori să ne supunem celui care o poartă, şi că, atâta vreme cât nu vede boneta cu fisura, nu crede nimic din ce-ndrug eu, şi...

Şi-n clipa aia bate cineva la uşă, şi amândoi sărim ca arşi. Pipernicita se repede la fereastră, o deschide, şi larma de afară pătrunde înăuntru:

— Vrăjitoru-a sabotat! Vrem să fie alungat!

— Hait! bâiguie ea. Sub geamurile tale sunt demonstranţi anti-Oz. Dacă mă vede vreunul ieşind de aici... se-ncurcă treaba urât de tot!

Încuviinţez dând grăbit din cap şi mă uit cu disperare în jur. Şi privirile îmi cad asupra patului uriaş, cu baldachin, din colţul încăperii.

— Sub pat, îi spun pipernicitei, socotind că-ncape dedesubt. Târăşte-te până în colţul cel mai îndepărtat. Neagră cum eşti, tocmai acolo nu te vede nimeni, chiar dacă se uită după tine. Numai c-o să te cam umpli de praf, până în colţul ăla nici mătura n-ajunge...

Ea n-aşteaptă să-i spun de două ori, dispare imediat dincolo de faldurile cuverturii, iar eu mă lungesc pe pat.

Bătaia în uşă se repetă.

— Intră, zic, cu voce somnoroasă, şi mă întind, ca şi cum tocmai aş fi fost trezit din picoteala mea de la amiază.

În cameră intră menajera în rochie de mătase verde.

— A, te-am trezit, exclamă, stânjenită. Îmi pare sincer rău. Dar Oz, monarhul referendumizat, îmi explică ea, folosind ultimul titlu oficial al ghiujului clonator, te cheamă la sfat, cât mai curând. Şi, dacă tot te-am tulburat, spune-mi, rogu-te, şi ce-ai vrea să ţi se pregătească pentru cină... Vai de mine, cum poţi să dormi cu-atâta gălăgie? se miră, o clipă mai târziu, şi-mi închide fereastra, adăugând: Nu-i mai bine aşa? De-afară vine numai zgomot, praf şi zăpuşeală...

— Da, sigur, e mai bine, încuviinţez, dornic s-o văd plecată. Iar pentru cină pregătiţi-mi ce vă taie capul! Şi lui Oz spune-i că vin îndată, numai să-mi dau cu nişte apă pe ochi, să mă trezesc.

— Am înţeles, răspunde ea, şi pleacă, şi numai ce se-aude uşa că faldurile cuverturii şi-ncep să unduiască...

— Mai bine rămâi acolo, zgâtie, spun eu, eşti în siguranţă sub pat până mă-ntorc.

Ea nu zice nimic, dar de sub cuvertură se iveşte o pereche de pantofi, pantofi de damă, din argint, cu vârfurile ascuţite, parcă strălucind mai tare prin contrast cu mâna neagră şi păroasă care îi împinge. Pe urmă, paralel cu ei, apare, alunecând pe duşumeaua ceruită, o bonetă de aur, cu diamante şi rubine, urmată de cealaltă mână neagră. Şi-abia la urmă iese şi capul pipernicitei, rânjind cu buza suflecată către nas, după obiceiul ei.

— Ei, ia te uită! strigă, atât de tare încât primul meu gând îi mulţumeşte menajerei că mi-a-nchis fereastra. Vezi unde era ascunzătoarea babalâcului? Chiar sub nasul tău, în colţul ăla unde zici că nu se-ajunge nici cu mătura, nici cu privirea!

Îmi trânteşte pantofii în braţe, şi sunt atât de uluit încât îmi scapă şi mă aplec să-i iau, şi când mă ridic ea e deja lângă geam, studiind boneta în lumină, şi rânjeşte fericită, şi-mi face semn să mă apropii şi-mi arată fisura aia, într-adevăr greu de zărit.

— Asta-i adevărata bonetă, spune, şi cred că şi pantofii sunt cei buni...

„Da, cred că da", răspunde un al doilea gând, „cred că pantofii sunt cei buni, şi, Doamne, cred că pot să plec..."

Pipernicita mă zgâlţâie.

— Şi-acum ce facem? Vino-ţi în fire, ne eşti dator cu un răspuns!

„Da, da, aşa e", zice gândul al treilea. „Le eşti dator, şi se cuvine să te porţi frumos, că poate-o să mai ai nevoie de maimuţe, că dacă nici pantofii ăştia nu-s cei veritabili, dacă nu poţi încă pleca..."

— Uite ce să faceți, zic. Mergeți la vrăjitoarea bună din Miazănoapte, o invitați să vă-nsoțească la vrăjitoarea din Miazăzi – sau viceversa, numai să le-aduceți pe amândouă la un loc. Pe urmă le spuneți toată povestea şi le-ntrebați de stăpânul cărei bonete ascultați şi de care nu. Pentru că ele ştiu ce vrajă-a întrebuințat Oz pentru clonare, aşa că, după cât mă duce pe mine capul, ar trebui să ştie ce e de fapt o astfel de bonetă. Iar pe asta, pe cea originală, n-o mai păstrați ca un giuvaer de preț, desprindeți-i nestematele, topiți aurul, preschimbați-o în cu totul altceva, ca să nu vă mai poată înrobi, în niciun chip.

Dă din capul ei negru, părând mulțumită.

— Păi, sigur, sigur, vrăjitoarele trebuie să ştie... Atunci plec.

Întredeschide geamul, şi de afară se aude iar strigătul demonstranților:

— ...sabotat! Vrem să fie alungat!

Închide fereastra la loc, se uită către uşă...

— Nici să nu te gândeşti, îi spun. Pe-acolo e şi mai primejdios. Dacă ieşi pe fereastră rişti doar să fii văzută, dar dacă ieşi pe uşă rişti să fii prinsă!

— Bine, o s-aştept, se resemnează ea. Şi-o să mă uit cum pleci tu, cu pantofii...

„Da, îmi spun. Trebuie să plec. Degrabă, până nu trimite Oz vreun cap-ciocan după mine!"

Mă reped la scrinul în care-am pus pantofii-reducție, opera îndemânaticului altinez, şi pantofii clonă, opera lui Oz, vrăjitorul amator. Şi constat cu surprindere că cei din urmă au început să se înmoaie, să se topească. Faptul în sine

e îmbucurător, poate că bonetele false vor avea aceeaşi soartă, scăpând maimuțele de complicații inutile. Partea tristă, sau mai degrabă tragică, e că am trântit reducțiile în scrin lăsându-le îmbucate într-o pereche de pantofi argintii, care, în starea de acum, s-au lipit de ele! Cum să-i îndepărtez, cum să pun reducțiile în pantofii autentici?!

De ciudă şi de disperare, mă trec toate apele!

Ridic una dintre reducțiile cu partea de jos încleiată în maglavaisul argintiu şi mă întorc către maimuță.

— Uite ce s-a-ntâmplat! Ce mă fac acum? Dă-mi o idee!

Pipernicita îmi aruncă o privire absentă, dar scoate totuşi un strigăt scurt, de uimire, înainte de a-şi relua îndeletnicirea: se străduieşte să-ncalțe pantofii autentici.

Şi chiar reuşeşte, îşi îndeasă în ei palmele picioarelor, ca să le zic aşa. Numai degetul opozabil îi rămâne afară, ceea ce nici nu e rău, reprezintă un mijloc de fixare în plus, riscă într-o mai mică măsură să-şi piardă încălțările pe drum, ca Dorothea.

— Cred că plecăm împreună, îmi spune, potrivindu-şi boneta pe cap. Ştii că pot să zbor ținându-te de subțiori, iar acum nu e vorba decât de trei paşi prin văzduh... Ieşim de-aici fără să ne ştie nimeni, te las acasă, apoi mă-ntorc la ceata mea. Ca să nu mai spun că o să ştim şi unde să te vizităm! Haide, să mergem.

Se suie pe o măsuță scundă şi întinde brațele. Sunt exact la înălțimea potrivită ca să-mi treacă pe sub subțiori.

Stau o clipă pe gânduri. „Dacă mă scapă? Sau dacă pierde pantofii şi nu se mai poate întoarce, şi rămân cu ea ca animal de casă?"

„Ei", îmi fac curaj, „numai cine riscă poate câştiga!"

Mă apropii şi-o las să mă cuprindă strâns cu braţele.

— Gata. Dă-mi adresa!

Hait! Alta acum! Ce adresă-i dau ca să nu greşească?

— Sufrageria mea, răspund. Spune-le pantofilor să ne ducă în sufrageria mea.

— Aha!

Îşi loveşte călcâiele de trei ori unul de altul şi dă porunca, cu voce mai piţigăiată ca de obicei – pasămite şi ei îi e cam frică!

— Mergem în sufrageria lui!

În următoarea fracţiune de secundă mă tem că n-o să se întâmple nimic, că nici pantofii ăştia nu sunt buni, însă apoi am imediat senzaţia că sunt ridicat în văzduh, învârtit – şi tot ce văd în jurul meu e un vârtej neclar –, smucit de trei ori şi... buf! pic pe ceva tare, în timp ce auzul meu captează o voce cunoscută.

— ...umblă băiatul ăsta de atâtea zile?

E vocea mamei. Stă pe fotoliul ei preferat din sufrageria mea, de vorbă cu Raluca...

S-a-ntors Raluca! Chiar s-a-ntors Raluca?

...cu Raluca şi cu soacră-mea.

Urmează trei ţipete. Mă ridic năuc pe fundalul lor, suprapus peste un alt fundal, mai estompat – vocea crainicei de la televizor, din care desluşesc, disparate, expresiile „preşedintelui interimar" şi „preşedintelui suspendat".

„Sigur am ajuns acasă?" se îndoieşte primul meu gând.

„Ce naiba s-o fi întâmplat în ţara asta cât am fost beat şi cât am colindat?" se miră gândul al doilea.

„Lasă-i dracului, cu politica lor cu tot!" exclamă gândul al treilea.

„S-a-ntors Raluca!" triumfă gândul al patrulea.

„Dar ce le spun despre maimuța înaripată?" se îngrijorează gândul al cincilea, când o zăresc, cu coada ochiului, pe pipernicită adunându-se de pe covor, îndesându-şi degetele mai bine în pantofi şi potrivindu-şi boneta.

— Să ne revedem sănătoşi! zice ea apoi, suflecându-şi buza de sus. Şi adaugă, pocnind de trei ori din călcâie: Mergem în grota de lângă lac!

— Ce-a fost asta? întreabă mama, în timp ce maimuța dispare într-un fuior subțire de aer, iar soacră-mea îşi face cruce.

Încă în patru labe şi zâmbindu-i Ralucăi, dau primul răspuns care-mi trece prin minte:

— Întoarcerea Vrăjitorului!

Scornituri spăimântătoare

de Constantin D. Pavel

"O carte horror cu povești aproape adevărate!"

"După ce am citit această carte, am ascuns-o cu mare teamă în spatele cărților din bibliotecă. Pur și simplu, vederea ei mă îngrozea de-a dreptul!"

O carte care te poartă, într-un stil pe alocuri jurnalistic și jovial, până la granițele întunecate ale celei mai pure groaze.

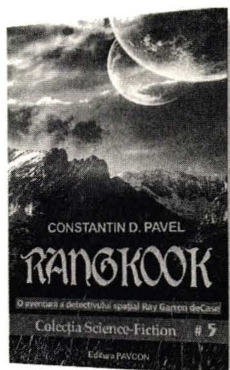
Culese de autor cu mare atenție, din diverse zone ale țării, "scorniturile spăimântătoare" pe care le vei descoperi între copertile acestui volumaș te vor familiariza cu folclorul horror pur românesc, ce a înfricoșat zeci de generații de conaționali, strânși în serile de iarnă la gura sobelor, în șezători înspăimântătoare!

Vei întâlni strigoi, fantome, draci, iele, chiar și extratereștri sau ființe care, altfel, nu pot fi în niciun fel explicate. Și toate poveștile au la bază un sâmbure de adevăr...

Titlu: *Scornituri spăimântătoare*
Autor: *Constantin D. Pavel*
Nr. pag.: *128*
Colecția Science-Fiction: *#4*
Comandați-o la: *www.pavcon.ro*

Rangkook

de Constantin D. Pavel

"Genul de poveste plină de mister de la un capăt la altul!"

"Un personaj principal de care te îndrăgostești și abia aștepți să-i savurezi fiecare aventură în Zona Colonizată."

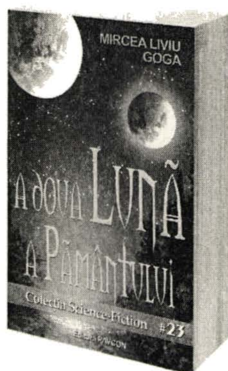
Cea dintâi nuvelă din seria Aventurilor detectivului spațial Ray Garren deCase, *Rangkook* te incită, te înfierbântă și te face să-ți dorești să călătorești printre stele.

În această carte, celebrul detectiv special este chemat să rezolve misterul disparițiilor unor turiști, pe una dintre cele mai luxuriante și impresionante planete, pe care tronează cel mai înalt munte din sistemul ei planetar, Rangkook. Descoperirile pe care le face detectivul îl vor conduce alături de frumoasa Lolla, către aventuri cu totul și cu totul fabuloase!

Titlu: *Rangkook*
Autor: *Constantin D. Pavel*
Nr. pag.: *128*
Colecția Science-Fiction: *#5*
Comandați-o la: *www.pavcon.ro*

A doua Lună a Pământului

de Mircea Liviu Goga

"Vrei o carte care să te țină
cu sufletul la gură de la
prima la ultima pagină?
Asta este!"

...Ce ascunde misterioasa Vale a lui Martin?

De ce Emanuel, un băiat de doar 11 ani, e ales să fie printre puținii care pot pătrunde acolo?

Ce pun la cale Zeii neștiuți, ascunși printre muritorii de rând, în satul acela fără nume?

Iar Valentina... de unde apare, ce este și ce o leagă, de fapt, de Emanuel?...

Întâmplări stranii, desfășurate de-a lungul unei povești inițiatice, scrisă ca dintr-o suflare, în care lumea miturilor e împletită strâns cu lumea reală.

O poveste scrisă pentru spiritele celor care știu să rămână copii până la adânci bătrâneți.

O poveste pe care, cu siguranță, o vei ține minte pentru tot restul vieții!

Titlu: *A doua Lună a Pământului*
Autor: *Mircea Liviu Goga*
Nr. pag.: *320*
Colecția Science-Fiction: *#23*
Comandați-o la: *www.pavcon.ro*

C U P R I N S

Ceea ce se vede în oglindă nu pare a fi dormitorul meu, ci o aşezare ciudată, minusculă. Un orăşel de porţelan! Dar îmi etichetez vedenia drept un soi de nălucire şi, nevrând să par cârcotaş, mă hotărăsc să-i dau omului banii.
Înhaţă din nou cârpa şi mai şterge o dată oglinda. De data asta, de jos în sus. Şi imaginea oraşului de porţelan e înlocuită de cea a unui drum pietruit cu cărămizi galbene, care şerpuieşte printre lanuri.
Şi dau să mă apropii de oglindă. Dar mă împiedic şi cad. Cad prin oglindă! Fără s-o sparg! Şi mă pomenesc, în patru labe, pe drumul ăla galben, simţind şocul impactului cu afurisitele alea de cărămizi nu numai în genunchi şi-n palme, ci şi în fiecare vertebră!

